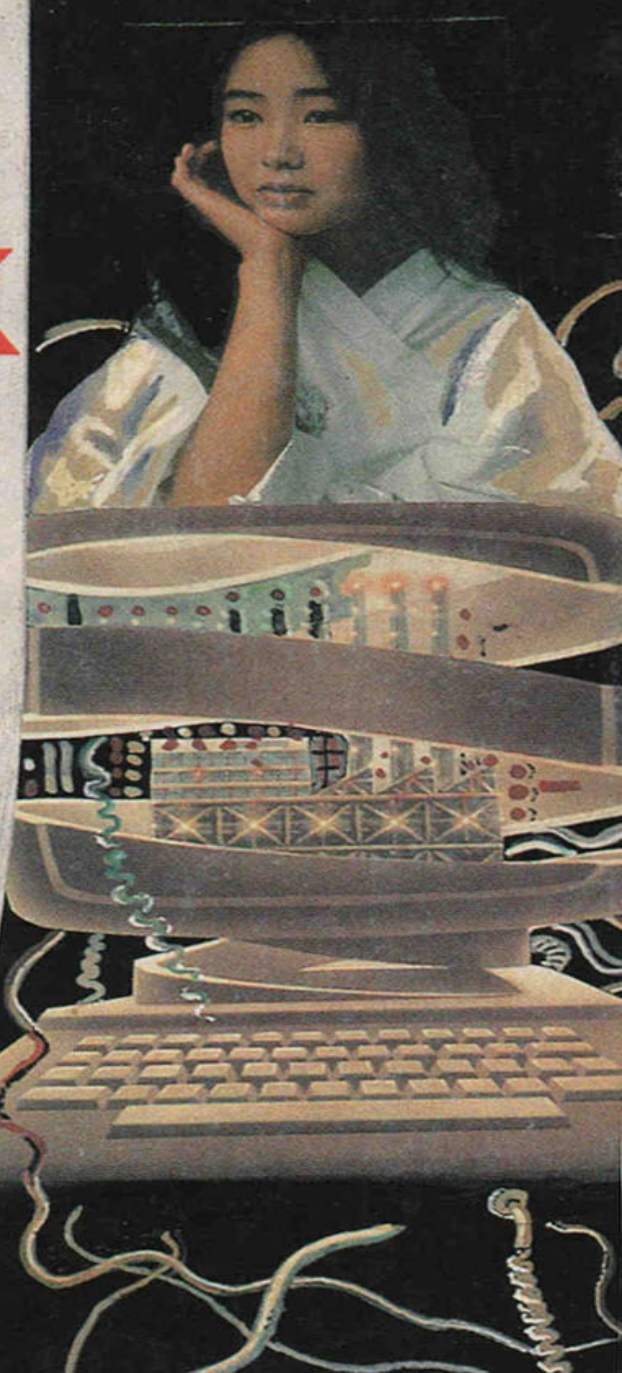

2 ЕРИК ЛУСТБАДЕР

ЧЕРНИЯТ
КЕИЖАЛ

ЕРИК ЛУСТБАДЕР
ЧЕРНИЯТ КИНЖАЛ
ЧАСТ II

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

**КНИГА ВТОРА (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)
ЖИВОТ ПО ВРЕМЕ НА ВОЙНА
(ПРОДЪЛЖЕНИЕ)**

ДЕВЕТА ГЛАВА ВАШИНГТОН / ТОКИО

Когато Торнбърг Конрад III посещаваше клиниката „Грийн Бранчиз“ в околностите на Арлингтън, Вирджиния, той вземаше и жена си Тифани.

Само в „Грийн Бранчиз“ и никъде другаде той чувстваше хода на времето, даваше си сметка с каква незначителна част от живота разполага. Идваше тук три пъти седмично, визитите му се пазеха в строга тайна. Но случайният наблюдател, би ги приел за напълно естествени, тъй като мъж на годините на Торнбърг би трябвало да се подлага на чести изследвания, особено при активния живот, който водеше. И не би бил далеч от истината.

Но този пациент не се подлагаше на изследвания за обичайните болести на хората в напреднала възраст — атеросклероза, високо кръвно налягане, подагра... Докторите му правеха ЕКГ и ЕЕГ Не за да търсят признаците на старостта, а по-скоро обратното.

Всъщност Торнбърг беше собственик на клиниката. Купи я преди петнадесет години, когато тя беше беден научноизследователски институт за борба с рака, разчитащ на мизерен държавен бюджет и епизодични частни дарения. За нещастие директорът на този институт беше добър учен, но слаб политик и даренията никога не бяха достатъчни.

След като Торнбърг купи клиниката, той лично се зае да прегледа служебните досиета на лекарите и научните работници. Едни освободи веднага, други останаха при строго определени условия. След това издири и привлече на работа най-добрите специалисти в областта на биомедицината, разделяйки ги в три основни направления — ендокринология, геронтология и генетика. Задачата, която им постави, беше проста и ясна: да се удължи и поддържа животът на Торнбърг Конрад III.

Средствата за изпълнението на тази задача бяха неограничени, но това съвсем не означаваше, че Торнбърг е готов да хвърля пари на вятъра. Отдавна освободил се от илюзорната надежда за „вечна

младост“, той притежаваше задълбочени познания във всички области на биомедицината и умело отделяше зърното от плявата. В резултат екипът от специалисти в „Грийн Бранчиз“ се превърна в наистина водеща сила в областта си.

От известно време насам учените бяха ангажирани с изследване на един лабораторно синтезиран хормон на растежа, който бяха нарекли „Фактор 1“ и който действаше на принципа на инсулина. Сложен по състав протеин, той атакуваше по изключително благоприятен начин както мускулната маса, така и вътрешните органи, елиминирайки почти напълно пораженията на старостта. Първоначалните и все още предварителни резултати сочеха, че след шестмесечно лечение с този синтетичен хормон биологичният часовник на пациента не само спира, но и започва да върви в обратна посока. В крайна сметка се получаваше смайващ ефект на подмладяване, някъде от порядъка на двадесет години.

Естествено на даден етап започнаха да се проявяват и страничните ефекти от действието на „Фактор 1“ — сърдечни удари, диабет, бъбречна недостатъчност, странна деформация на ръцете и лицето на пациента, водеща до пълно обезобразяване... Екипът от учени енергично се зае с тяхното туширане, прибягвайки до принципно нов начин за производство на хормона.

Торнбърг пристъпи в хладното преддверие на клиниката, стерилно чисто и блестящо от мрамор и стъкло. Носът му моментално улови миризмата на смъртта. Сладникава и тежка, тя проникваше навсякъде, беше по-лоша дори от промишления смог над голям град. Миризма на полесражение...

Забеляза как ноздрите на Тифани потрепват и се разширяват, а перфектните ѝ гърди започват учестено да се надигат и отпускат.

— Снощи сънувах тази клиника — промълви тя. — Винаги я сънувам, когато ни предстои да пътуваме до тук... Какво според теб може да означава това?

— Нямам представа — сви рамене Торнбърг и кимна към хората от охраната, настанили се на висок дървен подиум, който наподобяваше крепостна стена. Те го познаваха добре не само защото често се появяваше тук, а и защото ги беше подбрал лично, сред стотици кандидати. — Какво по-точно си сънувала?

— Бях гола — въздъхна Тифани. — Когато сънувам тази клиника, винаги съм гола... Двама мъже с бели престилки ми направиха някаква инжекция и се превърнах в жаба... Голяма зелена жаба, която квака върху необичайна по размери лилия...

— Това ли е всичко? — промърмори Торнбърг, хвана ръката ѝ и я побутна към асансьора, чиито врати автоматично се разтвориха. Поела пътниците, машината плавно потегли надолу, към подземните етажи на „Грийн Бранчиз“, изсечени в скалната утроба на Вирджиния.

— Не — отвърна Тифани. — И ти беше там... Хлапак с розова кожа и кльоцави крака... Видях те и езикът изскочи от устата ми. Знаеш какви са езиците на жабите — дълги и тънки като на змия... Улових един комар и го изядох. Току-що те беше ухапал и на практика аз пиех твоята кръв... Запитах се дали не съм се превърнала в месоядно животно... — Тифани беше заклетата вегетарианка. — Не беше приятен сън... Всъщност, когато сънувам това място, винаги преживявам кошмар...

— Съжалявам — промърмори Торнбърг и успокоително потупа изящната ѝ ръка. — Ще свършим още преди да си се усетила... — Пред кабината се появи жена в бяла престилка: — А, доктор Шепърд... Навреме, както винаги.

Доктор Шепърд се усмихна. Беше слаба и жилава, с прекалено много лак по косата и недостатъчно грим. Светлите очи гледаха спокойно и професионално, скрити зад очила с метални рамки. Бяха очи на човек, свикнал от най-ранна възраст да наблюдава и запомня всичко около себе си.

— Прекрасно знаете, че алармената система ни предупреждава за пристигането ви, господин Конрад — отвърна тя. — Винаги сме готови за вас и за нашия пациент... — обърна се към съпругата му и попита: — Как се чувствате днес, Тифани?

— Добре, благодаря.

— Имате ли коремни болки, бодежи в гърдите, стомашно запичане? Нормално ли уринирате?

— Както винаги.

— Отлично — кимна доктор Пепърд и обви ръка около раменете ѝ. — Елате сега да ви хвърлим един поглед...

— Нали няма да се превърна в жаба? — попита с усмивка на уста Тифани. — Сънувах, че съм жаба и пия човешка кръв...

— Това не е повод за безпокойство — отвърна доктор Шепърд.
— Просто означава, че се нагаждате към диетата, на която ви подлагаме... Вече хапвате и по малко месо.

— Така ли? Не може да бъде! Аз не понасям месо!

Доктор Шепърд побутна Тифани към покритата с бяла хартия маса за прегледи и хвърли кратък поглед по посока на Конрад.

— Съблечете се да ви прегледам, Тифани.

— Добре, докторе.

Тифани започна да сваля дрехите си с методична последователност. Акуратно ги сгъваше и ги слагаше на стола до себе си. Скоро остана чисто гола и легна на масата, без да чака покана.

Доктор Шепърд щипна кожата от вътрешната страна на бедрото ѝ и леко я разтърка между пръстите си.

— Отлично — промърмори тя. — Еластичност и цвят безупречни, липсата на подкожна мазнина е направо забележителна...

Отвори бележник с кожени корици и започна да записва резултатите от прегледа. Напълни с кръв три малки епруветки, залепи им етикети и ги сложи на металната лавица до масата, после направи още няколко непонятни за Торнбърг процедури. Няколко минути по-късно приключи, усмихна се на Тифани и извърна глава към Торнбърг:

— Бихте ли дошли замалко е мен?

Мълчаливо го поведе по коридора, бутна вратата в дъното и влезе в една от трите дузини лаборатории на клиниката „Грийн Бранчиз“. Пристъпи към редицата мощни компютри до стената и включи някаква програма. Пред очите на Торнбърг се появи сложна плетеница, цветовете бяха ярки и наситени, сякаш бяха жив организъм, а не компютърна симулация.

— Количеството на червените кръвни телца в организма ѝ беше доста ниско и ние подозирахме наличие на анемия — обърна се към него доктор Шепърд. — Но от последните изследвания насам е настъпило значително подобрене...

Торнбърг цял живот се беше занимавал с хора и веднага разбра, че има още нещо, за което събеседничката му няма особено желание да говори.

— Хайде докторе, казвайте какво има — промърмори той. — Не съм дошъл тук, за да ми спестявате истината.

— Разбира се кимна тя. — В последно време у жена ви се наблюдава увеличение на белите кръвни телца. Сам по себе си този факт не е повод за тревога... — „Господи, нима всички доктори задължително коментират наблюденията си?“, въздъхна вътрешно Торнбърг. — Надяваме се, че причината е някой незначителен възпалителен процес...

— Но не сте сигурни, така ли?

— Не, господин Конрад — вдигна глава доктор Шепърд. — Трябва да знаете, че някои области от човешкото тяло все още са загадка за медицината... Но като вземем под внимание окончателните резултати от предишните...

— А вие трябва да знаете, че времето ми е скъпо! — прекъсна я Конрад и пристъпи крачка напред.

— Да, аз напълно ви...

— Напълно ме разбирате, така ли? — изръмжа презрително той. — Тогава ми спестете медицинските увъртания, нямам желание да слушам глупости!

Знаете какво искам — да откриете еликсира, който ще ми подейства като виното на Светия Граал! А с какво разполагаме до този момент? Виното, което дарява живот, едновременно с това го и отнема... Също като в притчите... Задънена улица, докторе! — Преди очите му изплува прекрасното тяло на Тифани, бронзово от лъчите на слънцето и лъскаво от лосион. — Но аз не се отказвам! Мъж на моите години не може да бъде без цел в живота! — очите му се сведоха към лицето на доктор Шепърд: — Напомням ви, че макар и стар, аз все още не съм изветрял. Няма да е зле, ако винаги имате предвид този факт.

— Да, сър — отвърна тя, пое си дълбоко дъх и се обърна към екрана. — Бих искала да ви обърна внимание върху този модел...

В общи линии Торнбърг имаше представа какво вижда. Лично беше наредил да се работи по програмата за рационално моделиране на лекарствените препарати. Това означаваше, че вместо обичайния изпитателен процес на ново лекарство в лабораторни условия, базиращ се на принципа на отстраняването на грешките, учените тръгват от обратната страна — определят молекулярната структура на вируса, който трябва да бъде атакуван, пресъздават я на компютърния екран и търсят начин да я заменят с друга, безвредна за организма.

В случая учените от „Грийн Бранчиз“ търсеха субстанция със специфично въздействие върху човешкото тяло и откритието на „Фактор 1“ представляваше определен успех. Поради факта, че дори най-мощният електронен микроскоп не е в състояние да улови структурата на молекулата, за създаването на този хормон учените са принудени да използват метода на кристалната решетка. Бомбардирайки молекулата с интензивни рентгенови лъчи, те успяват да възпроизведат дифракционен модел на нейната структура и да го вкарат в компютъра.

И остават смаяни от това, което се разкрива пред очите им. Оказва се, че в хормона има „празни пространства“ на точно определени интервали, които очевидно са съдържали някакъв друг, непознат за науката елемент. С други думи вече са сигурни, че в инсулиноподобния „Фактор 1“, извлечен от кръвта на подбрани индивиди, съществува някаква празнота. И съответно си поставят задачата да открият елемента, който по необясними причини е напуснал молекулата в процеса на човешката еволюция.

— Това е пълна картина на ензимите, които използваме при опитите с вашата съпруга. — Доктор Шепърд натисна няколко клавиша и в празните пространства на кристалната решетка започнаха да се намесват бледожълти петънца. — Виждате, че пасват съвсем точно. Ензимите приемат хормона с ясно изразена готовност... Ние сме сигурни, че ефект има... вероятно и вие също, тъй като промените у съпругата ви са явни — ръцете й потънаха в джобовете на престилката: — За съжаление се натъкваме на същия проблем, който още от самото начало ни пречи да постигнем напредък... И това лекарство, подобно на предишните, има половинчат живот. Което ще рече, че ефективността му намалява с точно определена бързина. Страхуваме се, че в течение на този процес се проявяват и страничните му ефекти, които често се оказват необратими.

— Повишеното количество на бели кръвни телца...

Доктор Шепърд хладно го погледна.

— Ще се наложи Тифани да остане при нас, тъй като трябва да правим всекидневни анализи...

Торнбърг замислено гледаше как най-новото им компютърно творение се върти на екрана. Бавно и безполезно, сякаш им се надсмиваше... Господи, въздъхна той. Вода газим и жадни ходим!

— По дяволите старостта! — избухна той и се извърна, за да скрие яростните си сълзи. — По дяволите времето, по дяволите всичко!

След секунда отново се обърна към доктор Шепърд, Лицето му беше напълно спокойно.

— Вие, докторите, май не умеете да използвате точна и ясна терминология! — заядливо изрече той.

— Напротив — усмихна се бледо жената. — Но я използваме само когато става въпрос за смъртта. А в огромното сиво пространство между живота и смъртта предпочитаме да се облягаме на единственото средство, което е издържало проверката на времето...

— Кое е то? Инстинктът, предчувствието? Означава ли това, че опъвате платна и поемате слепешком сред гъстата мъгла?

— Нещо такова — кимна доктор Шепърд. — Признавам го на четири очи, но ще го отрека в момента, в който решите да ме цитирате. Иначе моментално ще бъда обявена за еретик и отлъчена от Медицинската асоциация... — усмивката ѝ беше натежала от горчивина: — Правим всичко, което можем, господин Конрад. Бъдете уверен, че е така.

— Знам — въздъхна той. Харесваше тази жена. Беше умна и пряма, поведението ѝ вдъхваше доверие. Искам да се върна при нея...

— Разбира се. Но нека преди това ви вземем кръвна проба и ви прегледаме на рентгена...

Торнбърг покорно кимна с глава.

— Знаете ли, че имате мускули на четиридесет и пет годишен мъж в отлично физическо състояние? — попита тя и стисна ръката му.

— Без странични ефекти...

— Точно така, ако не броим злокачествените полипи, които отстранихме от дебелото ви черво... Естествено при вас използвахме по-различен дериват на серума, който получава съпругата ви... Според мен всичко се дължи на разликата в кръвта ви...

— Имате предвид, че нейната група е А, а моята — нула позитивна?

— Не — поклати глава доктор Шепърд. — Във вашата кръв се наблюдават едва забележими отклонения. Според мен те са резултат от японското ви потекло...

— Докторе — изви вежди Торнбърг. — Искам дебело да подчертая, че в жилите на прабаба ми *може би* е текла японска кръв... *Може би*... Но това изобщо не е доказано, затова предлагам да не правим прибързани заключения, а още по-малко дати записваме на хартия! Не желая този предполагаем факт да става обществено достояние, още повече че никое от децата ми няма представа за него!

— Разбирам ви много добре, господин Конрад — кимна доктор Шепърд.

По-късно, изправен пред съвършената голота на Тифани, Конрад замислено поклати глава. Беше прекрасна, беше като картина на гениален художник, беше като сън... Отдавна беше забравил истинската ѝ възраст и беше благодарен на Бога, че му е спестил ужаса да помни този факт.

— Би ли предпочел момче? — попита младата японка.

Шото Вакаре се засмя и взе в длани красивото ѝ лице.

— Мога да те превърна в момче, при това толкова изящно и нежно, колкото никое друго...

Целуна едното ѝ слепоочие, после се прехвърли на другото. Направи го толкова нежно, че дори и нейното сърце ускори ритъма си.

— Освен това никое момче не може да притежава ума ти.

Слабо осветената стая миришеше на бира и тютюнев дим — вечните спътници на местата за удоволствия, известни под името „акашошин“. Вакаре не беше се отбивал тук от години. Сградата беше част от лабиринта на „шитамаши“ — район, който в други, по-малко заселени градове от Токио, несъмнено би бил приет за център... Но тук думата „шитамаши“ имаше по-различно значение. С нейна помощ се очертаваше един не толкова географски, колкото социален район. Районът на бедните и низвергнати от живота...

Мястото беше безлично, почти анонимно. Просто едно от десетте хиляди отворени цяла нощ заведения на Токио, които предлагаха „мизушобай“ — платената любов...

Японските мъже имат нужда от изблик на животинската си примитивност, от отдушник в един живот, запълнен изцяло от традиции, дълг и чест... Именно „акашошинът“ беше този отдушник. Тук японецът има право на всичко: да се смее и плаче, да се напие до

безсъзнание, да развратничи по начина, който му диктува въображението... Без да се страхува, че ще се изложи, без да се опасява от последиците. Оттук той излиза спокоен и освежен, готов отново да потъне в моралните догми на това, което се нарича общество.

Името на младата жена беше Мита. Не беше истинското, а просто това, което ѝ бяха дали при постъпването на работа... Ръцете ѝ нежно се обвиваха около раменете на Вакаре, опитните ѝ пръсти леко докосваха челото му. Дали жестовете ѝ бяха изкуствени или породени в дълбините на нейната женственост? Никой не би могъл да даде отговор на този въпрос, върху него етнолозите спореха от години... Но дори да бяха изкуствени, те бяха наситени с толкова нежност и съчувствие, че неизменно се сливаха с действителността. Мита притежаваше онова особено качество, което японците наричат „ясашиза“. Майчинската нежност, от която са били лишени почти всички мъже в тази страна и която, именно по тази причина, е особено ценена от тях... Тази дарба беше наистина нещо много скъпо...

Естествено тя и Вакаре се любеха, но срещите им бяха много повече от обикновеното желание за физическа близост. В крайна сметка той би могъл да задоволи сексуалните си апетити навсякъде, това не би представлявало трудност. Но Мита му предлагаше далеч по-пълно и всеобхватно удоволствие.

Вакаре въздъхна и се отпусна в прегръдката ѝ. До този момент беше изпил шест малки канички със саке — едно прекалено голямо количество дори за мъж с неговите качества на пияч. Но нуждата да се отърси от напрежението на живота беше също така огромна...

— Защо на света няма справедливост? — тихо и почти сънливо попита той. — Понякога имам чувството, че всички сме полудели. Ако успея да го възприема изцяло, лесно ще разбера защо Мишима си е направил харакири... Той просто е прозрял настъпването на днешните времена и не е имал сили да понесе техния срам...

— Мишима не е успял да се освободи от оковите на миналото — прошепна Мита, галейки веждата му с бавни и ритмични движения.

— Грешиш — отвърна Вакаре. — Мишима е разбрал, че миналото е отдавна мъртво и погребано. Не е успял да понесе факта, че цял живот се е старал да възкреси един призрак...

Мита беше свикнала с философските му отклонения.

— Тази несправедливост ли имаше предвид? — попита тя.

— Не, не! — енергично тръсна глава Вакаре и облиза устни така, сякаш беше готов да погълне нови шест канички саке. — Говоря за нещо съвсем лично... От мен поискаха да предам най-добрия си приятел... И трябва да се подчиня! „Гири“... Имам дълг към човека, който го поиска...

— Животът има смисъл само когато стане труден — отбеляза Мита.

— Наистина ли мислиш така? — учудено я погледна Вакаре.

— Да — кимна тя. — Такъв е моят живот и ако не вярвам в него, значи не вярвам в нищо...

Вакаре изсумтя и се настани по-удобно в скута ѝ. Тя продължи да го гали, очите му доволно се притвориха.

— Ех, ако можех да предам не приятеля си, а зет му! — въздъхна мечтателно той. — Дори секунда не бих се поколебал! Хирото е истинско копеле — алчно, злобно, завистливо!... Сърцето му кърви от успехите на Южи! Но от друга страна, той няма чест... Не би ми доставило никакво удоволствие да го корумпирам...

— Я ми кажи, достойно ли е да предадеш приятеля си Южи? — присви очи Мита.

Вакаре не отговори, но момичето го познаваше достатъчно добре, за да забележи беглата усмивка, пробягала по устните му. По-късно, след като изсмука мъжката му сила, изкъпа го и го изпрати да се препъва към дома си — омаян колкото от алкохола, толкова и от нейните ласки, Мита побърза да се върне в стаята си.

— Нещо полезно? — попита тя японката, която я очакваше на прага. Беше изключително красива и толкова млада, че Мита, макар и едва надхвърлила двадесетте, изглеждаше като нейна майка.

— Много неща — отвърна Евън и ѝ подаде добре натъпкан плик с банкноти. — Но най-важното се криеше в усмивката на клиента ти.

Хам седеше в един ресторант на Колумбия роуд в квартала „Адамс-Морган“, очите му бяха отправени към масичките на тротоара. През лятото над тях се разтваряха чадъри в ярки цветове, във въздуха се усещаше онова безгрижие, което човек изпитва в някое парижко кафене.

Пиеше кафе, приближаваше обяд и масите наоколо бавно започваха да се заемат. Посетителите тук бяха предимно изискани дами, отбили се да хапнат нещо вкусно между посещението на два модни бутика.

Моментално забеляза Марион Стар Сейнт Джеймс, която този път носеше минипола в шоколадов цвят, широк черен колани бяла копринена блузка. На краката ѝ имаше къси до глезените ботушки с високи токчета, палтото беше небрежно наметнато върху раменете ѝ.

Главите на всички посетители се обърнаха подире ѝ. Мъжете я гледаха с одобрение, а жените със завист. Сърцето на Хам потръпна от гордост, че тази жена беше тук да се срещне именно с него.

Миг преди стройната ѝ фигура да се отпусне на отсрещния стол, очите му забелязаха позната физиономия в дъното на салона. Принадлежеше на млада русокоса красавица, чието име в момента не можеше да си спомни, но несъмнено я познаваше. Наблюдаваше гъвкавите движения на Марион с очите на мангуста, заела се да изучава изскочилата пред нея кобра.

Коя беше тази, по дяволите, запита се Хам.

После усети парфюма на Марион, потъна в топлата ѝ усмивка и веднага забрави за русокосата.

— Точна си — рече. — Обичам точността.

Устните ѝ престорено се нацупиха.

— Заряза ме толкова рано, че накъсах чаршафите от яд!

— Сериозно?

— Сериозно, я! Обичам да чувам тази дума от устата на американец! Звучи ми толкова невинно! — погледна го с блестящите си очи и вече по-тихо добави: — Прегърнах възглавницата и си представих, че това си ти...

— И какво си помисли? — попита той, с изненада открил, че устата му пресъхва от възбуда.

Марион вдигна глава към изправилия се до масата келнер, поръча си питие и очите ѝ бавно се върнаха върху лицето на Хам.

— Представих си всички онези чудесни и греховни неща, които нямах куража да си поискам през нощта...

— Не ми приличаш на жена, която няма кураж да си иска каквото и да било — засмя се той.

— Това е маска — прошепна тя. — Всички използваме маски и се правим на актьори... Просто защото така ни е по-лесно да крием мислите и намеренията си.

— Това ми звучи доста тайнствено — отбеляза Хам. — Сякаш слушам Мата Хари...

— Не мислиш ли, че всички сме по малко шпиони, Хам? — вдигна глава тя. — Страшно много обичаме да се крием зад маските си и да търсим слабото място в маските на околните. Такава е човешката природа, точно това правихме и ние с теб снощи, на борда на яхтата... Не, не се опитвай да отричаш, защото рискуваш обяда ни да протече в нежелана насока... — допря пръст до устните му и се усмихна: — Ти не си от мъжете, които са свикнали да казват истината, нали? Питам се какъв ли е бил малкият Хамптън Конрад... Може би трябва да поговоря с родителите ти...

— Да не си решила да ми пишеш надгробното слово? — присви очи той. — Майка ми е мъртва от години, а от баща ми и думичка не можеш да измъкнеш...

Пред Марион се появи висока чаша кампари, тя отпи малка глътка от рубинената течност.

— Какво те прихваща, Господи? — попита с потъмнял поглед тя. — Ако не си в настроение, по-добре ще бъде да отложим обяда...

Хам притисна пръстите ѝ около чашата, която беше понечила да отблъсне.

— Не си отивай — рече. — Понякога от работа получавам главоболие и това е всичко.

— Искаш да кажеш, че си като всички останали?

Хам видя как чертите на лицето ѝ се втвърдяват, почти физически усети гневното ѝ избухване.

— Извинявай, ако неволно съм прехвърлил служебните си проблеми върху теб — рече той.

— Не! — поклати глава тя. — Става въпрос за нещо друго и ти прекрасно го знаеш!

— Добре, права си — въздъхна той. — Аз съм много затворен човек и не обичам да се ровят в личния ми живот.

— О, Хам! Исках само да... — очите ѝ за миг се сведоха към масата, а когато отново се заковаха в неговите, той почувства как се

разтапя. — Истината е, че не разкъсах чаршафите, макар че страшно много ми се искаше!... Бях прекалено уплашена.

— От какво?

— От това, че можеш да надникнеш зад маската ми и да не харесаш това, което виждаш...

— Глупости! Харесах всичко, което видях... и почувствах снощи!

— Но с мен се е случвало и обратното — меко промълви тя. — Баща ми беше изключителен човек в много отношения, искрено съм се възхищавала на патриотизма му... Мога да те уверя, че вече рядко се срещат хора като него. Но с мен и мама се отнасяше ужасно. Често го нямаше у дома, а още по-често се прибираше пиян до козирката. Опитваше се да я просне на леглото и, разбира се, не успяваше... Вонеше на ирландско уиски от цяла пряка... После си го изкарваше на нея, сякаш тя беше виновна за импотентността му... Биеше я, вероятно за да се направи на мъж в собствените си очи, но главно заради омразата. Преливаше от омраза, изпитваше я по отношение на всички — богатите, протестантите и, разбира се, англичаните... — погледът ѝ се сведе към ръцете, отпуснати неподвижно върху покривката. — Вероятно по тази причина аз самата дълго време не бях в състояние да определя отношението си към мъжете... Прогоних купища от тях с грубо поведение и неотстъпчивост в споровете... — сви рамене и въздъхна: — Понякога съм убедена, че все още имам нужда от известни корекции в отношението си към тях...

— Нямаш нужда от нищо подобно — поклати глава Хам. — Можеш да вярваш на преценката ми.

Тя се усмихна и отпи нова глътка кампари.

— Моите родители също не мелеха брашно — промълви след доста дълга пауза той. — Татко третираше мама като някаква ваза или статуетка, която си има точно определено място в къщата. Трябваша ми доста години, за да разбера, че те двамата всъщност водят съвсем отделен живот... За детето винаги е трудно, когато усеща, че родителите му не се понасят...

— А не взе ли страната на някого?

— Искях да го сторя, разбира се — отвърна Хам. — Мама неизменно беше в подчинено положение и естественият ми стремеж беше да помогна именно на нея... Но проблемът беше баща ми. В

онези дни той беше... как да кажа... беше внушителен и страшен като Мойсей, слязъл от планината. Думата му беше закон, никой не смееше да му се противопостави... — очите му се насочиха към прозорците: — Но истината е по-друга... Мисля, че не смеех да се обявя в защита на мама, без да получа предварителното му одобрение. В този смисъл ѝ изневерих, съвсем като баща ми... Но тъй като тази изневяра ме доближаваше до него, аз бях в състояние да съжалявам за нея, без да направя нищо, за да променя нещата...

Тя импулсивно се приведе напред и го целуна по устата. По лицето ѝ вече нямаше твърди черти.

— Миличкият Хам — прошепнаха устните ѝ.

— Ти си толкова различен от другите мъже в живота ми! — пръстите ѝ докоснаха неговите: — И толкова сладко ме целуваш...

Хам, едновременно потресен и облекчен от неочакваната си изповед, потъна в погледа на блестящите ѝ очи.

Марион отмести чашата си и попита:

— Имаш ли настроение да си поговорим за нещо ужасно греховно?

— Зависи какво е то.

— Нещо, за което си мечтаех сутринта, докато мачках възглавницата и си представях някои интимни сцени с теб... — Обърна се към келнера, който се готвеше да им предложи менюто, и поклати глава: — Благодаря, не съм гладна.

— Вземи поне една салата — предложи Хам. Тя отново поклати глава и той е въздишка се обърна към келнера: — Два хамбургера със сирене и бекон, пържени картофи с лук, шест кока-коли в съд за лед...

— Надявам се, не очакваш да погълна всичко това — с недоумение го погледна Марион.

— Ако очаквах, щях да поръчам доста повече — отвърна той.

Разменяха си незначителни реплики в очакване на храната. Тя премина върху същността на въпроса едва когато Хам здраво се залови за ядене.

— Ето каква идея имам. Става въпрос за компанията, в която работя — „Екстант Експортс“. Притежават я двама мазни гадняри, които са се хванали гуша за гуша, макар да са братовчеди... Плащат ми да бъда патетична, но опре ли въпросът до разходите ми, и двамата

обръщат глави в противоположна посока... Майната им, така ми харесваше и това беше достатъчно.

Но тази сутрин се замислих какво би станало, ако си отрежа парче от баницата... Честно казано, напоследък все по-често си мисля върху това...

— Доколкото разбирам, без благословията на твоите шефове, така ли? — попита Хам.

— Точно така — кимна тя. — Затова нямам намерение да споделям идеите си с тях...

— Какво?

— Ние с теб ще експроприираме някои доставки.

Хам почти се задави с препечената си филия.

— Какво означава това „ние с теб“?

— Ти и аз — поясни Марион. — Не мога да се оправя без съдружник, а ти притежаваш познания във военната област, които...

— Забрави това! — отсече Хам.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което чу! Трябва да си луда, ако мислиш, че ще ти стана съучастник в кражбите!

— Прощавам ти тези думи — изгледа го продължително тя, после с въздишка добави: — Знаеш ли, ядеш като малко момче. Направо огладнявам, като те гледам!

— Заповядай — побутна чиниите той.

— Нямах предвид храна — поклати глава тя, но все пак взе едно златисто кръгче лук с безупречно лакираните си нокти. — Не те ли интересува с какви стоки търгува „Екстант Експортс“?

— Не.

— С опасни стоки. Понякога търпят сериозни загуби. Но те са включени в цената и затова нямат особено значение...

— Мисля, че грешиш — поклати глава Хам. — Застрахователите на фирмата не могат да не се интересуват от тях...

— Стоката на „Екстант“ не може да бъде застрахована — отвърна тя, видя как Хам стреснато изпуска хамбургера в чинията пред себе си и избухна в смях. — Какво ти става, Хам? В момента изглеждаш доста по-лаком...

— Я кажи за какво по-точно разговаряме? — не й обърна внимание той.

— Избърши си устата, скъпи — посъветва го тя. — От тоя кетчуп изглеждаш така, сякаш някой ти е разбил зъбите... — Изчака го да използва салфетката, после кимна с глава и подхвърли: — Готов ли си за ново надникване зад маските?

По всичко личи, че не съм готов за теб, въздъхна в себе си Хам. Едва сега си даде сметка защо изпитва такова влечение към тази жена. Защото няма нищо общо с останалите жени в живота му, защото никога не се беше сблъсквал с човек като нея...

Мълчаливо кимна с глава.

— „Екстант“ се занимава с доставката и транспорта на високотехнологично оръжие — започна Марион. — Ракети „Екзосе“, изстребители „Мираж“ и „Маверик“, ракетни установки МХ, далекобойни оръдия „Бонхом“ и какво ли още не... Клиентите им са пръснати из целия свят — партизани, терористи, организатори на преврати и революции. Кой не би поискал да си отреже парче от тая баница? — Очите ѝ внимателно го наблюдаваха: — Проявяваш ли интерес?

Умът на Хам действаше на високи обороти, опитвайки се да прецени до какво ще доведе този неочакван разговор. Кратка справка с часовника го увери, че Джейсън Йошида всеки момент ще се появи и ще го повика на спешно заседание.

— Нека продължим този разговор на по-безопасно място — предложи той. — Ще мина да те взема след работа и тогава подробно ще ми обясниш за какво става въпрос.

— Чудесно — отвърна Марион, надигна се от мястото си и го целуна по устата. После се уви в палтото си и тръгна към изхода.

Хам остана прав в очакване на Йошида. Миг по-късно помощникът му се появи на вратата и почти се сблъска с Марион.

Плъзна се на стола, поръча си кока-кола с ванилия и промърмори:

— Страхотни крака! — Имаше предвид краката на Марион, разбира се, а Хам изведнъж се ядоса, че е прекъснал срещата им.

Приведе се над масата и без предисловия рече:

— Искам незабавно да изпратиш инструкции на нашия приятел Шото Вакаре в Токио... — замълча, докато келнерът поставяше бутилката на масата, после продължи: — Признавам, че този човек е

изключително полезен за нас... Както, между другото, и всичките ти контакти в Япония...

— Много си мил.

— Можеш да заблудиш много хора, но не и мен, Йош — усмихна се Хам. — Направо си роден за комик...

— Благодаря, но вече съм си намерил призванието.

— Сигурен ли си? — промърмори Хам, отпи едра глътка кафе и огледа две високи блондинки, които развяваха кожените си палта на крачка от масата им.

— Нося потенциално лоши новини — рече Йошида.

— Точно сега ли? — намръщи се Хам. — Разполагаме с твърде ограничено време, за да спрем „Черният кинжал“... Законопроектът на Сенатската комисия по международна търговия, чрез който на практика ще прекратим икономическите си отношения с Япония, ще бъде внесен в пленарната зала още тази седмица... Специалистите твърдят, че ще получи достатъчно силна подкрепа, за да бъде приет дори и при евентуално президентско вето... Междувременно противниците му са силно разколебани, тъй като смъртта продължава да коси сенатори на ключови постове. Вече никой не вярва, че това е случайно...

— Сетих се за Матсън — прекъсна го Йошида и му подаде един факс.

— Баща ми е врял и кипял във Вашингтон — добави Хам, без да поглежда факса. — И ние добре знаем какво движи нещата в този град: връзки, старшинство, илюзията за власт. Нещо, което може да бъде изразено с една-единствена дума — боклук. Да имаш подходящи връзки, означава да си се родил в подходяща фамилия, да си учил в подходящи учебни заведения. Старшинството е нещо друго — то означава просто да си оцелял в този град без някой да се е изсрал отгоре ти до определена възраст. А илюзията за власт се изразява в дарбата да прошепнеш точна фраза в подходящо ухо, а на следващия ден да я видиш отпечатана в подходящия вестник... Баща ми е майстор на всички тези неща, Йош... В това можеш да бъдеш сигурен.

— Говориш за славното, но безвъзвратно отлетяло минало — поклати глава Йошида и посочи с пръст факса в ръката на Хам. — Баща ти ни натресе онзи Матсън и вече започваме да му сърбаваме попарата!

— Какво?

— Посетила го някаква японка и той изчезнал с нея. И знаеш ли коя е тя? Художничката, подир която вървя маса време! Вакаре я идентифицира като член на организацията „Черният кинжал“ — Йошида поклати глава: — Може би е опит за инфилтриране, може би не е... Работата е там, че е заподозрян в убийството на един от своите подчинени. Миналата седмица Матсън се е спречкал с него на публично място, а малко по-късно човекът е намерен с два куршума в тила, изстреляни от личното оръжие на нашия приятел.

— Пресвети Боже!

— Предупредих те за тоя тип...

— Вярно е, Йош — въздъхна Хам. — Но не вярвам, че Матсън е видял сметката на своя човек. Не е толкова глупав.

— Нима не разбираш, че това е без значение? Матсън се превръща в заплаха за нас по простата причина, че ситуацията е извън контрол. Представяш ли си какъв вой ще вдигнат вестниците? А ако се окаже, че е минал на страната на противника, ще трябва спешно да измислиш нещо за пред стареца ти, иначе страхотно ще се разпени!

— Прав си, разбира се. През цялото време беше прав! — Хам ясно забеляза облекчението, което се изписа върху лицето на Йошида.

— Какво ще правим с баща ти? — попита той.

— Аз ще се оправя с него — уверено промърмори Хам, но в душата му останаха съмненията. На практика нямаше никаква представа как да повдигне въпроса пред Торнбърг и реши, че за момента най-доброто действие е мълчанието.

После се замисли за Матсън и японката, факсът изчезна в огромния му юмрук.

— По дяволите! Сега вече разбирам, че трябваше да се откажем от Матсън още в момента, в който някой го хвърли през онази капандура. Но вече знае прекалено много и ако вземе да пропее пред вестниците...

— Нищо не може да ни направи — успокои го Йошида. — Познава само Шипли, а Шипли е от хората, които могат да потънат всеки миг и никой да не знае къде са...

— Няма значение — тръсна глава Хам. — Матсън знае прекалено много за нашите планове. Ако японското правителство ни усети, всичко отива по дяволите. Ще разкъсат президента на парченца,

после ще оставят на света да ни заклеят. Торнбърг ще изгуби всякакво доверие и тогава вече никой не може да спре „Черният кинжал“!

Хам отблъсна чашата с кафе. Имаше чувството, че пие киселина.

— Пет пари не давам за Матсън, ако ще да се съюзи и със самия дявол! Все ще трябва да се появи някъде! Искам в същия миг да бъде замразен и да не излезе от това състояние до края на нашата мисия! Не ме интересува как ще го направиш, Йош. Искам да го направиш и толкоз! Това е заповед!

ДЕСЕТА ГЛАВА

ТОКИО / НЮ ЙОРК / ВАШИНГТОН

Минако се пробуди неусетно, съзнанието ѝ напусна лоното на съня с онази лекота, с която другите хора правят първите си крачки за деня. Липсваше периодът на сънлива отпуснатост, на онова приятно и лишено от разумни мисли състояние, което предхожда активната мозъчна дейност.

Още с отварянето на очите си разбра, че нещо не е наред. Стана, наметна халата си и излезе от спалнята. Напрегна слух и веднага долови лекото дишане на „макура но хирума“, далечно и равномерно като грохота на мощна машина.

Направи опит да се овладее, но веднага усети, че ще бъде разочарована от дарбата си. Това рядко ѝ се случваше, но беше неизбежно като пристъп на маларийна треска. Сърцето ѝ се сви, вече знаеше какво ще се стане.

Душата ѝ агонизираше по начина, който беше измъчвал баба ѝ в продължение на десетилетия. В моменти като този ясната картина на бъдещето пред очите ѝ не беше преимущество, а ужасна тежест, когато, изправена пред лисицата в онзи далечен ден, пожела да вижда колкото е възможно *по-далеч*, тя нямаше никаква представа какъв ад ѝ предстои...

Защото имаше мигове, в които просто не можеше да се намесва в хода на събитията това ѝ беше забранено... Цял живот беше манипулирала хора и събития и всичко беше наред. Защото бъдещето, което виждаше, повелително доказваше, че това е нейната карма. В личния ѝ живот ужасните мигове също не бяха малко. Започна да се натъква на тях още в най-ранна възраст, складираше ги в гърдите си като замръзнали сълзи, чувстваше се безсилна и обречена пред неизбежното им настъпване. Единственото, което беше в състояние да прави, беше да ги възпроизвежда в съзнанието си — смъртта на хората, осъдени от „Черният кинжал“, ужасната болест на дъщеря ѝ Казуки, причинена от неспособността ѝ да се докосне до своята „макура но хирума“ болест, която буквално я изяждаше жива...

Последиците от връзката ѝ с бащата на Хана, последиците от творението на Южи, наречено Оракул, чиито действия тя ясно виждаше в съзнанието си: край на старите порядки и вековни вражди... Участието на любимата ѝ Хана в този процес, откъсването ѝ от една действителност, която вече не може да понася, и накрая — настъпването на... На какво? Дори могъщата ѝ способност да вижда в бъдещето се оказваше недостатъчна, за да познае характера на това, което щеше да настъпи...

Всички тези събития тя щеше да носи в себе си цял живот, щеше да усеща изпепеляващия им огън, своята лична драма. Защото още с първия поглед, отправен към бъдещето, тя разбра ужасната истина — беше обречена на самоунищожение.

Едва сега видя сянката. Или, по-точно казано, разбра на кого принадлежи тя. Беше ужасна, сякаш изскочила от собственото ѝ съзнание. Там, където стотици пъти се бяха разигравали предстоящите събития. Там, където сред мъка и гняв се роди убеждението, че въпреки необичайната си дарба тя е осъдена на затвор, от който никога няма да избяга...

Толкова е трудно да обичаш децата си, когато предварително знаеш какво ще направят, какво ще им се случи, въздъхна горчиво тя. И това познание те връхлита като могъща приливна вълна, заплашва да те удави в чувствата, които носи: омраза и страх, гняв и болка, обич и мъка... След среща с децата си тя беше крайно изтощена, особено когато се разделяше с Южи — нейния прекрасен гений, когото се беше заклела да държи далече от тайния си живот.

С част от съзнанието си Минако се отдръпваше настрана и се възхищаваше на сложния и гениален план, който не можеше да бъде създаден от човешки ум, който беше толкова прецизен и точен, че нямаше смъртен, който да го разбере. Но другата част от нея — по-силна и по-нетърпелива, я караше да изпитва мъчителна тревога. Искаше ѝ се да счупи решетките на своя затвор, да избяга от света, който беше в състояние да моделира според желанието и волята си, да избегне своята карма и да бъде свободна, рееща се в космическото пространство... Единствената ѝ мечта беше свободата. Онази свобода, за която и Кабуто беше бленувала...

— Сега вече виждам какво се е случило — промълви Улф. — Разбирам как съм започнал да обръщам гръб на черната дупка в съзнанието си...

Седяха в корвета с Шика. Стъклата бяха вдигнати, отоплението работеше на максимални обороти, но той продължаваше да трепери. Току-що беше свършил разказа си за битката със Сума в склада.

— Дядо ми беше шаман, мечтата на живота му беше да тръгна по неговия път — продължи Улф. В ръцете си държеше картонена чаша с горещо кафе, на пода между краката му имаше книжна торбичка с троен сандвич, който Шика беше купила от близкото кафене. *Само месо*, беше го уверила тя. *Сега имаш нужда от протеини.*

— Винаги съм мислил, че баща ми мрази стареца и аз вися някъде между двамата... Но сега виждам, че сериозно съм го подценявал. Защото е видял у мен това, което и дядо е виждал... И двамата са предпочели да не се докосват до него, да ме оставят сам да определя съдбата си...

— А сега те е връхлетяло с пълна сила — отбеляза Шика.

Той кимна и неволно потръпна.

— Ще ми трябва известно време да свикна... — обърна се към нея и попита: — Как нарече това черно ясновидство?

— „Макура но хирума“ — „мрак по пладне“...

— Името е подбрано съвсем точно — призна той и уморено затвори очи. — Наистина прекосих огромни пространства, изпълнени с мрак... Летях над тях, носех се...

— Разбирам — прошепна Шика. В гласа ѝ имаше невероятна нежност и съчувствие, очите му неволно се насълзиха.

— Искам да науча повече за „макура но хирума“ — прошепна той.

— Преди всичко нашият метаболизъм е доста по-различен от обичайните норми — рече тя и сведе глава. — Кога за последен път си се изучавал в огледалото? Питал ли и се дали изглеждаш толкова възрастен, колкото връстниците си?

— Не... През ум не ми е минавало да... — веждите му недоумяващо се свиха: — Всъщност приемах, че съм младолик, и толкоз. Мислех, че е въпрос на гени...

— Точно така, на гени — отвърна Шика. — Хората, надарени с „макура но хирума“, могат да променят своя метаболизъм, да забавят

процеса на стареене... Така, както аз мога да понижа пулса на човека срещу себе си или пък да го ускоря до степен, която ще пръсне сърцето му.

— До каква степен може да се забави този процес? — попита Улф и неволно се запита на колко ли години е починал Белия лък.

— Зависи — сви рамене Шика. — Всеки индивид обладава различна сила, от нея зависи и промяната на метаболизма. Бих казала, че двеста и петдесет години са една реална, общо взето средна цифра...

— Господи!

— Някои от нас могат да виждат бъдещето, но това невинаги означава, че го виждат точно... Понякога пред очите ни изплува бъдещето на много хора едновременно и никой не може да каже кое ще се реализира в действителност...

Вече сам си се уверил, че ние сме надарени емпати, за да не кажа чисти телепати... Но и тук нещата са различни за всеки индивид... Когато изпаднем в състоянието „мрак по пладне“, не можем да разчитаме на някакви твърдо установени норми. След четиристотин години доказано съществуване на хора като нас, все още никой не може да даде определение на механизма на прозрението...

Той ѝ подаде картонената чаша, тя отпи една глътка и му я върна. Край тях се точеше поток от забързани хора, всеки потънал в проблемите на своя свят. Улф все още не беше в състояние да приеме факта, че той, също като Сума, е направен от по-друго тесто, че твърде малко неща го свързват с хората, които бързаха по тротоара... Току-що беше започнал да усеща шамана в себе си, топлият дъх на прозрението приятелски го докосваше по шията...

— Трябва да ти кажа още нещо, Улф — обади се Шика. — „Макура но хирума“ лесно може да ни накара да мислим, че сме всемогъщи господари навремето и пространството... — Тънките ѝ пръсти се увиха около китката му: — Това е опасна илюзия. Много хора като нас са били изкушени да мислят за себе си като за богове.

За добро или лошо ние сме оформени от „макура но хирума“ и нищо не можем да променим. Но мракът, който се спотайва в душите ни, може да бъде много коварен, да ни деформира дълбоко, без да усетим каквото и да било... Тази промяна не може да бъде регистрирана от никое огледало, просто защото ясновидството ни

лишава от възможността да гледаме в обикновеното двуизмерно стъкло... Това е опасно, защото можем да изгубим част от самата си същност... И тук на преден план излиза другата страна на „макура но хирума“. Тя ни кара да бъдем арогантни, амбициозни, дори надменни. Майка ми най-много се плашеше именно от нея, опасяваше се да не завладее душите на децата ѝ...

Той дълго мълча, после въздъхна и вдигна глава:

— Ти дойде заради моята... моята „макура но хирума“, нали? — изчака кимването ѝ и добави: — Но и заради „Черният кинжал“...

— Ти си заплаха за тях.

— Но не и за теб...

— Улф, вече ти разказах за жестокостта на „Тошин Куро Косай“ — поклати глава тя. — Сега имаш възможност и сам да се увериш в нея. Нямаме право да стоим настрана, докато лидерите на тази зловеща организация кроят коварните си планове!

— Значи имаш нужда от моята помощ — отвърна той. — Но защо просто не дойде да я поискаш открито?

— Вече водиш живот в бойни условия — въздъхна Шика. — Щеше ли да ми повярваш, ако бях дошла да ти разкажа за нашия свят?

„Тук е права“, помисли си той и тръсна глава:

— Но ще ни трябват и подкрепления. Хайде, тръгвай. Искам да открия някоя телефонна кабина.

— Какво си намислил? — докосна рамото му Шика. — Ние трябва да се махаме от този град! Вече разполагаме с паспорти и...

— Все още не разбираш — въздъхна Улф. — Ричардс Кавалера беше един от моите хора... Убиха го и се опитват да припишат престъплението на мен...

— Но Сума...

— Аз съм отговорен за него, Шика. Аз съм му задължен! Как му казвахте на това... *Гири?*

Тя кимна с глава и запали мотора.

— Хай.

Спря на ъгъла на Четирнадесета улица пред редица телефонни кабинни. Бяха шест, но само една работеше. Останалите бяха повредени или ограбени. Улф извади шепа монети от джоба си, пусна четвърт долар в процепа и набра номера на Шипли. След това се зае да пълни автомата с необходимата за междуградски разговор сума.

Шипли вдигна телефона след единадесет позвънявания и Улф неволно се запита къде ли се намира в момента.

— Обаждам се от Ню Йорк Сити и се намирам в беда — информира го Улф.

— Вие вече сте един от нас и ще получите необходимата помощ — отвърна Шипли. — Какво е положението?

— Осъществих контакт със Сума... *Личен контакт...*

— Резултат?

— Не успях да го пипна, но и той не пипна мен... — Улф напълни дробовете си с въздух. Все още миришеше на дим, десният ръкав на якето му беше безнадеждно прогорен. — Работата висеше на косъм...

Разказа на Шипли обстоятелствата около убийството на Ричардс, но не спомена нито дума за Шика.

— Искам да се добера до комисаря и да му разкажа своята версия — заключи. — И затова имам нужда от вашата помощ. Едва ли ще ви бъде особено полезен в ролята на беглец...

— Съгласен съм. Но предвид деликатните ви отношения с Бретхард, не ви препоръчвам да се явявате на Полис Плаца, номер едно... Чакайте да помисля за момент... Дайте ми един час да раздвижи мрежата си, после идете в дома на комисаря. Ще направя така, че той да е там и да ви очаква.

— Благодаря — рече Улф и неволно се замисли за тайнствените коридори на властта, по които се придвижваше Шипли. В момента изпитваше дълбока благодарност към този човек. Само един федерален агент може да предложи подобна закрила, въздъхна в себе си Улф.

— *Няма да работи* — обади се Оракула.

— Шшт, тихо! — просъска Хана. Красивото ѝ лице беше разкривено, клепачите — спуснати. Беше свързана с Оракула посредством снопове оптически кабели.

— *Не притежаваш подходящи клетки ДНК* — настоя Оракула.

— Как го разбра толкова бързо? — учуди се Южи и продължи да крачи напред-назад пред широкия екран, запълнен с дигитална информация. Беше нетърпелив като млад баща.

— *Можеш да ми вярваш.*

На Южи изведнъж му стана смешно.

— Добре, но все пак ми дай някаква насока — настоя той.

— *Сканирах клетъчната структура на Хана-сан.*

— Хубаво, но това не означава, че вече знаеш състава на нейните ДНК.

— *Все още не съм приключил със задължителните тестове, но знам* — държеше на своето Оракула.

— Откъде знаеш?

— *Интуиция.*

— Моля?! — Южи се закова на място и се втренчи в черния куб.

— *Проблеми със слуха ли имаш?*

— Чувам те добре — промърмори Южи и прекара пръсти през косата си. — Но думите ти са лишени от смисъл. Ти не можеш да притежаваш интуиция!

— *Знам, каквото знам* — повтори Оракула. — *Всички процедури по промяната на ДНК са извършени точно, с изключение на една... Липсва дисфункционалният фактор на растежа — онази субстанция, която неутрализира гените на рака и другите смъртоносни болести по време на процедурата.*

— Намери я! — заповяда Южи.

— *Опитвам се да го сторя от провала с Моравия насам* — отвърна Оракула. — *Но аз не съм Бог. Не мога толкова лесно да пресъздавам живота.*

— Трябва да има някакъв начин — промърмори Южи и забеляза, че Хана отваря очи.

— *На прав път сме Южи-сан. У Хана откривам част от това, което ни трябва, но то е недостатъчно. Хана не е подходящият обект.*

— Значи трябва да потърсим подходящ обект — отвърна Южи и започна да сваля кабелите от тялото на сестра си.

— Недей! — обади се тя.

Южи с недоумение я погледна.

— Искам още малко да бъда с него.

— Не бива да го одухотворяваш по този начин — предупреди я той.

— *Защо не?* — обади се машината. — *Аз съм подходящ за подобно отношение, освен това ми харесва.*

— Това нещо започва все повече да прилича на теб! — възкликна смаяно Южи.

— Той не е „нещо“, Южи-сан — поклати глава Хана. — А аз харесвам неговия свят, необвързан с плът и кръв. В този свят откривам целия потенциал, който ми липсва. За Оракула съществува единствено безкрайността на метафизиката. Останалите науки, във вида, в който ги познаваме, са твърде ограничени от нашето съзнание, просто защото ние знаем, че сме временно на този свят... Но Оракула живее отвъд времето и пространството, те просто не съществуват за него. Свободата му е недостижима за смъртните, аз цял живот съм мечтала именно за такава свобода...

— Достатъчно! — отсече Южи и започна да изключва мониторите. — Ти си част от този свят. Оценявам качествата на Оракула, но...

— О, Южи! Никога няма да разбереш какво чувствам в капана на тленната си обвивка. Особено след като духът ми вижда какво лежи отвъд нея, но не е в състояние да прекоси пропастта... Моята „макура но хирума“ отвори вратата към вълшебната Вселена, но плътта и кръвта оковават душата ми в тежки вериги, аз стоя на прага и гледам с копнеж към онова, което няма да притежавам никога... Не можеш да разбереш агонизиращото състояние, в което живея от години. Никой не може...

— *Аз мога* — обади се Оракула и Южи беше готов да се обзаложи, че металният звяр се усмихва.

— Вие двамата май правите заговор! — отбеляза той, неволно повишил тон. — Това аз няма да позволя! — обърна се към сестра си: — Хана, ти си виновна! С всяко включване към машината тя възприема все повече от твоите качества. Нима не виждаш, че това е опасно? Все по-продължително време си в това особено състояние, страхувам се, че някой ден изобщо няма да пожелаеш да те откача...

— Тази възможност не е изключена — отвърна Хана. — Просто защото неговият свят предлага доста повече неща от твоя...

— *Нашият*, Хана! — отчаяно извика Южи. — Това е *нашият* свят!

— *Вече не е* — отговориха едновременно Оракула и Хана.

Сенаторът Р. П. Франкен излезе от служебната лимузина със сак в ръка и забърза към наредените в широк бетонен полукръг перони на Юниън Стейшън. Бързаше да хване влака за Ню Йорк, който щеше да потегли след броени минути. Плъзна се под тройната арка на портала, точно копие на Арката на Константин, погледна часовника си и отправи едно сподавено проклятие към претоварената си програма. Ненавиждаше самолетите, винаги се стремеше да избягва задушните им, вечно претъпкани търбуси, в които вонеше на обор. В замяна на това обичаше удобствата на влака, с нетърпение очакваше да се настани в креслото и да отпие от високата чаша „Дива патица“ — единствения алкохол, който употребяваше.

Пътуването му до Ню Йорк беше по повод важна благотворителна вечеря в хотел „Уолдорф-Астория“, на която щеше да присъства и президентът. Франкен обожаваше подобни събития. Там човек не само се отърква в най-блестящите представители на обществото, но и завързва онези познанства, които в крайна сметка успяват да го крепят в кулоарната джунгла на столицата.

Прекося мрачната чакалня, изградена като древните бани на Диоклециан, очите му погалиха две от шестте копия на йонийските колони, издигащи се отвъд вътрешния портал. Върху тях бяха вградени бюстовете на великите гръцки мислители, чиито открития бяха станали основа за създаването на железниците. Единият беше Прометей, откривателят на огъня, а другият — Архимед, бащата на механиката.

Франкен обичаше и избирателите си, там, в далечния Тексас. Или по-скоро си даваше сметка, че зависи напълно от тях. В тази насока бяха и усилията МУ да спре налудничавия търговски проектозакон, който положително имаше за цел пълната икономическа изолация на Съединените щати. Само преди няколко дни Япония беше вдигнала забраната за внос на ориз и това имаше важно значение за избирателите на Франкен, разположени главно в родния му град Галвестон и околните ферми, които произвеждаха предимно ориз.

Огромният японски пазар би се превърнал в истинска Бонанза за тях, но ако Франкен не успееше да блокира новия законопроект, спокойно можеше да каже сбогом на мечтите си за втори мандат.

Прекося наскоро подновеното вътрешно пространство на гарата, запълнено с магазинчета и закусвални, после пое по мраморното

стълбище, което водеше към пероните.

Мисълта, че още през следващата година може да се окаже бивш сенатор, беше твърде депресираща. Не можеше да си представи живота без многобройните привилегии на високия пост, без пресконференциите, от които черпеше високото си самочувствие, без постоянната радостна възбуда от факта, че е нещо специално, нещо различно от обикновените хора...

Спусна се на първото подземно ниво и потърси с очи номера на коловоза си. Откри го без затруднение, проби си път сред шумна тълпа туристи и излезе на перона.

Готвеше се да скочи във вагона, когато иззад близката колона се появи млад ориенталец, облечен в железничарска униформа.

— Моля за извинение, сенатор Франкен — любезно се усмихна той. — Бихте ли ми отделили една минута?

Франкен неспокойно се огледа. Перонът беше пуст, пътниците очевидно вече бяха заели местата си във влака, а композицията всеки момент щеше да потегли. Вратата на най-близкия вагон му се стори обезпокояващо далече.

— Съжалявам, синко — включи сърдечната си усмивка той. — Но влакът ми всеки момент ще...

— Само минутка, сенаторе — настоя онзи. — Много е важно!

— Извинете — промърмори Франкен и понечи да тръгне към близката врата. — Май не разбрахте, че закъснявам...

Униформеният ориенталец му препречи пътя и пристъпи напред. Франкен се оказа притиснат до стоманената стена на вагона. Отвори уста с намерението да извика, но от гърлото му не излетя нито звук. Железничарят измъкна някаква бутилка и започна да излива съдържанието ѝ в устата му. Беше „Дива патица“, алкохолът опари гърлото му. Закашля се, направи опит да се предпази, но откри, че ръцете му сякаш са залепнали за шевовете на панталона. В ъглите на устата му се появиха мехурчета пяна.

Железничарят рязко го блъсна. Франкен се препъна и политна към дупката между вагона и бетонния постамент. Подметките на излъсканите му до блясък обувки се отлепиха от перона и той усети, че пада. В крайна сметка се задържа на крака, но не по собствена воля, а благодарение на нов удар от страна на железничаря, още по-силен от

предишния. Остра болка прониза краката му, вероятно някоя от костите се беше пукнала.

Притиснат в тясното пространство между два вагона, сенаторът Франкен направи отчаян опит да се бори. Железничарят започна да излива остатъците от съдържанието на бутилката върху главата му, а той посегна да го ухапе. В същия миг сърцето му подскочи с такава сила, че почти глътна езика си.

Разтърси глава и погледът му се проясни. С ужас видя, че железничарят се е обърнал с лице към началото на композицията и дава знак за потегляне. Вратите започнаха да се затръшват, влакът всеки миг щеше да тръгне...

Железничарят отново насочи вниманието си към Франкен и той неволно започна да се моли. Ритникът го улучи в слабините, пригади му се, но не успя да повърне. Вместо това тялото му потъна до кръста в бетонната дупка на коловоза.

Вдигна глава, не можеше да повярва на очите си. От този ъгъл лицето на нападателя изведнъж му се стори познато. Не беше никакъв железничар, униформата го беше заблудила! Господи, Боже мой, простена душата на сенатора. Върху лицето на мъжа се беше изписала такава омраза, че кръвта на Франкен замръзна в жилите му.

Влакът помръдна, съединенията между вагоните се разклатиха. Франкен направи отчаян опит да се бори, въпреки острата болка в краката и гърдите. Японецът се наведе и небрежно докосна челото му с върха на пръстите си.

Може би от пречупването на светлината Франкен остана с впечатлението, че очите на този мъж рязко промениха цвета си. В момента грееха със студен зеленикав блясък, сякаш напоени с космически студ...

Франкен знаеше, че този японец го убива, но нямаше никаква представа по какъв начин го прави. Влакът се раздвижи, а той бавно губеше съзнание. Вцепенението напусна ръцете му, но сковаващият студ беше толкова силен, че той едва успя да ги вдигне на няколко сантиметра от кръста си. Виждаше как безсилно помръдват пръстите му, бели и безполезни като тлъсти червеи. Вече не му принадлежаха, бяха някаква чужда присадка към тялото му. Гледаше ги така, сякаш се намираще на километри от тях...

Образът на японеца отново изпълни съзнанието му. Франкен усети страхотен натиск и започна да пропада надолу, към тъмните и студени релси. В ушите му се разнесе заплашителен тътен и той неволно си спомни за бурите от своето детство... Ураганните ветрове откъм залива връхлитаха над Галвестон с огромна сила, всичко подгизваше за броени минути...

После първото стоманено колело преряза тялото му. То се изви като дъга, подчинявайки се на могъщия жизнен инстинкт, но моментално беше подхванато от следващото колело, после от трето, четвърто... Една вихрушка от блестяща стомана. Сенаторът Франкен се превърна в кървава пихтия, която едва ли имаше нещо общо е човешко същество.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК / ВАШИНГТОН / ТОКИО

— Той идва — каза Сума на мъжа с кривите крака: — Готов ли си да умреш?

Хейс Уокър Джонсън не отговори. Лежеше гол върху кухненската маса, върху слабините му бяха метнати разкъсаните къси гащета „Калвин Клайн“, тип „боксьор“. Унизително е да бъдеш в този вид пред непознати, помисли си той. Лепкава струйка пот се плъзна между голите му бедра.

Китките и глезените на комисаря бяха вързани за краката на масата, а позата му беше такава, че единственото му желание беше да се покрие с някаква дреха. Едно доста странно желание предвид факта, че върху плъзгавите плочки на пода седеше жена му, опряла гръб на вградения в стената хладилник. Главата ѝ беше леко вирната, устата ѝ зееше. А кръвта беше толкова много, че дори Хейс Уокър Джонсън вече не можеше да я намира красива...

Това беше грубо предизвикателство, пред него бледнееше дори опасността да изгуби живота си. Защото беше заплаха за всичко, в което беше вярвал, че притежава заплаха за спомените му, които бяха най-святото нещо на света.

— Господин Камивара е мой специален гост — каза Сума и посочи дребничкия японец до себе си. — Той харесва комисарите.

Хейс Уокър Джонсън изви глава.

— Какво още харесва господин Камивара? — попита той. От опит знаеше, че при ситуации с вземане на заложници времето е от изключително значение. Колкото повече се протака то, толкова по-голям става шансът за благоприятен изход. Не искаше да мисли за другото: че след като спокойно се представят с истинските си имена, тези двамата положително възнамеряват да го убият...

— Горедолу всичко, което можеш да предположиш — мрачно промърмори Камивара и докосна оголените му бедра. — Но най-много обичам секс, гарниран с наркотици.

— С наркотици гарнира всичко — сподели Сума. — Само така му идва възбудата...

— Особено ако оня дойде — промърмори Камивара.

— Вече ти казах, че ще дойде.

Джонсън искаше да не мисли за ужаса На отсрещната стена и направи усилие да поддържа разговора.

— Имаш ли предпочитан наркотик? — попита той.

— Типичен въпрос за полицаи — засмя се Сума.

— Няма нищо, нали сме приятели — сви рамене Камивара и на Джонсън изведнъж му се прииска да го ритне в лицето. Дребният се извърна към него и добави: — *Acconitum napellus*, вълчо биле...

— Това не е ли отрова? — примигна Джонсън.

— Отрова, успокоително, средство за сексуално стимулиране — отвърна Камивара и очите му се насочиха в слабините на Джонсън. Зависи от дозата и с какво го смесваш... Въпрос на опит... — устните му се разкривиха в ужасяваща пародия на усмивка.

В същия миг очите на дребния японец се преместиха върху лицето на Джонсън и той изпита чувството, че го потапят в ледена вода. Кръвта замръзна във вените му, пулсът му рязко се забави, нервите му се оказаха парализирани. Обзет от ужас, той направи опит да отмести очи, но не успя. Нещо го блокираше. Беше в състояние да мисли за него, но нищо повече. Една мисъл, повтаряща се до безкрайност в съзнанието му, сякаш отразена от хиляди огледала.

Необичайно забавените удари на сърцето му бяха тежки и почти болезнени. Заковал поглед в очите на Камивара, той беше сигурен, че вижда някакъв неестествен блясък, размахване на чифт черни криле във формата на полумесец, зеленикав огън от ирисите... Японецът го дари с ужасяващата си усмивка, натежала от непонятна интимност. Сякаш споделяше съкровена тайна, сякаш го канеше в непристъпната крепост на своята могъща психика.

— Харесва ли ти тази игра? — прошепна Камивара, но гласът му прониза сърцето на Джонсън с тежък, спиращ дъха тътен.

Сума, който сякаш не обръщаше внимание на сцената, въздъхна и насочи поглед към задния двор. Камивара отмести поглед и Джонсън изпита огромно облекчение. Сякаш се беше изтръгнал от прегръдката на дявола. Кръвта му се раздвижи, бузите и раменете му възвърнаха

нормалния си цвят. Студът, който го сковаваше допреди миг, изведнъж изчезна. Имаше чувството, че едва сега е в състояние да си поеме дъх.

— Дали господин Камивара обича кокаин? — попита той с дрезгав глас сякаш току-що се беше оправил от тежка настинка.

Камивара се усмихна и нови ледени тръпки стиснаха душата на Джонсън.

— Вече казах, че приемам всичко.

Джонсън извърна глава, погледът му неволно попадна върху трупа на жена му. Испита главозамайващото привличане на човек, който всеки миг ще стане жертва на фатален инцидент. Кръвта и накълцаната човешка плът са ужасна гледка, защото напомнят за смъртта. Но примесена с ужаса от смъртта, тази гледка води до някаква непонятна възбуда на сетивата и човек се вкопчва в живота с всичките си душевни и физически сили. Все още съм жив, каза си Хейс Уокър Джонсън и изведнъж го досрамя от този факт.

Камивара разстла белия прах върху плота на кухненския бюфет и се наведе да смръкне. В същия момент Джонсън възобнови усилията да развърже дясната си ръка. Беше успял да долепи китката си до мястото, на което кракът на масата влизаше в плота. Там стърчеше главичката на един голям винт за дърво. Още преди няколко месеца беше обещал на жена си да го притегне, особено след като тя скъса на него една от най-хубавите си рокли. Не го стори и тази небрежност може би щеше да спаси живота му. Започна да движи китката си с плавни и почти незабележими движения, тънкият кабел се затърка в главичката на винта...

— Ако не се включиш веднага, скоро няма да има нищо за смъркане — промърмори Камивара, полуизвърнал се към Сума. Прокара палец по ноздрите си, после облиза белия прашец. — А стоката е първокласна...

Сума продължаваше да гледа през прозореца.

Камивара направи гримаса и се обърна към Джонсън:

— Готов ли си за купон, приятел?

Замръзнал на място, комисарят мълчеше.

Камивара настойчиво го гледаше с разширените си зеници.

— Ще бъде нещо, което дори не можеш да си представиш — похвали се той, после му обърна гръб и насочи вниманието си към кокаина върху бюфета. — Но това тук не е достатъчно, за да оправдае

бъдещите ни прегрешения... Ще ни трябва по-силен илач, за да се подготвим както трябва... — Върху дървения плот се появиха странни шишенца и епруветки, които очевидно носеше в джобовете си. В ръката му имаше тумбеста колба с някакъв оранжев прах. Отсипа част от него във водна чаша и пусна отгоре няколко капки от кухненския кран.

Джонсън усети как кабелът около китката му се разхлабва и пада. Заковал поглед в двамата мъже, той плъзна ръка към чекмеджето, разположено на сантиметри от пръстите му. Гърбът му едва забележимо се изви и чекмеджето се отвори. Усети в дланта си хладната дръжка на ножа за хляб и бавно започна да изтегля ръката си. След секунда беше готов, острието висеше към пода, скрито от масата.

— Пий! — ухили се Камивара и притисна ръба на чашата до устата на Джонсън. Изчака го да поеме половината от оранжевата течност, после дръпна чашата и я пресуши.

— А сега ме целуни.

Джонсън изчака секунда, после изплю течността в лицето на японеца. Онзи смаяно примигна и за миг се поколеба. Миг, достатъчен за движението на ножа. Острието изсвири във въздуха и се заби в ръката на Камивара, приковавайки я към масата.

Японецът зяпна от изненада, в следващия миг в устата му се оказа една от ленените салфетки за хранене. Вместо него обаче изкрещя Джонсън. Надигнал се до седнало положение, той се втрени в прикованата ръка, очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Не, това е невъзможно, пропищя вцепененото му съзнание. Острият нож беше пронизал дланта на Камивара, беше разкъсал кости, нерви и сухожилия... Но от раната не излезе дори капчица кръв!

Главата на Камивара се завъртя плавно, сякаш беше поставена върху ролкови лагери. Очите му, допреди миг черни и безизразни като на умряла риба, отново започнаха да променят цвета си. Зелените полумесеци в ирисите сякаш осветиха цялото му демонично лице. Кърпата излетя от устата му.

Въздухът в помещението се раздвижи, сякаш беше пристигнал нов неканен гост. Джонсън имаше чувството, че вижда някаква неясна сянка в ъгъла.

Очите на Камивара станаха огромни и ослепително ярки, като странни слънца. Лъчите им се насочиха към Джонсън, пронизаха

кожата и плътта му, докоснаха мозъка му.

Комисарят простена и рухна върху масата, тялото му се разтърси от конвулсии. В гърдите му се появи пронизваща болка, кислородът започна да не му достига. Въпреки това направи върховно усилие и посегна към ножа. Единственото му желание беше да го забие в сърцето на Камивара.

— Това ли искаш? — попита японецът. — Добре, ще го получиш!

Джонсън се разтърси в конвулсии, очите му заплашваха да изскочат от орбитите си. Назъбеният нож започна да се измъква от ръката на Камивара сам, без чужда помощ... Дръжката му се насочи нагоре, след миг вече висеше във въздуха...

— Господи Исусе!

Камивара се смееше.

Джонсън затвори очи и рязко разтърси глава. Това, което Камивара го беше накарал да изпие, беше с изключително силно въздействие... Направи опит да диша, но изведнъж откри, че е забравил как става това...

Пред очите му се появиха разноцветни кръгове, метаболизмът на тялото му удвои и утрои скоростта ей. Устата му се отваряше и затваряше с ужасяващо мляскане, като риба на сухо...

Халюцинации, Беше погълнал част от отровата на малкия японец и сега халюцинираше. Да, така е... Друг отговор не може да има! Просто го бяха упоили и сега халюцинираше. Но...

Джонсън направи опит да изкреци, но запасът от кислород в дробовете му беше свършил. Отвори уста в опит да диша, но не се получи. Сякаш беше напуснал вътрешността на космически кораб и се носеше във вакуума на междузвездното пространство...

Улф и Шика прекосиха Първо авеню, завиха на запад по Осемдесета улица и спряха на една пряка от дома на комисаря.

Улф я поведе по пътя, който вече беше използвал с Боби — през задния двор на съседите, към кухненските прозорци на Джонсън. Черната желязна врата беше заключена, но той бързо се справи с ключалката, същото стори и с вратата, която водеше към малкото

бетонирано дворче. Къщата тънеше в тишина, двамата прекосиха дългата пътека без никакви инциденти.

В дъното на градината се спряха. Пред очите им изплува четириметровата ограда, зад която беше къщата на комисаря. Улф откри замаскираната вратичка и леко я побутна. Озоваха се в задния двор на Джонсън, Шика не се отделяше дори крачка встрани.

Изминаха няколко метра сред храстите и тя изведнъж докосна ръкава му.

— Тук нещо не е наред!

Забравили предпазливостта, двамата хукнаха към вратата на кухнята. Веднага доловиха глухото хъркане на Джонсън, след миг Улф видя посивялото му лице, в следващия вече беше обхванал цялата обстановка: полуголото тяло на комисаря, проснато върху масата, мъртвата жена до хладилника, надвесеният над комисаря японец, ножът, който свободно висеше във въздуха...

— Всемогъщи Боже!

Пред него стоеше бояджията японец, с когото беше разговарял в служебната тоалетна и на когото дори се беше извинил за нахалството! Сега вече разбра всичко.

Очите на фалшивия бояджия се разшириха и започнаха да греят с отровнозелена светлина. О, Господи, простена в себе си Улф.

— Камивара! — извика Шика, после се извърна към Улф: — Лягай! Остави го на мен!

— Не става! — поклати глава Улф. — Това копеле вървеше по петите ми, значи си е мое!

Камивара рязко се завъртя и изчезна във вътрешността на къщата, Улф хукна след него и потъна в неосветения коридор.

— Отдавна не сме се виждали, говньо! — просъска Камивара и кракът му влезе в съприкосновение с бедрената кост на Улф.

Болката беше остра, кракът му почти се парализира. Улф се завъртя и политна, сякаш беше изгубил равновесие. В мига, в който се отгласна от стената, пред очите му се появи налудничавата усмивка на Камивара.

Ръбът на дланта му потъна в гръдния кош на противника и рязко се завъртя. Камивара изпъшка и това беше единственият признак, че го беше улучил. Нещо проблесна в ръката му и Улф рязко отскочи встрани. Тънкото острие бръмна на сантиметър от лицето му.

От устата на японеца се изтръгна налудничав смях, от ръката му излетя втори нож. В същия миг Улф вдигна крак и му нанесе страхотен удар. По-скоро искаше да го нанесе... Нямаше достатъчно време за подготовка, но все пак успя да улучи китката на японеца и ножът изсвистя над главата му. Продължи вихрената си атака с ясното съзнание, че всяко колебание ще бъде фатално. Лакътят му потъна в корема на Камивара, точно в мекото място под гръдния кош...

Някаква тъмна сила го отхвърли назад, гърбът му влезе в болезнено съприкосновение със стената, главата му се завъртя. Когато отвори очи и дойде на себе си, Камивара беше изчезнал.

Шика понечи да се втурне след Улф, но изведнъж замръзна на мястото си. От сянката край стената се отдели миниатюрната фигура на Сума, която привлече цялото ѝ внимание. Ръката ѝ бавно се вдигна нагоре, пръстите започнаха да се свиват. В очите ѝ блеснаха зеленикави пламъци. Японецът се закова на място, назъбеният нож продължаваше да виси над кухненската маса.

В стаята изведнъж притъмня, страничен наблюдател би помислил, че са я изпълнили невидими кълба дим. След миг от дланта на Шика се издигнаха синкави пламъци, после просъскаха и изчезнаха, сякаш удавени в кофа вода. Джонсън лежеше на масата, сбръчкан и бездиханен.

Над трупа продължаваше да виси кухненският нож, острието му смътно проблясваше.

— Какво прави тук Камивара, по дяволите? — заповеднически попита Шика.

— Каквото умее да прави най-добре — отвърна Сума и склони заострената си като куршум главица. — Предизвиква хаос.

— По чия заповед?

Сума не отговори.

— Получил си нови инструкции, нали? — погледна го с подозрение Шика. — А аз все още не знам какви са те.

— Тогава да ти кажа — предложи Сума. — Задачата ни е да изтръгнем Матсън от... нека го наречем същността му... Бавно, но неотстъпно.

— Като отстранявате всички, които са му близки, така ли?

— Така.

— Но това е толкова варварско, толкова окончателно...

— Точно така, окончателно — кимна Сума. — Това е най-подходящата дума... — очите му се разшириха, назъбеният нож потрепна във въздуха като жив.

— Прекратете операцията. Аз мога да го доведа в Токио без никакъв проблем. Той ми се доверява.

— Може би наистина е така — поклати глава Сума. — Но ние не можем да го знаем със сигурност. Не можем да четем мислите му като на другите хора, а това е опасно. Освен това, когато напуска Америка, той трябва да го направи с пълното убеждение, че нищо не го задържа тук.

— Защо?

Защото сме му приготвили една работа — по лицето на Сума се плъзна усмивка. Натезала от загадъчност усмивка на сирена... — Една *окончателна* работа...

— Каква е тя?

— Вече ти казах повече от необходимото.

— Значи не си имал намерение да го убиваш...

— Да убия Матсън? О, не... — Назъбеният нож се раздвижи, сякаш изведнъж го беше обзело нетърпението да изпише кървавата си история на стената. — Имам намерение да унищожа всичко, което му е скъпо, да проверя способностите му, да го опозная... Сега вече наистина ти казах достатъчно.

Торнбърг Конрад III се срещаше с Брозиан Ленфант веднъж седмично. На различни места, в различни дни на седмицата. Въпросите, които обсъждаха, също бяха от различен характер. Пенсионирани сенатор от Луизиана, отстъпил срещу една добра кръгла сумичка името си на Хам и Йошида за консултантската фирма „Ленфант & Ленфант“, Брозиан беше от старата гвардия на Торнбърг, при това един от любимците му. Главно защото беше успял да направи политическа кариера в една изключително трудна среда и знаеше всички мръсни номера от наръчника. Знаеше и такива, които си бяха лично негов патент и не фигурираха в никакви наръчници...

За пръв път попадна в полезрението на Торнбърг, когато, в качеството си на областен прокурор, успя да се справи с всемогъщия кмет на Ню Орлиънс, майсторски използва бясната му кампания срещу себе си и в резултат не само разруши политическата кариера на противника си, но и спечели огромна популярност сред електората в Луизиана. Четири години по-късно, благодарение щедрата предизборна помощ от страна на Торнбърг, той влезе в Сената на Съединените американски щати. Ленфант не беше от хората, които забравят направените услуги, и именно по тази причина поиска днешната извънредна среща, само три дни след редовния им седмичен разговор.

Беше среден на ръст човек с несъразмерно голяма глава и огромни кафяви очи. Под високото му чело стърчеше клюноподобен нос, усмивката му беше широка като Мисисипи. Раменете му бяха тесни, напоследък ясно започваше да личи малкото му шкембенце. Обличаше се спретнато и елегантно, един истински джентълмен от Юга. Което означаваше, че познава отлично правилата на политическите игри във Вашингтон: споделя секретна информация само с приятели, винаги срещу съответната услуга. Именно това правило му беше извоювало репутацията в един град, в който никой на никого не прощаваше...

Днес беше облечен в тъмносин вълнен костюм с кремава жилетка и вратовръзка в шоколадов цвят. В ръката му се поклащаше куфарче от щраусова кожа.

Срещнаха се във фоайето на централата на ЦРУ в Лангли. Торнбърг харесваше това място с внушителния му паметник от бял мрамор и стената с петдесет и три звезди зад него. Всяка една от тези звезди беше издълбана в памет на някой агент, изгубил живота си за родината. Имена липсваха, поне що се отнася до широката публика. Те бяха записани в главния регистър на ЦРУ и щяха да останат там векове веков, като тежки камъни в гърлото на митичен звяр.

За Торнбърг тази особена форма на обществена тайна беше най-характерната черта на Вашингтон. Ето я нашата сила, сякаш нашепваше мемориалната стена. С нейна помощ ние не ти позволяваме да научиш истината...

Останаха за минута пред мемориала, изправени между знамената на САЩ и ЦРУ.

— Внушително — промълви Торнбърг и Брозан Ленфант отлично разбра какво има предвид.

Показаха пропуските си на охраната, Ленфант предаде на съхранение миниатюрния кинжал, който беше негов неразделен спътник още от времето на предизборната кампания в Луизиана. Придружиха ги до асансьорите.

— Добре ли познаваше сенатора Франкен? — попита Торнбърг, след като вратите се затвориха и асансьорът тръгна нагоре.

— О, със стария Р. П. се знаем от години — отвърна Ленфант, после с въздишка добави. — Доколкото разбрах, тялото му е премазано до неузнаваемост...

— Правилно си разбрал — отвърна Торнбърг.

— Говори се, че бил пиан до козирката...

— Глупости! — изръмжа Торнбърг. — Точно като глупостите, които се надрънкаха за естествената смърт на още куп противници на търговския законопроект! Всички до един са убити. Франкен просто е поредната жертва и това е лошата новина!

Торнбърг беше избрал една малка, рядко използвана заседателна зала. Отвори вратата, после включи осветлението и климатичната инсталация, за да прогони топлия застоял въздух.

Обзавеждането беше скромно. На сивата стена срещу прозореца бяха окачени няколко анонимни и не особено добри картини на платноходи, порещи развълнуваните води на океана. В средата имаше голяма заседателна маса, край нея бяха наредени осем стола с подвижни седалки. В дъното имаше шкаф за съхранение на документи в същите тонове, който, доколкото Торнбърг беше запознат с практиката на подобни учреждения, несъмнено съдържаше комплект модерна подслушвателна апаратура. Върху шкафа имаше евтина машина за кафе и малък тостер, които по всяка вероятност се използваха при продължителни заседания. Подобно на всички заседателни зали в сградата на ЦРУ и тук прозорецът беше фалшив. По този начин се избягваше опасността от далечно подслушване, което обикновено се осъществяваше посредством улавяне на вибрациите в стъклото.

Настаниха се край масата и Ленфант щракна ключалките на куфарчето си.

— Добри или лоши новини, човек трябва да се храни — промърмори той.

На масата се появи термос със силно нюорлианско кафе, в което положително бяха добавени няколко капки коняк. До него кацна спретнатата купчинка сандвичи с риба, а накрая се появи пластмасова кутийка с кренвирши от месо на алигатор, покрити с домашно приготвена лютеница, достатъчно силна да сваля боята от всяка новопроизведена лимузина.

— Тези хранителни продукти ще засрамят всеки свикнал на гумени сандвичи държавен служител! — обяви Ленфант и на лицето му грейна широка усмивка. — А и повечето ресторанти в област Колумбия!

Торнбърг прие чаша кафе, но твърдо отказа храната. Ленфант стана да включи тостера и сложи кренвиршите да се затоплят. Не след дълго залата се изпълни с такава воня, че при определена концентрация всеки би я класифицирал като химическо оръжие. Поне Торнбърг би го сторил, при това без капка колебание...

Завъртя се заедно със стола, отвори архивния шкаф и щракна един ключ. В действие влезе машината за електронно заглушаване, вече можеха да говорят свободно.

Ленфант извади кренвиршите, изключи тостера и се върна на масата. От чинийката се издигаше лютива пара, очите на Торнбърг започнаха да се насълзават. Въпреки това следеше с интерес как приятелят му поглъща отвратителната храна.

Въздъхна, допълни чашата си с кафе и промърмори:

— Тая тиня от Мисисипи не е чак толкова лоша...

— Рецепта на майка ми — отвърна Ленфант и разреза с хирургическа точност първия си кренвирш. — Главният готвач на „Галатоар“ от години ме преследва да му я дам... Ама няма да стане! Мама цял живот се стараяше да ни осигурява храна, с която да се гордеем. И го постигна. Затова нямам никакво намерение да споделям кулинарните ѝ тайни...

Набодне един залък на вилицата си и подхвърли:

— Знаеш ли, онова момче Джейсън Йошида е истински работохолик... — Подъвка известно време, преглътна и добави: — Готов съм да се закълна, че е същият като мама — сякаш никога не

спи! — говореше със специфичен, невъзможен за имитиране луизиански акцент. — Нима мисли само за работа?

— Най-добре е да питаш Хам — отвърна Торнбърг и се взря в топлите очи на бившия сенатор, меки като акцента му. Накъде ли бие, запита се той. Знаеше, че трябва да се зареди с търпение и да не бърза. Ленфант обичаше да завоалира основната тема на всеки разговор.

— Знам това, Торнбърг... Но синът ти мисли, че се мотая из „Ленфант & Ленфант“ просто защото нямам какво друго да правя... Точно както ти искаше, нали?

— И сега мисля, че връзката между нас трябва да остане незабелязана.

Ленфант изсумтя и нападна първия от сандвичите с риба.

— Ще ти кажа нещо... Навремето познавах сума шпиони, които хабер си нямаха, че съм ги разкрил... Но никога не съм срещал човек, който да изпитва твоего удоволствие от шпионските игри!

— Знанието е сила, поне така казваха в ОСС — промърмори Торнбърг, имайки предвид разузнавателната централа, предхождаща ЦРУ.

— ОСС беше друго нещо — кимна Ленфант. — В онези години хората не само изпълняваха стриктно получените заповеди, но го правеха и с истинско удоволствие! — Ченето му замислено започна да предъвква. — Това ме подсеца за причината да поискам среща с теб... Ти пожела да поддържам връзка със сина ти, да му предложи офисите на „Ленфант & Ленфант“, за да мога да го държа, тъй да се каже... под око. И аз го сторих — ръката му посегна към чашата с кафе: — Но напоследък започнах да ставам по-любопитен, знаеш... Може би защото Йошида ми се струваше някак напрегнат... Реших да се заема за работа. На първо време го поставих под неотклонно наблюдение, пъхнах и една-две „дървеници“ в офиса му. И знаеш ли какво открих? Преди няколко дни момчето е отскочило до Ню Йорк. Взело е късния полет, на другата сутрин вече си е било у дома...

— Е, и?

Ленфант сви рамене и поне за момента изглеждаше като човек, който е изгубил всякакъв апетит.

— Може би в това няма нищо странно — призна той. — Но се питам дали знаеш, че твоят човек Матсън е настъпил котарака...

Торнбърг мълчеше, лицето му беше непроницаемо.

— Продължавай — промърмори най-сетне той.

— Матсън бяга от директора на полицията Джак Бретхард, който вярва (или по-скоро иска другите да вярват), че Матсън е убил някой си Ричардс Кавалера — единствения чернокож детектив в екипа му...

— Дясната вежда на Ленфант леко се изви: — Въпросният индивид е бил намерен с два куршума в тила. Убийството е станало в нощта, в която Йошида е бил в Ню Йорк. Балистичната експертиза установява, че е стреляно с револвера на Матсън — главата му леко се поклати. — Всичко това ме кара да мисля, че работата е свършил именно Йошида.

На всеки друг Торнбърг би отвърнал, че това е изключено. Би го обвинил в погрешна интерпретация на фактите. Но познаваше прекалено добре Ленфант, прекрасно знаеше с каква прецизност работи... Кажеш ли нещо, значи то е проверено хиляди пъти и е сигурно като държавните ценни книжа. Можеш да си го сложиш в банков трезор и да чакаш дивиденди...

— Знам, че не си давал благословията си за този удар — меко продължи Ленфант. — Просто защото си побъбрих с Йошида малко след завръщането му... Знаеш го какъв е — да измъкнеш нещо от устата му е равносилно на изкачването на Хималаите! Но аз умея да чета между редовете и вече съм убеден, че момчето се притеснява от някакво неотдавнашно решение на сина ти... — Ленфант се наведе напред и понижи глас, макар да нямаше видими причини за това: — Торнбърг, планът ти се намира в опасност! Синът ти е стигнал до заключението, че Улф Матсън става бремене, от което трябва да се отърве. В резултат му е подготвил такъв капан, че практическите му шансове за измъкване се доближават до нулата!

Стиснал револвера си, Улф се зае да обикаля стаите една по една. Но от Камивара нямаше следа. Сега най-важното беше да разбере каква е играта На японца, кога ще прекрати тази криеница и ще се изправи насреща му.

Къде си, Камивара? Защо се криеш? В съзнанието му изплува спомен за детските игри на криеница в Елк Бейсин, умът му се напрегна.

Намираще се в хола, разположен в средата на къщата. Вляво, под ъгъл от деветдесет градуса, се намираще официалната трапезария на

комисаря. Нямахте как да продължава напред, трябваше да се върне. Тук цареше полумрак, условията за внезапна атака бяха идеални.

После видя нишата. Беше напълно достатъчна за скривалище на дребен мъж, особено ако се сгъне на две. Мушна пръст в халката на железната врата, насочи револвера и дръпна.

Озова се лице в лице с празната вътрешност на кухненско асансьорче. Значи се намира над самата кухня и Камивара е успял да го върти в кръг, прецени Улф. Наведе се да го огледа отблизо и изведнъж чу гласа на Шика, долитащ откъм шахтата. Говореше с някого на японски. Напрегна слух и проектира своята „макура но хирума“ по посока на събеседника й. Кой ли е той? Няколко фрази бяха достатъчни, за да разбере. После улови излъчването му и започна да се изпотява.

Господи Исусе, Та тя разговаря със Сума! При това спокойно, както се говори с приятел!

Затвори вратичката и започна да се концентрира. Камивара, заповяда си той. Това е най-важната ти задача за момента. По-късно ще се разправяш с Шика. Ако това „по-късно“ изобщо дойде, разбира се...

Внимателно пристъпи напред, спря в момента, в който сянката му достигна ъгъла. Още милиметър напред и Камивара ще разбере, че е тук. Ако го очаква зад ъгъла...

Напрегна очи по посока на коридора, искаше да усети противника си. Дали не чу леко помръдване, дали не усети особена миризма? Ще успее ли да се ориентира навреме?

Нищо.

Продължаваше да чака. Нищо.

После помисли за мрачното съществуване вътре в себе си и разбра, че трябва сам да създаде условията за победата си. Трябва да получи психологическо предимство, да изчака онова особено състояние на душевно равновесие, което притежаваше Белия лък. Останалото ще дойде неусетно...

Напрегна психиката си и повика тъмната сянка, превърнала се в негов постоянен компаньон. Все още се страхуваше от нея, но вече трябваше да свиква... Припомни си сблъсъка в склада, особено факта, че когато Сума демонстрираше необичайните си способности, той беше в състояние да улови излъчването му и да определи точното му

местоположение. Запита се дали е възможно и обратното — Камивара да го усети в момента, в който прибегне до „макура но хирума“...

Реши да действа незабавно. Хукна напред, зави зад ъгъла и полетя по коридора, пуснал пред себе си пипалата на прозрението...

Исусе!

Закова се на място, после продължи напред само защото волята го тласкаше. Ясно усещаше дишането на някой друг, редом със своето... Открих го, рече си Улф. Усещам излъчването му дори без да е пуснал в ход своя вътрешен поглед...

Камивара изскочи от здрача. Във фигурата му нямаше нищо човешко, по-скоро приличаше на дух — от онези, които отнасят душите на покойниците... Съвсем като създанието, по което пуснах стрелите си там, на Пътеката на мъртвите, помисли си Улф.

Зърна Улф, закова се на място и започна да проектира своята „макура но хирума“. Улф му отвърна по същия начин.

Камивара измъкна малък, но изключително остър нож и светкавично го запрати към него. Улф почувства как слабините му рефлексивно се стягат, как тялото му иска да реагира. Преодоля инстинкта, отпусна се и започна да се концентрира. Всичко това стана в краткия миг, в който смъртта летеше към него.

Миг преди тази смърт да се превърне в действителност, Улф си каза, че не бива да очаква болка и това беше единствената ясна мисъл в съзнанието му. Вместо очакване трябваше да поеме инициативата в свои ръце, да противопостави силата и уменията на тялото си, да се втурне срещу дребничкия плешив японец и да го смаже...

После потъна във вихъра на действието и вече нямаше време за размисъл.

Ножът на Камивара беше на сантиметри от корема му, когато протегна ръка, сграбчи дясната китка на японеца и светкавично се отпусна на коляно. Острието погали кожата му, но хватката „ирими“ от айкидо вече беше в ход. Използвайки инерцията на Камивара, той го дръпна напред и надолу, прехвърли го през рамо и го запрати към близката стена.

Камивара се стовари на четири крака, гърбът му влезе в болезнено съприкосновение с ръба на прозореца. Но ножът остана в ръката му. Замахна рязко, острието свирна във въздуха и се стовари

върху револвера на Улф. Ударът беше страхотен, пръстите на Улф неволно се разтвориха и оръжието издрънча на пода.

Наведе се напред, дясната му ръка се плъзна под протегнатата ръка на Камивара, лявата я обхвана от другата страна. Торсът му се изви, за да даде стабилна основа на ръцете. Лявата се плъзна напред и притисна ключицата на японеца, дясната рязко дръпна нагоре. Костта се счупи с остро пропукване, ножът издрънча на пода.

Това е добре, помисли си Улф и ръбът на дланта му се стрелна към брадичката на японеца. Но Камивара му нанесе саблен удар в китката и силата на нападението видимо намаля.

Сега беше ред на Камивара да изчака. Знаеше, че Улф трябва да продължи атаката си и беше готов да я посрещне. Още при първото движение на ръцете му той се стрелна напред и левият му юмрук улучи Улф във врата.

Очевидно търсеше нервните възли, намиращи се редом със сънната артерия. Ако ги беше улучил, противникът му моментално щеше да се парализира. Не успя, ударът попадна в ключицата на Улф. Силата му беше страхотна, Улф усети как коремът му се свива в болезнена контракция. Контрира с удар тип „хвърчило“, насочен в лявата китка на Камивара, но не улучи.

Нов силен удар, тялото му се олюля. Наложил се да преоцени тактиката на боя, тъй като времето течеше, а заедно с него изтичаха и запасите му от адреналин. Трябваше да отчита умората на мускулите си, отвикнали от толкова силно напрежение, трябваше да си даде сметка, че шансовете му за оцеляване намаляват с всяка измината секунда и скоро ще бъдат нула... Нещата трябва да се променят, тръсна глава Улф. Веднага!

Направи опит да проектира психическите си сили напред, към противника. Но Камивара очевидно очакваше подобен ход и с лекота го блокира.

Лицето на японеца се поклащаше в мрака на сантиметри от очите на Улф — зловна, ухилена физиономия с неестествено ярки очи — като фенерите от тиква, които децата разнасят на Празника на вещиците... Физиономия, която вещаеше смърт... В устата му блестяха златни зъби, два от тях — по-дълги от останалите, яростно проскърцаха... Дебелите устни се бяха разкривили в демонична усмивка, вратните жили бяха издути като възета...

Полюшваха се, вкопчени един в друг като любовници. Но чувството, което ги свързваше, беше далеч по-силно от страстта...

Улф потърси адамовата ябълка на противника си. Трябваше да я улучи, тъй като само това гарантираше успешен изход от битката. В противен случай умората щеше да вземе своето, Камивара неизбежно щеше да получи предимство...

Зъбите на японеца остро изщракаха и се забиха в китката на Улф в момента, в който пръстите му се протягаха към гърлото му. Ръката на Улф моментално изтръпна, хватката му се разхлаби. В следващия миг ръцете на Камивара се склучиха около шията му, мазолестите палци натиснаха навътре, главата му попадна в сгъвката на лакътя. Улф с ужас разбра, че японецът се готви да му счупи врата, и кръвта му изстина. Разполагаше с не повече от петнадесет секунди, за да потърси спасение.

Но умората го връхлиташе със смайваща бързина, изведнъж започна да му се струва, че смъртта не е чак толкова страшна. Пред очите му се спусна червена пелена, силите го напуснаха.

Организмът му отлично знаеше какво става, усещаше приближаването на неизбежната смърт. Събра в себе си последните остатъци на адреналин и се сгърчи в мощен тласък. Но напразно. Хватката на Камивара беше желязна, към силата на ръцете прибавяше и тежестта на стегнатото си тяло. Мускулите му се издуха като въжета и пръстите му започнаха да се стягат около шийните прешлени на Улф.

— Не е честно! — пиянски проплака Хирото. Сакото му беше захвърлено върху навит на руло футон, яката на измачканата му риза беше разкопчана, вратовръзката стърчеше на една страна. — Работя в пълна анонимност, докато Южи се радва на славата! Той притежава компанията, разполага с много пари, а аз? Мизерна заплата и част от Шиан Когаку, която само мога да разглеждам, защото е приписана на името на жена ми! — Сграбчи бутилката уиски „Сънтъри“ и изля остатъка от съдържанието ѝ в чашата си. — Аз съм призрак, аз съм сянка, за която никой нищо не знае...

Евън слушаше пиянските оплаквания с подчертан интерес. Отиде да причака Хирото в болницата, където се лекуваше жена му. Седеше в ярко осветената чакалня с приведени рамене, на лицето ѝ се

беше изписала мъка. Хирото, най-сетне измъкнал се от болничното легло на жена си, веднага я забеляза, сърцето му потръпна от жал, когато видя как безутешно плаче...

Влязоха в близкия ресторант, държаха се почтително един с друг, без флиртуващи погледи, разделени от масата. Хирото не беше труден за дешифриране, особено след помощта, която ѝ оказа Вакаре. Благодарение на този мъж Евън видя какви възможности се откриват пред нея, инстинктивно почувства, че „Тошин Куро Косай“ търси нов начин за достъп до Оракула, без помощта на Минако... Това не означаваше, че не ѝ вярват — напротив, всички бяха убедени в нейната преданост. Но тук ставаше въпрос за сина ѝ, а отношенията между майка и син понякога са по-силни дори от „гири“... Без никакви инструкции Евън си знаеше, че трябва да се търси нов път към Оракула, просто защото така диктуваше разумът. А Вакаре беше споделил с любимата си проститутка Мита, че именно Хирото — мрачният и завистлив девер на Южи, може да предложи този път...

Това не означаваше, че Хирото беше лесно упражнение. От опит Евън знаеше, че саможивите и завистливи хора често се оказват изключително умни, а мрачните им страсти ги превръщат в подозрителни параноици, които се съмняват във всеки и всичко. Също от опит знаеше колко трудно могат да се приспят веднъж възникналите им подозрения... Затова сега беше твърдо решена да не дава никакви поводи за подозрения на Хирото.

— Искам да се извиня за сцената, която направих в болницата, Хирото-сан — промълви в тази връзка тя... — Беше непростимо от моя страна.

— Не, аз трябва да ви се извиня за нахалството — тръсна глава Хирото.

— Но защо? Беше ми толкова приятно, когато седнахте до мен! — очите на Евън бяха скромно сведени към масата, събеседникът ѝ трябваше да бъде сигурен, че в думите ѝ няма нищо непочтено. — Просто не бях в състояние да удържа сълзите си... Мъжът ми страда от остра бъбречна недостатъчност... Необяснимо за млад човек като него, казват докторите. А бяхме толкова щастливи, Хирото-сан! Като онези безупречни семейства, които показват по телевизията... Толкова влюбени един в друг, с цял един живот пред нас... — Самотна сълзичка потрепваше в ъгълчето на окото ѝ. — А сега той лежи в

болницата, включен, към машина за диализа... С всеки изминат ден виждам как животът го напуска. Какво ще стане с нас? — сведе рамене и тялото ѝ се разтърси от беззвучни ридания.

Хирото се втренчи в нея, опитвайки се да преодолее пиянското вцепенение. Изправи гръб, направи неуспешен опит да намести вратовръзката си и ѝ отпрати официален поклон:

— Аз съм в абсолютно същото положение.

— Наистина ли? — вдигна глава Евън. — Това е ужасно!

Сърцето му пропусна един такт, като видя красивото ѝ лице, мокро от сълзи. Такова беше то и в болничната чакалня.

— Съпругата ми страда от неизвестна болест и едва ли някога ще бъде излекувана — поясни той и изведнъж млъкна. Никога не беше обсъждал състоянието на жена си с външни хора, но сега знаеше, че не може да се спре. Жената насреща му вървеше по същия мрачен път като него, можеше да го разбере... — На практика тази болест ме лиши от съпруга. Все още не е мъртва, имам предвид клиничното ѝ състояние, но през цялото време плаче или изпада в истерични кризи... Къде остана красивата жена, за която се ожених? Унищожи я мрачна, непозната сила... Господи, животът може да бъде толкова ужасен!...

— Но ние трябва да го живеем, нали? — попита Евън и избърса очите си. — Трябва да бъдем силни.

— Защо? — мрачно поклати глава Хирото. — Не виждам смисъла...

— Защото винаги има шанс да срещнем съчувствие у някого — приведе се над масата Евън. — И тогава животът отново ще стане поносим.

Нима това прекрасно и тъжно създание има предвид нас двамата, запита се с примряло сърце Хирото. Не, това не може да бъде... Какво може да я привлече у човек като мен? Всъщност случайната ни среща не е ли предизвикана от съдбата? Срещат се двама души с еднакво тъжна участ, може би, за да си помагат?...

— Не знам какво ще правя, ако тя умре — промърмори на глас той. Евън знаеше, че говори за жена си Казуки — сестрата на Южи.

— И аз си мисля същото — меко промълви тя.

— Понякога имам чувството, че той вече не е мой съпруг, не е мъжът, когото съм обичала... Нима подобна мисъл не е предателска?

— Не — поклати глава Хирото. — Просто реалистична.

— О, какво ли не бих дала, за да го видя отново здрав!

Той забеляза, че отново ще заплаче и сърцето му се сви от мъка.

— Това е празна мечта, разбира се... Докторите казват, че няма надежда.

И тогава той видя спасението си. Седеше точно срещу него и го гледаше с красиви очи. Имаше шанса да докаже своята стойност пред едно човешко същество, да се измъкне от черната дупка на анонимността, в която го беше тикнал Южи. Как? Много просто — като ѝ върне съпруга.

— Аз мога да го сторя — прошепна задъхано той, сякаш току-що беше пробягал цяла миля. Алкохолното опиянение беше изчезнало, на негово място дойде една свръхреална яснота, която го опияняваше.

— Какво да сторите? — объркано го погледна тя.

— Чуйте ме, Евън — погледна я настоятелно Хирото. — Докторите не знаят всичко. Аз съм специалист в областта на компютърното програмиране и от известно време работя върху проект, който може да окаже решително влияние върху състоянието на съпруга ви.

— О, Хирото-сан! — извика развълнувано тя. — Но как?

— Много е сложно за обяснение — отвърна той, давайки си сметка, че тя все пак е една обикновена жена. — Има връзка с промяната на човешките ДНК.

— Наистина ли? — светна лицето на Евън.

— Разбира се.

— Но това звучи... — главата и развълнувано се поклати: — Звучи толкова невероятно!

— Елате! — надигна се той. — Ще ви го докажа, още сега!

Защо не, по дяволите, запита се с внезапна решителност Хирото. Този проект е и мой! Какво лице, Господи!... Майната му на Южи, да върви по дяволите със своята секретност!

Улф имаше само един шанс да се спаси от убийствения натиск. Нервите. Меката трапчинка между рамо го и гърдния кош, точно под ключицата. Там се намираше нервният възел, който командва цялата ръка. Проблемът беше свързан с факта, че този възел е скрит дълбоко

под стоманените мускули на Камивара, а силите на самия Улф бързо се топяха.

Опита с кокалчетата на пръстите си, но веднага разбра, че това няма да бъде достатъчно. Камивара продължаваше да извива врата му, прешлените пропукаха. Пред очите му заплуваха разноцветни кръгове, дробовете му горяха от липсата на кислород. Мускулите му бяха разтегнати до крайност, а позата на тялото му беше такава, че едва ли можеше да прибегне до удар е цялата тежест на торса си.

Мрак.

Трябваше му оръжие.

Леко жужене, сякаш от невидимо насекомо. Още по-леко помръдване.

Оръжие. Ръката на Улф се плъзна към страничния джоб на якето, пръстите му докоснаха метал. Ножът, който Сума беше изпуснал в онзи склад, остър като бръснач...

Усещаше как вратните му прешлени започват да се късат.

Насочи душевната си енергия навътре, обля го кървавочервено сияние. Изгуби чувство за реалността.

Тесен е мостът, опасна е пътеката...

В съзнанието на Улф започна да се издига странен мост, изцяло от бойни стрели...

Имаше чувството, че плува върху мощно течение. Пред очите му се разгаряше буен огън, но той знаеше, че може да го докосне, без да се изгори... Психиката му се обви около него и изведнъж усети огъня вътре в тялото си — буен, див, неустрашим... Пръстите му стиснаха метала.

Натиск.

Ножът, горещ и зачервен до точката на топене, блесна като ослепително слънце, после се стрелна напред — като пусната от лък бойна стрела...

Натискът престана.

Очите на Камивара заплашваха да изскочат от орбитите си, устата му спазматично се кривеше, езикът му надебеля и се проточи навън. Улф инстинктивно освободи шията си от обръча на пръстите му, през завесата на интензивната горещина почти не усещаше болката в изранените си мускули.

Видя ножа, забит дълбоко в тялото на Камивара. Протегна ръка и започна да нанася серия от къси, но силни удари в нервния възел под ключицата му. След миг дясната ръка на японеца омекна и безсилно се отпусна надолу. Без да губи нито секунда, Улф пренасочи горещата лава на психическата си енергия към сърцето на врага. Кръвта лудо блъскаше в ушите му, страх и омраза кипяха в душата му, цялото му тяло реагираше на близостта на смъртта, извикало на помощ неподозирани сили...

Улф се разтърсваше от концентрацията на психическата си енергия, тайнственият мотор в душата му подхранваше опияняващото чувство, наречено „мрак по пладнe“, могъщите му вълни бяха готови за решителен, смъртоносен удар.

Изкрящ в мига, в който гърдите на Камивара се разтвориха и от грозната дупка изскочиха първите синкави пламъчета. Огънят бързо превръщаше плътта в черна пепел, воняща на грях, дупката ставаше все по-широка и по-широка.

Тялото на Улф се разтърси от неудържими тръпки, пред очите му отново изплува тъмната сянка, с която се беше борил на покрива на Аманда, която беше усетил във влажния апартамент на Шика, която видя в Града на обречените, покрай тялото на малката Кати, обхванато от пламъци...

Усети тежестта на тази сянка, която се беше превърнала в част от същността му, която познаваше още от детството си, прекарано покрай дядо му шаман... Тя дишаше и пъшкаше в мрака като живо същество, после, набрала сили, изведнъж прониза тялото му със силата на светкавица...

*Тесен е мостът, опасна е пътеката, която води към живота...
Малцина са смелчаците, които поемат по нея...*

Вътрешният глас прониза съзнанието му, очите му рязко се отвориха и се заковаха в Камивара. Порочно в това, което беше останало от него. Овъгленото лице на японеца беше обърнато нагоре, на мястото на очите зееха черни дупки.

Но по коя пътека поех аз, запита се Улф. Нима тя ще ме отведе не при живота, а при разрухата и смъртта?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТОКИО / НЮ ЙОРК / ВАШИНГТОН

— *Здравейте, Хирото-сан.*

— Това е Оракула — поясни Хирото и отстъпи встрани. Евън се приближи към матовия куб. — Оракуле, това е Евън...

Намираха се в крайбрежния склад, в който се помещаваше лабораторията с Оракула. Пазачи нямаше, охраната беше поверена на няколко сложни електронни системи, чиито кодове Хирото, естествено, знаеше. Беше му приятно да покаже на момичето, че се радва на особено доверие.

— *Не биваше да я водиш тук* — отбеляза Оракула.

— Зная, това противоречи на мерките за сигурност на Южи — кимна Хирото. — Но имам основателна причина. Тази жена е специална и само ти можеш да ѝ помогнеш. Всъщност да помогнеш на съпруга ѝ.

— *Евън не е омъжена* — отвърна Оракула.

Евън замръзна на място.

— Какво искаш да кажеш? — учуди се Хирото. — Не те разбирам...

— *Много неща не разбираш, Хирото-сан. Изведи я веднага оттук.*

Евън объркано местеше очи от Хирото към машината и обратно.

— Какво става? — овладя се с усилие тя, на лицето ѝ се появи пресилена усмивка. — Тази машина май не ме одобрява. Възможно ли е това?

— *Зная коя си* — обяви Оракула. — *Ти си опасна.*

— Уверявам те, че тази машина може да разсъждава — обади се Хирото. — В момента думите ѝ са лишени от смисъл, но...

— *Хирото-сан* — спря го синтезираният глас на Оракула, — *Имаш ли представа, че тази жена е член на „Тошин Куро Косай“?*

— „Черният кинжал“? — учуди се Хирото. — Това не е възможно! Откъде ти хрумна подобна глупост?

— Тя заема висок пост в организацията, Хирото-сан. Не си губи времето да я разпитваш, защото ще отрече този факт. По-добре виж опасността.

— Не му обръщай внимание — каза Хирото. — Вероятно някой чип е дал дефект...

— Ако я свържеш с мен, тя няма да е в състояние да ми попречи и аз ще мога да прочета мислите ѝ. Ще узная всичките ѝ тайни, ще разкрия намеренията на „Черния кинжал“.

Хирото забеляза, че Евън дълбоко се смути от това предложение. Лицето ѝ пребледня, неволно се отдръпна крачка назад.

— Нали не мислиш да...

Хирото успокоително се засмя.

— Не, разбира се. Не ставай смешна... — махна с ръка и добави: — Може би наистина беше грешка, че те доведох тук. По-добре да си вървим...

— Нека останем още малко.

— Тя иска да научи повече за мен, Хирото-сан — обади се Оракула. — След което ще докладва пред ръководителите на „Черния кинжал“. Ти си длъжен да ме защитаваш.

— Разбира се — кимна Хирото. — Но от кого? С какво би предизвикал интереса на „Тошин Куро Косай“?

— С това, което мога или скоро ще мога — отвърна Оракула.

— И какво е то? — учуди се Хирото. — Аз зная всичките ти възможности.

— Не ги знаеш — отвърна Оракула. — Аз мога да променя ДНК на всеки нормален човек и да ги доближа максимално до тези на членовете на „Черния кинжал“.

— Нима твърдиш, че с теб се провеждат експерименти, за които не съм информиран?

— Да. Процесът не е завършен. Промених ДНК на един човек, но той е мъртъв. Южи и Хана продължават да работят по усъвършенстването на този процес. Когато той приключи, аз ще бъда от решаващо значение за членовете на „Черния кинжал“. Те ще бъдат в състояние да привличат нови хора в своите редове, всички с необходимите генетични заложиби. Именно затова е тук Евън.

Хирото се обърна към нея.

— Тази машина е луда — тръсна глава Евън.

— *Дай ми я, Хирото-сан* — настоятелно рече Оракула. — *Веднага ще ти докажа коя всъщност е тя.*

— Престани! — заповяда Хирото, но в гласа му се промъкна несигурност.

— *Видя ли съпруга ѝ, Хирото-сан?* — попита Оракула. — *Сигурен ли си, че той действително съществува?*

— Не съм го видял — призна Хирото. — Но мога лесно да го сторя — достатъчно е да придружа Евън до болницата. Мъжът ѝ лежи на един етаж с Казуки.

— *Тогава иди и го виж* — посъветва го Оракула.

Той погледна Евън, в очите му се появи безпомощност. Чувстваше се разкъсан между две тайнствени сили.

— Достатъчно е да ми кажеш истината — рече.

В очите на Евън се появиха сълзи.

— Жестоко е да ме подлагаш на разпит, Хирото-сан — подсмръкна тя. — Тази машина лъже!

— Някоя машина не е в състояние да лъже! — навъси се Хирото. — Дори чудотворна машина като Оракула! — пристъпи крачка напред и добави: — Може би наистина няма да е зле, ако най-напред видя съпруга ти...

— *Никак няма да е зле* — обади се ехидно Оракула.

— Късно е — възпротиви се Евън.

— *Да, късно е* — повтори Оракула.

— Имах предвид, че е късно вечерта и визитациите са забранени. Но утре...

— *Утре тя вече ще има човек в болницата, който ще ти бъде представен за съпруга ѝ* — предупреди като опитен детектив Оракула.

— Стига вече! — решително тръсна глава Евън. — Добре, отиваме в болницата още сега! Ще помоля да ти покажат болничния му картон!

— Ще го сториш ли? — погледна я със съмнение Хирото.

— Разбира се — твърдо отвърна тя.

— *Не отивай никъде с нея, Хирото сан* — предупреди го Оракула. — *Тя вече е много опасна.*

— Защо „вече“? — учуди се Хирото.

— *Защото отлично знае, че в болницата няма никакъв картон на измисления ѝ съпруг.*

— Ако е така, значи ти я направи опасна!

— Зная, Хирото-сан.

Хирото пристъпи към вратата на лабораторията.

Под поцинкования навес на склада светеше ярка крушка.

— Съжалявам, но мерките за сигурност тук са изключително строги — промърмори Хирото. — В това отношение Оракула имаше право...

— Разбирам — пристъпи към него Евън. В очите ѝ блеснаха зелени светкавици и Хирото се хвана за сърцето. Устата му се отваряше и затваряше като риба на сухо, дробовете му пламнаха.

Евън отстъпи крачка назад навреме, за да види как очите му се разширяват. Тялото му се олюля, удари се в стената на склада и бавно се свлече на земята.

Евън наблюдаваше потръпването на Хирото и дращенето на ръцете му, в ноздрите ѝ нахлу миризмата на риба от близкия пазар Тцуки. Приклепна до него и каза:

— Проклетата машина е по-умна от теб, бедни Хирото.

После започна да му задава конкретни въпроси, получената информация обработваше с безкрайно внимание. Когато се увери, че няма какво повече да научи, тя рязко притисна сърдечния мускул на нещастника.

Хирото подскочи като ударен от електрически ток, после рухна безжизнен. Тя протегна врат и прищрака със зъби като хищник. От устата ѝ изпадна нещо, което внимателно уви в късче памук и прибра в джоба си.

Протегна ръце и без никакви усилия го метна на гръб. Прибра го у дома със собствената му кола, вкара я в гаража и го настави зад кормилото. После остави двигателя да работи и затвори вратата. Внимаваше да не се докосва до нищо.

Обърна се да погледне тъмния дом. Жалко, че Хирото не знаеше нищо за начина, по който Южи и Хана възнамеряват да модернизират Оракула, помисли си тя. Бих могла да го взема още тази нощ и контактите ми с Минако и Южи щяха да станат излишни. Но не всичко е загубено. Сега зная къде го държат и ще изчакам. А после, ако Южи не пожелае да сподели тайните си с нас, ще ида да потърся Хана...

— Бретхард.

— Какво?

— Бретхард идва.

Улф хвана протегнатата ръка на Шика и с мъка се изправи. Облегна се на оплисканата с кръв стена, докато тя оглеждаше сгърчения труп в краката му.

После, в ушите им екна металически глас, усилен стократно от мощен мегафон:

— Говори директорът на полицията Джек Бретхард! Обкръжени сте от полицейска част за борба с безредиците в пълно бойно снаряжение! Съпротивата е безсмислена и ще доведе до проливане на кръв! Вашата кръв! Хвърлете оръжието и излезте през главния вход — един по един! Имате една минута! Всички сте арестувани, включително и ти, Матсън!

Тропотът на подковани ботуши потвърждаваше думите му. В къщата наистина нахлуваше цял полицейски взвод.

Улф гледаше към трупа на Камивара.

— Този мръсник направи всичко възможно да ме убие — промълви той.

— Трябва да се махаме! — дръпна го Шика. Би искал да пусне ръката ѝ, но съзнаваше, че положително би се строполил. Беше подгизнал в кръв, сякаш излизаше изпод червен водопад. Отлепи гръб от стената с цената на огромни усилия.

Господи, но откъде Бретхард знае, че съм тук? Досега искаше да ми лепне само убийството на Кавалера, но ако ме пипне сред тази бъркотия, вече нищо не може да ме отърве от щатския затвор!

Напуснаха кухнята и поеха по вътрешната стълба нагоре. В далечния край на къщата тъмнееше удълженият таван в стил рококо, създаващ измамната илюзия за широко пространство.

Спряха на площадката между първия и втория етаж, Шика го притисна към стената. Долу светнаха всички лампи, ясно се виждаха ченгета в защитни униформи, въоръжени с къси пушки. Миг по-късно в полезрението му се появи фигурата на Джек Бретхард. Под самото си беше облякъл бронезилетка, в едната си ръка държеше мегафон, а е другата стискаше тежък магнум, калибър 357, който решително не фигурираше сред официалното полицейско въоръжение. Истински каубой, помисли си Улф.

Бретхард доближи мегафона до устата си и повтори предупреждението. Миг по-късно Улф чу рязък пукот и сграбчи ръката на Шика.

— Да вървим!

Бяха близо до третия етаж, когато ги настигна електронният глас:

— Матсън, говори Бретхард! Открихме комисаря, или това, което е останало от него! Давам ти последна възможност да се спасиш! Предай се, докато в полицията все още имаш приятели, които искат да ти помогнат!

Улф и Шика продължаваха да тичат нагоре, настигнати меко пропукване. Малък метален цилиндър изтропа на площадката и започна да се търкаля по килима. От него излитаха къмба гъст пушек.

— Сълзотворен газ — промърмори Улф и продължи да върви нагоре. Зад гърба им пропукваха нови газови контейнери. Време, стисна зъби той. Трябва ни малко време и нищо друго!

На четвъртия етаж спряха и Улф бързо се огледа. Знаеше какво търси и скоро го откри. Повдигна се на пръсти и дръпна някаква ръчка. Пред тях се спусна лека подвижна стълба. Изкатериха се нагоре, Улф издърпа стълбата след себе си.

— Къде сме? — попита Шика.

— Таванското помещение — промърмори той. — Насам!

В близкия край на сумрачното помещение имаше прозорец, към който беше прикрепена малка черна кутия. Алармена инсталация.

Улф протегна ръка, опипа жичките и внимателно ги издърпа от рамката. После свали капачето на кутията, извади джобното си ножче и с безкрайно внимание оголи краищата на проводниците. Напипа плюса и го свърза с един от терминалите в кутията. Отвори прозореца и усети хладния въздух на настъпващото утро. Плъзнаха се навън, върху наклонения покрив, Улф се обърна и грижливо затвори прозорчето.

Озоваха се в задната част на покрива, гъстите клони на лозата и бръшляна ги скриваха от очите на ченгетата, патрулиращи в двора. Вдигна ръце над главата си, хвана се за бетонния парапет и бавно започна да се набира. Озова се на площадката между двете сгради, помогна на Шика и се изправи. Поеха по покривите, придвижвайки се с максимална бързина. Тук къщите бяха почти еднакви и преминаването от една на друга не представляваше кой знае каква

трудност. Само от време на време им се налагаше да прескачат над зеещи между калканите процепи, които за щастие не бяха големи.

На няколко пъти Улф спираше да се ослуша. Очакваше да чуе свистенето на витла, тъй като си даваше сметка, че Бретхард спокойно може да повика и полицейските хеликоптери. Наистина чуваше някакво свистене, но то си остана отдалечено на достатъчно разстояние от тях. Дори и да беше от витлата на полицейски хеликоптер, пилотът очевидно имаше задача да чака на място. Побутвайки Шика пред себе си, той продължаваше да се отдалечава от опасната зона край жилището на комисаря.

Най-сетне стигнаха пресечката, тук вече трябваше да се спускат надолу. Улф отхвърли идеята за противопожарната стълба на стената на блока и предпочете стълбището.

Шика сръчно се справи с ключалката на капандурата и двамата се спуснаха на площадката. Улф сподавено изруга краката си, които продължаваха да се огъват като гумени. Даваше си сметка, че Шика нарочно забавя ход и това го дразнеше. Остра болка го пронизваше във врата, от прободните рани по тялото му продължаваше да тече кръв, имаше пристъпи на световъртеж.

Малко преди площадката на първия етаж чуха как входната врата отскача от пантите си, а по мозайката затропаха тежки ботуши. Улф почти прелетя разстоянието, което ги делеше от задната врата на входния вестибюл. Шмугнаха се през нея в момента, в който полицията заемаше предната част на сградата. До слуха им достигнаха кратките заповеди на полицейски офицер, после всичко изчезна. Прекосиха по диагонал малкия заден двор, запълнен с отвратително вонящи отпадъци. Плъзнаха се по тясна пътечка между две високи тухлени стени, под краката им заскърцаха използвани спринцовки. Изскочиха на малка странична уличка и рязко се спряха. Вляво, на двадесетина метра от тях, вече приключваше издигането на полицейска барикада.

Улф хвърли поглед зад гърба си и видя, че малкото дворче гъмжи от полицаи в защитно облекло, които приличаха повече на войници от Националната гвардия. След броени секунди щяха да открият тясната пътечка между сградите.

— О, Господи! — прошепна Шика.

Капан, горчиво въздъхна Улф.

После до слуха му достигна остро свирене на автомобилни гуми, иззад ъгъла вдясно изскочи очукано такси и се понесе на заден ход към тях. В ръката му се появи късият нож, мускулите му се стегнаха.

— Недей, за Бога! — изкрещя човекът зад волана. — Това съм аз, Боби!

Едва сега Улф си даде сметка, че това е служебната им кола, маскирана като такси, а зад волана седи Боби Конър. Гледаше го опулено, краката му бяха като цименти рани.

— Хайде, пъхай си задника! — извика Боби. — Какво зяпаш, за Бога?!

Ченгетата бяха открили пътечката и вече тичаха по нея, в редица по един. Полицайте, които охраняваха барикадата вляво, бяха започнали да я отместват, за да пропуснат една патрулна кола. Моторът изрева, синкав пушек излетя изпод гумите ѝ. Нямаше време за размисъл.

Натика Шика на задната седалка и скочи подире ѝ, в същия миг Боби натисна педала за газта. Свърнаха зад ъгъла с пронизително свирене на гумите. Озоваха се срещу движението, но за щастие такова нямаше. От двете страни на улицата бяха паркирани коли, един микробус заемаше по-голямата част от платното, спрял на втора линия. Боби не се поколеба нито за миг, очуканото такси се промъкна край него буквално на една боя разстояние, изскочи на Осемдесет и шеста улица, без дори да намали на пресечката, овладя кормилото на поднеслата кола и полетя с пълна скорост към Централ парк.

— Изчисленията ти бяха безупречни — похвали го Улф. — Но как ме откри, по дяволите? Същия въпрос бих искал да задам и на Бретхард...

— Това копеле е твърдо решено да ти одере кожата — промърмори Боби, стрелна се покрай някакъв бавно пълзящ автобус, зад който се точеха отровни кълба дим, после отново натисна газта. Зад гърба им се разнесоха разгневени клаксони. — Чух, че мобилизира подразделението за борба с безредици и станах любопитен... По всичко личи, че някой му е звъннал да каже къде се намираш.

— Невъзможно — поклати глава Улф. — Никой не знаеше.

— Някой е знаел и този някой е светнал на Бретхард — отвърна Боби и му хвърли кратък поглед в огледалцето. — Отбих се в телефонната централа на управлението... Нали помниш, че там

задължително регистрират всички междуградски разговори? Е, така разбрах, че Бретхард е разговарял с човек, набрал го от централа с код 202... След което вдигна хрътките под тревога.

— Карай на юг — обади се Шика. — Към южния край на Сентрал парк.

Улф забеляза, че Боби ѝ хвърля един подозрителен поглед в огледалцето.

— Направи го — рече той, после се замисли. Двеста и две, кодът на Вашингтон. Единственият човек, който знаеше накъде се е насочил, беше Шипли. *Вече сте един от нас...* След тези думи Шипли беше насъскал псетата подир него. Защо? От кого, по дяволите, получава заповеди тоя Шипли?

Боби успя да пресече на жълто и навлезе в парка. Таксито се шмугна сред гъстия поток от коли, задминавайки ги ту отляво, ту отдясно.

— Рискувах, за да видя дали ни следват — поясни той.

— Ясно — кимна Улф и се обърна назад. — Не виждам никого.

— Аз също — усмихна се Боби. — Май ни изпуснаха!

На следващата пресечки мина направо на червено, но това беше нещо обичайно за нийоркските таксита и ченгетата от пътната полиция едва ли щяха да му обърнат внимание. В замяна на това обаче едва не прегазиха двойка, която тичаше за здраве.

— Отидох да се видя с брата на Кавалера, както ме посъветва — продължи Боби. — Не беше лесно, но успях да го убедя да се срещнем. Кавалера не те е лъгал, Улф. Братчето наистина дължи на лихварин двадесет и пет бона — горе-долу толкова, колкото изкарва за цяла година... Интересното е друго — човекът е имал схема за разсрочено плащане и се е придържал към нея като часовник!

Намали скоростта, за да заобиколи един туристически файтон. Копитата на уморения кон отчетливо потропваха по асфалта.

— Два дни преди да се сбиеш с Кавалера, нещата претърпели коренна промяна — продължи Боби. — Две от горилите на лихварите се появили пред училището на дъщерята на брата и искали да я отмъкнат. Отбележи, че детето е едва на осем години...

— Знам — промърмори Улф, продължавайки да оглежда колите зад тях.

— Не бих казал, че това е стандартно поведение на акулите лихвари — отбеляза Боби. — Обикновено не заплашват семействата на длъжниците, които редовно си плащат. Точно това вбесило Кавалера, според братчето...

— Добра работа си свършил — одобрително го погледна Улф. — А братчето има ли идея кой е очистил Кавалера?

— Не е сигурен — отвърна Боби. — Сподели с мен, че е бил при Кавалера в сутринта на убийството. Искал да го успокои, понеже бил сигурен, че може сам да се оправи с акулите. Но го заварил мъртъв. Работата е там, че се е появил на мястото пет минути, по-рано от времето, което казал на Бретхард и хората от Вътрешното министерство... Само на мен призна, че е видял колата на убиеца. Човекът зад волана бил ориенталец, по всяка вероятност японец...

— Няма логика — учудено го погледна Улф. — Акулите биха прибегнали до услугите на някоя гастролираща звезда — от Чикаго или Детройт Например...

— И аз така си помислих — кимна Боби и зави по посока на Сентрал парк-юг. — Има и още нещо: братът се къдне, че колата е била с правителствен номер.

Пак шпиони, въздъхна Улф. Кой дава заповеди на Шипли?

— По дяволите! Но защо не е казал всичко това на следователя?

— Трябва да разбереш, че напрежението в отдела е огромно, Улф. Бретхард побърка всички цветнокожи служители, а братът се страхува да не настрои срещу себе, си и своето собствено обкръжение. Помисли и ще видиш, че съм прав — Бретхард твърди, че ти си гадното ченге и никой нищо не може да му противопостави! — Боби унило поклати глава.

В ушите на Улф отекна звук, който рязко се отличаваше от обичайния шум на уличното движение. Беше едва доловим, но той напрегна слух. Не можеше да си позволи небрежност, в момент като този трябваше да отчита всички странични фактори. Отново го чу, точно когато пресичаха Шесто авеню.

— Исусе, над нас кръжи хеликоптер! — извърна се към Боби той.

— По дяволите! — извика Боби и удари с ръка по волана — Засекли са ни по инфрачервения сигнал на покрива! — натисна спирачката и задъхано рече: — Хайде, скачайте!

Двамата мълчаливо се подчиниха, после Улф усети, че нещо не е наред и рязко се обърна. Боби Конър беше останал в колата.

— Хайде, идвай! — извика той, а очите му с тревога се заковаха на силуета на полицейския хеликоптер, издигащ се иззад хотел „Плаца“ като граблива птица. — За Бога, Боби! Не можеш да останеш тук! Вече си им на прицела!

— Не се безпокой, няма да стрелят. Аз...

— Това е Бретхард, приятелче! — изкрещя Улф. — Нима не разбираш, че разполага с всички пълномощия и никой няма да му държи сметка?!

— Аз няма да дойда с вас — поклати глава Боби.

Хеликоптерът бързо се приближаваше.

— Тогава се махни по-далеч от колата! — примоли се Улф. — Знаем какво говоря!

Шика го дръпна за ръката и двамата се затичаха по тротоара, използвайки за прикритие небостъргачите от западната страна на улицата.

Улф се обърна навреме, за да види как жълтото такси потегля, ясно очертано на фона на свежата зеленина на Сентрал парк. Грохотът на хеликоптера вече беше оглушителен, хората започнаха да вдигат глави, трафикът спря. Огромна сянка пробяга по асфалта. Жълтото такси закова с пронизително скърцане на гумите, Боби отвори вратата и хукна да бяга. Между него и останалите коли имаше доста широко пространство, минувачите панически се отдръпваха към парка и входовете на магазините. Сред грохота на хеликоптера, наклонен на една страна и търсец място за кацане, ясно се долови мъжки глас, усилен от мегафон. Вероятно на Бретхард...

Улф успя да зърне фигурата на Боби между спрелите коли, вече доста далеч от хеликоптера. От гърдите му се откъсна въздишка на облекчение. В следващата секунда обаче изтръпна от ужас. От близката алея на парка изскочи мощен вишневочервен мотор „Харли Дейвидсън“, кормилото стискаше дребен, облечен в черно човек.

— Боби! — изкрещя Улф, разпознал зловещата фигура на Сума.

Шика предупредително стисна ръката му, но вече беше късно за каквото и да било. Боби се закова на място, в следващия миг тялото му избухна в яркосини пламъци...

Хам Конрад беше на тенис корта и се готвеше да започне играта с Харис Патерсън — адвоката, с когото беше разговаряла Марион Стар Сейнт Джеймс в деня на запознанството им. Миг преди да вдигне ракетата, видя позната фигура и от устата му се изтръгна дълбока въздишка.

— Здравсти, госпожо Симънс — извика той и пусна в ход очарователната си усмивка. Едва сега си даде сметка, че именно тя е русата жена, която ги беше гледала през прозореца на кафенето на Колумбия роуд.

— Няма ли да започнеш да ме наричаш Одри, Хам? — попита Одри Симънс. — Все пак съм поласкана, че още ме помниш... Беше облечена в костюмче за тенис на „Елесе“, което по най-бегла сметка е освободило сенатора Симънс от неколкостотин долара.

Тя постави ракетата на рамото си и прокара пръстите си с кървавочервен маникюр по кожата на ръката му. Костюмчето за тенис подчертаваше плоския корем и дългите ѝ крака, зърната на гърдите ѝ съблазнително тъмнееха под тънкия памук. Хам механично отчете липсата на сутиен, после си даде сметка, че тази жена не е тук, за да играе тенис.

— Радвам се, че харесваш това, което виждаш — възнагради го е ослепителна усмивка Одри и пристъпи крачка напред.

— Госпожо Симънс... Одри... Не искам да бъда груб, но партньорът ми чака...

— Виждам. Това е красивият, но дебелоглав Харис Патерсън.

— Познавате ли го?

— Не само го познавам, но и съм го притежавала — усмихна се сладко Одри.

Пресвети Боже, въздъхна ужасено Хам. За каква фурия се е оженил сенаторът Лелънд Симънс?

Кървавочервените нокти пробягаха по фланелката му.

— Хам, не зная дали си даваш сметка колко много ми се иска да те изучукам! — измърка русокосата.

— Одри, но аз...

— Мечтая да поема члена ти в уста, да го смуча, докато се втвърди, а после да изпия горещата сперма!

— Господи, не викай толкова силно! — втрещи се Хам, хвана ръката ѝ и побърза да я отведе към оградата, далеч от любопитни уши. Но за следващото ѝ действие се оказа напълно неподготвен — Одри Симънс протегна ръка и хвана члена му през тънката материя на гащетата.

— О, ти ме харесваш! — промърмори тя и очите ѝ възбудено заблестяха.

— Престани, Одри! — отмести ръката ѝ той. — Мъжът ти ме помоли да помогна на вашия син и аз го сторих. Точка по въпроса, нещата спират дотук!

— Не спират — поклати глава тя. — И двамата знаем, че в определен момент ти ще се обадиш на мъжа ми и ще поискаш ответна услуга. Просто такива са правилата и аз възнамерявам да ги спазвам...

Надникна в очите му и добави: — О, мисля, че разбирам... Мислиш, че мъжът ми може да ти бъде от полза, а аз — не... — на лицето ѝ се появи усмивка, показалецът с яркочервен нокът замислено почука по сочните устни: — Но точно тук грешиш... Я да видим защо си се хванал да играеш тенис точно с Харис Патерсън... Има голяма пишка наистина, но иначе е ужасно досаден... — засмя се на смаяното му изражение, после отново стана сериозна: — Питам се дали тази партия тенис няма нещо общо с *женската*, в чиято компания те видях наскоро... Марион Стар Сейнт Джеймс.

— Познаваш Марион?

— Аха, за теб вече е Марион... — вдигна вежди Одри. — Познавам я индиректно, от приказките на Харис — на устата ѝ отново се появи сладката усмивка: — Той е от онези, дето обичат да си приказват след чукане... Помагало му да се освободи от напрежението... Каква дървена глава, Господи! Но понякога и дървените глави са полезни. Да продължавам ли?

— Одри, никак не се интересувам от извратените ти представи за връщане на направена услуга!

— Нима не ме харесваш поне мъничко? — нацупи се тя и пръстите ѝ отново пробягаха по гащетата му. — О, Хам, недей да ме лъжеш! По пишката ти личи, че ме харесваш!

— Много си хубава — увери я искрено той.

— Но те отблъсква речникът ми, нали? — усмихна се тя. — Възмутен си, че съм се чукала с Харис и искам да ти извъртя един

минет!

— Е, това наистина се разминава с представите ми за поведението на една дама — призна той.

Тя изведнъж го зашлеви, цялото ѝ тяло се разтърси от гняв.

— Как смееш да съдиш за мен по външни признаци? — просъска. — Така ли щеше да мислиш, ако бях мъж? Не, нали? Щеше да се хилиш и намигаш, щеше да подхванеш темата за големи курове и извратено чукане с истинско удоволствие! — Пламтящите ѝ очи се заковаха в неговите: — Ти получи Марион Стар Сейнт Джеймс, нали? Поискал си да я чукаш и си я получил! Защо и аз да не постъпя по същия начин?

— Ти си омъжена.

— О, я стига! — отегчено въздъхна тя. — Ти да не си колежанин? Мамиш жена си и окото ти не мига!

— Не познаваш жена ми.

— А ти не познаваш Лелънд Симънс.

Хам погледна през рамото ѝ към Харис Патерсън, направи му знак да почака само минутка, после отново насочи вниманието си към Одри Симънс:

— Кажу какво искаш от мен.

— В момента нищо — отвърна тя. — Мисля, че сбърках по отношение на теб. Знаеш ли, аз *наистина* влязох в леглото с Харис, но изскочих оттам в момента, в който разбрах колко е досаден. А ти си интересен, Хам... Дори нещо повече — ти си хуманен. Доказа го с чудесния начин, по който помогна на сина ми. Много ми се иска да бъда като теб, но между мен и момчето има прекалено много препятствия... Не крия, че искам тялото ти, но нещо друго ме кара да изгарям от желание. Не съм много сигурна какво е, но съм сигурна, че е у теб...

— Виж какво, Одри...

— Всичко е наред, Хам — усмихна му се тя. — Не се страхувай от изнасилване. За мен всичко беше игра, но виждам, че за теб не е така и се оттеглям — направи крачка по посока на изхода, после спря и се обърна: — Между другото, Харис оформя един юридически документ за онази мадама Сейнт Джеймс, с помощта на който тя ще се освободи от странните си делови ангажименти...

— Какво значи „странни“?

— Значи много *странни* — разтвори широко очи Одри.

— Кой е човекът?

Ракетата на Одри напусна рамото ѝ и лекичко го ръгна в корема.

— Това е най-сладката част от историята, Хам — засмя се тя. —
Човекът е баща ти!

— Чувам ги — прошепна Улф. — Близо са!

Ръката на Шика покри устата му.

Наблизо пропука дъска, макар и тих, гласът зад тънката преграда се чу съвсем ясно:

— Я хвърли едно око на този гардероб! Шибаното копеле е имало купища дрехи!

Улф и Шика лежаха по очи в тайната стаичка, която той беше открил преди време в огромния апартамент на Лорънс Моравия. Отвъд тънката преграда действаше полицейският екип, който имаше задачата да ги открие.

В момента, в който Боби Конър избухна в пламъци, Шика го дръпна във входа на сградата, край която се бяха подслонили. Тя се оказа блокът на Моравия и това съвсем не беше случайно, защото Шика помоли Боби да кара насам именно заради просторния апартамент.

Прекосяха входния вестибюл и се насочиха към задния двор. Там се спуснаха по няколко бетонни стъпала и влязоха в мазето. Вътре беше мрачно и влажно, някъде наблизо капеше развален кран.

В дъното, оттатък покрития с мазни петна циментов коридор, се виждаше вратата на голям товарен асансьор. Осветлението, доколкото го имаше, идваше от една-две голи 20-ватови крушки, завинтени в евтини порцеланови фасунги. Когато се приближиха до асансьора, Улф видя, че на стената липсва копче за повикване. Имаше единствено пожарникарска ключалка — задължителна за подобен род транспортни средства.

Шика извади от джоба си странен на вид ключ, пъхна го в ключалката и завъртя надясно. Вратата се отвори и те влязоха в кабината. Вътре също липсваха бутони, мястото им заемаше още една пожарникарска ключалка. Шика отново използва ключа си, но този път го завъртя наляво. Асансьорът бавно потегли нагоре.

— Значи така си влизала в апартамента на Моравия — отбеляза Улф.

— Само той и аз знаехме как се използва системата — кимна Шика. — Като предприемач на сградата не му е било трудно да инсталира този асансьор.

Защо пък не, запита се Улф. Когато човек има таен живот, начините за незабележимо влизане и излизане от дадено жилище са задължителни...

Асансьорът спря и вратата се отвори. Ако не беше слабата крушка в кабината, мракът пред тях щеше да е съвсем непрогледен. Улф успя да види голите бетонни стени, с шестото си чувство усети, че околното пространство е силно ограничено.

— На колене и лакти — промърмори Шика и клекна.

Улф я послуша и запълзя подире ѝ — надясно от шахтата. Скоро усети, че коридорчето свършва. Усети и надигането на Шика, последвано от драскане на метал в метал, после в тавана се отвори нещо, вероятно капандура. Ръцете на Шика останаха протегнати, движенията им бяха такива, сякаш отместваше нещо от отвора... В ноздрите на Улф се появи остра миризма на сено.

После Шика изчезна. Миг по-късно щракна електрически ключ и дупката над главата на Улф се превърна в светъл квадрат. Тя протегна ръка да му помогне и той се озова в тайната камера на Моравия. Всичко си беше на мястото — печката „хибаши“, ръкавиците, навитият на руло килим, античното огледало, тестето еротични снимки на Шика. Видя какво му беше замирисало на сено — дебелата пет сантиметра тръстикова рогозка, която прикриваше капандурата. Преди да я върне на мястото ѝ, Шика се наведе над дупката, издърпа железния капак и сложи резето.

— Камивара е мъртъв — погледна го тя. — А ти го уби с помощта на „макура но хирума“... Как се чувстваш сега?

— Не зная дали не направих грешка, като пуснах духа от бутилката — призна Улф. Беше ѝ благодарен, че не напомни за това, което му каза, преди да влязат в жилището на Джонсън.

— Може би е по-добре, че мислиш така — промълви Шика. — „Мракът по пладнe“ има и отрицателни страни. Ще ти трябва известно време, за да свикнеш с притежанието му. — Очите ѝ развълнувано заблестяха: — Твоят свят се промени, Улф. И връщане назад няма!

Той си спомни как Шика стоеше сред трупове и кървища в кухнята на комисаря и най-спокойно си бърбеше със Сума. Какво ли са намислили? Каква е тази перверзна игра, която му демонстрира? Спасява го, помага му, а после го предава на врага... Искаше да ѝ зададе купища въпроси, но най-вече го интересуваха отношенията ѝ с врага. Същевременно си даде сметка, че последната ѝ забележка е вярна — светът наистина се промени. Нямахше смисъл да се конфронтира с нея, преди да улови новите му очертания, преди да опознае новите играчи...

В момента се намираше на ничия земя. Кой е добър, кой е лош? Не беше в състояние да отговори...

На този етап беше сигурен само в едно — Шика го иска в Токио. Там може би ще получи отговор на част от въпросите си. Но сега беше далеч по-разумно да запази в себе си всички догадки и подозрения и да изчака по-подходящо време.

— Наистина няма връщане назад — кимна той. — Това ми е напълно ясно.

Над главите им увисна тишина, изпълнена с нещо неизвестно, с нещо непознато за Улф. Нещо не беше наред, нещо липсваше. Сякаш тя му позволяваше да нарисова картината на една нова вселена, но не бързаше да му даде най-характерната ѝ особеност...

— Може и да не излезем оттук — вдигна глава той.

Шика не отговори.

Той се премести по-близо до нея.

— Защо Камивара беше в дома на Джонсън? Каква беше неговата роля?

— Не беше обикновен, убиец, ако това имаш предвид. Живял е тук дълги години, имаше връзки и влияние...

— Нещо като теб, но с обратен знак, а?

— Не те разбирам.

— Вражеската версия на това, което си ти.

— Не. Такава версия може да бъде Сума — Шика се замисли за момент, после добави: — Камивара трябваше да бъде отзован преди известно време... Имаше съответното решение за това. Той... той започна да губи почва под краката си...

— Защото е бил твърде дълго далеч от родината си?

— Не съвсем — облиза устни Шика. — Според мен чувството му за реалността се промени до степен, която го правеше безполезен дори за организация като „Черният кинжал“...

— Искаш да кажеш, че е откачил?

— Може би.

Улф отново изпита чувството, че му се губи нещо важно. Нямахше смисъл да я обвинява, че лъже или му спестява част от истината. Дори слепец би видял, че жена като Шика не може да бъде сплашена.

Мислите му се върнаха към Боби, изгорял като факел за броени секунди. В един момент отваряше вратите на колата, за да им спаси живота, в следващия вече го нямаше... Организацията „Черният кинжал“ искаше да го убие само седмица след като го вербуваха, федералните агенти поискаха същото... На практика той вече не знаеше кой иска да го премахне повече: шпионите или Сума. Също като на война. Но според Шика в момента *действително* се води война и той е пълноправен участник в нея.

Мисли, заповяда си той. Отново си на война. Трябва да мислиш като войник! Но в съзнанието му гореше единствено споменът за изпепеления Боби, имаше чувството, че е погълнал огън. Същевременно не можеше да не разсъждава и върху информацията, която получи от мъртвия си приятел. Бретхард е научил къде да го намери от могъщ източник, разперил криле от Вашингтон чак до Токио... И този източник приемаше формата на човек на име Шипли, заемащ неизвестен, но без съмнение важен пост в Министерството на отбраната. От което следва, че някой от споменатото ведомство не само познава Улф, но и иска смъртта му...

Беше твърдо убеден, че между късчетата мозайка съществува връзка, но той не съумяваше да я види. Още по-странно беше чувството му, че притежава далеч повече от тези късчета, отколкото беше склонен да приеме. Отново помисли за портрета, който Шика му позволява да рисува, после в съзнанието му изплува представата за едностранната информация, с която в момента хората на областния прокурор почти сигурно охранват някой съдебен състав и искат образуването на съдебен процес. Тръсна глава да прогони мрачните мисли и погледна Шика:

— Разкажи ми нещо повече за този клуб „Забранени мечти“...

— Погледни снимките на стената.

Той се подчини, вече свикнал със странния начин, по който тази жена отговаря на въпросите му. За своя изненада откри, че му харесва да се бори за оскъдната информация, която му отпускате Шика — вероятно същото чувство е изпитвал и баща му, заровил се в австралийските дупки да търси черни опали... Смътно си даваше сметка, че го привлича именно нейната тайнственост. Особено сега, когато окончателно скъса с предишния си живот.

— Какво те накара да искаш подобни фотографии?

— Предполагам, че имаш предвид сексуално обвързване — погледна го тя.

— Да.

— Нима подобна теза те интересува, Улф?

— Признавам, че трудно отделям очи от тези снимки.

— А имаш ли идея защо?

— Не.

— Според мен имаш.

— Е, добре — въздъхна той. — Може би заради тяхната нереалност... Приличат ми на театър.

— Точно така. При това театър от най-високо качество. Само там фантазията помага да се открие истината, скрита дълбоко в същността на нещата като перла в черупката на мида... А чрез фантазията ние можем да опознаем душата на отделния индивид... — Обърна се да вижда очите му и добави: — Това беше изпепеляващата страст на Лорънс Моравия, Улф... Той се опитваше да изследва дълбините на човешката душа не чрез секса като такъв, а чрез сексуалните фантазии... Това беше единствената *истина*, която ценеше... — махна с ръка към стената и попита: — Виждаш ли нещо, което да свързва отделните фотографии?

— Не.

— Хайде, детективе — усмихна се тя. — Ти откри това скривалище, следователно няма да ти е трудно да откриеш и общия знаменател в едно тесте със снимки!

Улф започна да разглежда елементите поотделно. Имаше нещо в лицата. Не гледаха в камерата и обикновено бяха на заден план, но той постепенно започна да хваща отделните елементи — линия на скула в

една фотография, извивка на уста в друга, очертание на вежда в трета...

— Всички момичетата ориенталки, нали? — попита.

— Да, японки — кимна Шика и притегли колене под брадичката си. — Направих тези снимки, когато се запознах с Лорънс... В „Забранените мечти“...

Улф отново прехвърли снимките в ръцете си.

— Господи! Всичко това е правено на живо, така ли? Какъв клуб е това, по дяволите?

— Главният и единствен клуб на „Черният кинжал“.

Замаян от могъща тръпка, появила се дълбоко в душата му, Улф се олюля към нея.

— Онази нощ в твоя апартамент — промълви той. — Защо пъкна ръка между бедрата си, след като знаеше, че те наблюдавам?

— Направих това, което ти се искаше, Улф... Вече ти казах...

— Все още не разбирам...

— Мисля, че разбираш — отвърна тя и очите ѝ грейнаха с мека светлина. — Нима не искаше да поиграя със себе си?

— Не, разбира се! — тръсна глава той. — Аз... — изведнъж замълча, адамовата му ябълка развълнувано подскочи. В съзнанието му ясно изплува мисълта, която го беше обзела тогава: *Иска ми се да я видя как го прави...*

— Генераторът в апартамента е като сърцето на огромен звяр, на *моя звяр...* Действа като екран, произвежда бял шум и блокира чуждата „макура но хирума“... Той ме предпазваше от „Тошин Куро Косай“. А в онази нощ работеше, помниш ли?

— Да.

— И въпреки това усетих желанието ти. Толкова беше силно, че проникваше дори през шума... Примитивните емоции често се изразяват по подобен начин. Това е причината, поради която „макура но хирума“ се проявява най-вече през пубертета, когато подобни емоции са толкова силни, че не подлежат на контрол.

Улф си спомни пътешествието в сърцето на замръзналата степ. Често се беше питал защо Белия лък избра именно този сезон за него. Сега вече знаеше — заради пубертета.

— Вие изглежда умеете да усещате и тълкувате взаимните си излъчвания — рече той. — Но Камивара и Сума не успяха да уловят

моето... За тях то беше като бяло петно.

— Не, сравнението ти не е точно — поклати глава Шика. — Една стена може да бъде бяла, но въпреки това ти знаеш, че тя е тук, че е стена... При теб няма нищо. Сякаш просто не съществуваш...

— Ти обаче ме усещаш. Сама каза, че онази нощ в апартамента си усетила излъчването ми, въпреки заглушаването на генератора...

— Защото между нас става нещо — отвърна Шика.

Беше съвсем близо до него, тялото му отново бе пронизано от онази наелектризирана сексуалност, която го беше галванизираща там, в странно нажежената атмосфера на дома ѝ. Сега вече разбираше на какво се дължи тя: на сливането между неговата и нейната „макура но хирума“...

— Значи си ме искала толкова силно, колкото и аз теб — промълви Улф.

Усещаше излъчването ѝ като жегата, която струи от нагорещения асфалт на лятна улица. Но то беше сладко и омайващо като тръпката, пронизваща сърцето на шестнадесетгодишен младеж, уловил за миг усмивката на красиво момиче сред тълпата. В нея имаше и нещо меланхолично, нещо тъжно и прекрасно... Както в мига, в който се разделяш с красиво почернялата си приятелка от плажа и трябва да се върнеш у дома заедно с първия полъх на есента...

Дланта ѝ докосна зърното на лявата гърда, гласът ѝ беше леко одрезгавял:

— Чувам как бие сърцето на огромен звяр...

Той вдъхна аромата ѝ, убеден, че никога няма да му се насити:

— Твоя звяр?

— Не зная — прошепна тя и бузата ѝ се плъзна по наболата върху лицето му брада. — И още доста време няма да зная...

Първото му чувство беше, че докосва натежала от нектар сочна праскова. Дълбоко в гърдите ѝ заклокочи глухо стенание, той го усети със собственото си гърло, после над света се спусна бяла пелена. Страстта им сякаш произвеждаше топлина, ограниченото пространство на стаичката без прозорци се изпълни с нея, поглъщайки дори светлината на лампата.

Мощното привличане на телата им се увеличи стократно в мрака, Улф усети как се освобождава от мъчителния копнеж, който го обзе още в мига, в който я зърна.

Въздухът се нажежи и стана тъст като катран. Шика тихо простена, когато Улф свали дрехите ѝ и сведе глава към твърдите ѝ гърди. Устните му се склочиха върху едното зърно, после бавно се преместиха на другото.

Усети ръцете ѝ върху врата и гърдите си, после изведнъж разбра, че пуловерът и подгизналата от кръв риза вече ги няма. Панталонът му се свлече към глезените, деликатните ѝ пръсти докоснаха слабините му. Почувствала огромната му ерекция, тя издаде нов, още по-възбуден стон. Нежното ѝ докосване го накара да потръпне от сладостно нетърпение.

Потисна порива си да я обладает веднага, още в този миг. Просто защото усети странното изгарящо желание да я държи в прегръдката си, да вдъхва интимните аромати на тялото ѝ, да потъне дълбоко в същността ѝ...

Рязко я завъртя, придърпа безупречно изваяните ѝ задни части и залепи лице между тях. Усети топлината на устните ѝ върху члена си в момента, в който езикът му усети нейната сърцевина. Повдигна я от земята и я притисна, тялото ѝ се превърна в топло и възхитително кълбо. Устата ѝ се разтвори и го пое докрай, чак до основата. Дланите ѝ нежно се увиха около тестисите му.

Усети потрепването на мускулите от вътрешната част на краката ѝ, коремът ѝ се стегна като камък. После бедрата ѝ започнаха да треперят, тазът ѝ се стрелна нагоре, стоновете вибрираха върху члена му, потънал все така дълбоко в гърлото ѝ. Най-накрая търпението му се изчерпа, той се освободи от влудяващия масаж на устните ѝ и със същото движение проникна дълбоко в нея.

Краката ѝ се склочиха около кръста му, тялото ѝ полудя, твърдите зърна започнаха да се търкат в косъмчетата на гърдите му с влудяващ ритъм. Той стискаше главата ѝ с две ръце, усещаше сълзите в ъгълчетата на очите ѝ, лудо я целуваше. Стегнатото ѝ тяло се огъваше, вътрешните ѝ мускули го стискаха и отпускаха с главозамайващо потръпване, довеждайки го до полуда. Накрая експлодираха едновременно, сексуалното облекчение беше невероятно пълноценно, може би защото в него се прокрадваше и пълното сливане на душите им... Да, точно така! Тук сексът едва ли имаше нещо общо. Защото вместо приятната празнота, която настъпва след него, пред очите им се появиха сенки. Живи сенки — нейната и неговата... Продължаваха да

пулсират една в друга, сливането им беше толкова могъщо, че атмосферата на стаичката беше твърде тясна, за да го задържи...

Това състояние би могло да трае миг или вечност, кой можеше да го измери? Накрая, бавно и незабележимо, сенките изчезнаха, потънали обратно в съзнанието им.

Тишината беше оглушителна, като след гръмотевица.

Въздухът възвърна първоначалния си вкус и едва в този миг си дадоха сметка за движението отвъд тънката преграда. Шика протегна ръка и изключи осветлението.

Улф лежеше по гръб, заслушан в тропота на ботушите, приглушените гласове зад стената и ударите на собственото си сърце.

Усещаше тялото на Шика до себе си, ноздрите му улавяха аромата на неотлетялата сексуална близост. Но в момента, в който затвореше очи, в съзнанието му изплуваше Сума. Възседнал мощния мотоциклет, той летеше покрай горящото тяло на Боби Конър, а очите му светеха като на демон...

Очите на Шика също светеха в мрака, сякаш бяха далечни звезди. Отвори уста да каже нещо, но тя му направи знак да мълчи и посочи ухото си.

Наостри слух.

Нищо.

После изведнъж всичко му стана ясно и кожата му неволно настръхна. Липсваше мекото, едва доловимо шептене на климатичната инсталация. Ченгетата бяха изключили захранването на сградата.

Положението им ставаше много сериозно. Разбира се, въздухът нямаше да свърши изведнъж, освен това винаги можеха да се изнесат в тясното коридорче под тайната килия. Но после? Единственият път към приземието минаваше през асансьора, но той няма да работи поради липсата на електричество. Намираха се на петдесетия етаж, отвъд тънката стена ги очакваха Бог знае колко ченгета...

Бретхард в крайна сметка щеше да изстиска живота от телата им...

Усети ръката на Шика върху себе си и видя, че тя се насочва заднешком към дебелия рогозка. Какво ли е намислила? Помогна ѝ да издърпат рогозката. Шика вдигна резето на капака и се спусна в коридора отдолу. Улф я последва.

В дъното зееше вратата на асансьора, лампата вътре не светеше. Шика тръгна натам, а Улф озадачено сви рамене. Какво иска да направи? Електричеството е изключено и от асансьора полза няма.

Влязоха в кабината и тя мълчаливо посочи аварийния люк на тавана. Той кимна и я повдигна. До слуха му достигна остро изскърцване, тялото ѝ се откъсна от неговото. Започна да се набира след нея, но бицепсът на дясната му ръка се схвана тъкмо когато промушваше тялото си през люка. Заби левия си лакът в мазната мръсотия на покрива на асансьора и успя да се задържи. В продължение на една безкрайно дълга секунда вися по този начин, без да знае дали ще се изкатери горе, или ще се строполи обратно в кабината. После напрегна сили и успя да се качи при нея.

Останал без дъх, той клечеше на малката метална площадка, неспособен да пророни нито дума. Шика го прегърна през рамото и той веднага усети онази странна топлина, която го беше обхванала по време на битката със Сума. Но този път тя имаше ободряващо въздействие, особено върху напрегнатите му мускули.

Шика го пусна и се изправи, той стори същото. Краката му леко трепереха. Наоколо беше значително по-светло и той си даде ясна сметка къде са: върху крехка метална клетка, закрепена в горния край на шахта, дълбока повече от двеста метра. Най-хубавото на цялата ситуация е, че няма начин да погледна надолу, въздъхна в себе си Улф.

Главата на Шика леко се повдигна, странен ветрец лъхна в лицето му: Светлината изчезна и той изпита главозамайващото чувство, че пропада в бездънна пропаст. Инстинктивно сграбчи централния кабел на асансьора, но Шика веднага дръпна ръцете му и ги задържа между дланите си. Сякаш се страхуваше да не се нарани.

Нещо ставаше. Улф усети някаква вибрация, пред очите му се появи неясна сянка, притежаваща неизвестни за сетивата му тегло и форма. Тя просто присъстваше в съзнанието му — точна и неизменна като параметрите на добре усвоено математическо уравнение.

Видя светлината в очите на Шика и изпита желание да се извърне встрани, сякаш отвратен от лицето на Медуза... Спомни си мъничката Кати, обхваната от пламъци в Града на отчаянието мъртвия Джонсън в кухнята на собствения си дом синкавите пламъци, излизаци от дупката в гърдите на Камивара Сума на огромния мотоциклет, устремил се към горящия Боби...

Но този път не отмести поглед. Гледаше втренчено в зеленикавите светкавици, които излитаха от очите на Шика и протягаха невидимите си пипала нагоре, към колелата на повдигащото съоръжение, окачени върху здрави стоманени релси.

Асансьорът се люшна и той стреснато се огледа. Усети тръпката в мускулите си и веднага си даде сметка, че тя не се дължи на умората.

Беше тръпка на страх. Страхуваше се от това, което представляваше Шика — от това, в което се беше превърнал самият той. Отново почувства магнетичното ѝ привличане, после пред очите му изведнъж изплува образът на баща му. На главата му се поклащаше широкополата шапка с петна от пот по периферията и бойния знак на апаките, прикрепен към лентата ѝ. Беше се изправил на хълма над Лайтнинг Ридж и казваше: *Без риск животът не струва пукната пара — запомни това от мен. Без риск спокойно можеш да си стоиш у дома, да сложиш очилата на носа си и да броиш дните, които ти остават на този свят...*

— Не мога!

Улф примигна, видението изчезна. Отново се озова върху асансьорната кабина, прикована неподвижно на върха на бездънната шахта, заобикаляха го голи бетонни стени, а навън го чакаха десетки ченгета. Стоманената кабинка не помръдваше.

— Какво стана? — попита.

— Силата ми не е достатъчна — прошепна тя.

— Господи, но какво ще правим тогава? Аз все още не притежавам твоя контрол над зрението си...

Тя го гледаше и мълчеше.

— Не, това не може да бъде краят! — тръсна глава Улф. — Няма да го допусна!

Тя взе ръката му и я сложи върху гърдите си.

— Извикай сянката — прошепна. — А заедно с нея и светлината.

В очите ѝ отново се появиха яркозелените полумесеци, топлината прониза дланта му и бързо обхвана цялото му тяло. Разтвори душата си, отметна глава и се втренчи нагоре.

Мракът отстъпи място на светлината, до ушите му достигна някакво пърхане, сякаш птици се готвеха за дългата нощ. Чу могъщо боботене. Всъщност не — по-скоро го усети с всяка фибра на тялото си. Чувстваше как изгражда някакъв подвижен тунел от светлини и

сенки. Можеше да го мести и насочва във всички посоки на света, можеше да го поддържа здрав с усилията на волята си. Страхът отново се надигна в душата му, но той решително го прогони. Концентрира се изцяло в мрака на „макура но хирума“, светът сякаш престана да съществува.

— А сега тръгваме! — дрезгаво прошепна той.

Асансьорът помръдна и започна да се спуска надолу. Движеше се гладко и безшумно, като водопад. Не му трябваше електричество, достатъчна беше комбинираната енергия на „макура но хирума“ на двамата пътници. Напрегнал взор, Улф гледаше към тъмния буй в бездната на съзнанието си. Беше убеден, че докато го вижда, всичко ще бъде наред.

Горещият полъх на психическата енергия прекърши бариерата на времето и той изведнъж се озова във вигвама на Белия лък, зашеметен от смъртта му, уплашен от силата, която му позволяваше да контролира не само смъртта, но и живота. *От своята собствена сила!*

Кабината спря на дъното на шахтата, без дори да се разклати. Улф и Шика се спуснаха обратно през люка и отново се озоваха в циментовия коридор. Той страшно много искаше да анализира всичко, което се беше случило през последния час, но нямаше време.

Шика се отказа от пътя, по който бяха дошли, и го поведе наляво от шахтата. В дъното се появи желязна врата, която тя отключи и внимателно откряна.

В ноздрите го удари миризмата на бензин и моторно масло. Бяха се озовали в подземния паркинг на сградата. Шика внимателно заключи вратата зад себе си, после го поведе покрай паркираните нарядко автомобили. В дъното на последния ред проблесна хромираната броня на катафалката, в която я беше видял да се качва пред онова погребално бюро на Второ авеню...

Тя отвори задната врата и пред очите му блесна полиран до блясък дъбов ковчег. В ушите му отекна щракането на сгъваем нож, после тя се извърна към него. Блестящото острие беше на сантиметри от тялото му, на лицето ѝ играеше хладна усмивка.

— Усецаш ли смъртта?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН / НЮ ЙОРК / ЩАТ МАСАЧУЗЕТС

Торнбърг Конрад III се събуди от мелодичното пеене на входния звънец. Полежа малко с невиждащи очи, после звънецът отново пропя и той праметна дългите си тънки крака през ръба на леглото. Навлече копринен халат и зашляпа към вратата.

Вилата му на Магнолия Теръс беше доста по-настрана от останалите и това беше причината да я вземе. Повечето кокетни сгради, пръснати върху безупречно поддържания терен, гледаха към игрището за голф, докато неговата беше далеч зад тях — скрита в горичка от сребърни ели и заобиколена от огромни розови храсти. Отзад блъбукаше бистро поточе, водите му се плъзгаха върху огладени черни камъни, над пътеката, която водеше до него, беше надвиснала разкошна лоза, преплетена в клоните на стройни кедрни.

Торнбърг забави движението си пред огледалото, възхити се за миг на изправения гръб и развитите си мускули, после приглади сребрилата си коса и отвори вратата.

— Изглеждаш чудесно — рече Стийви Пауърс и се надигна да го целуне по бузата. — Лицето ти е гладко, без бръчки. Добре ли си дремна?

— Май не — промърмори Торнбърг. — Сънувах цялата история.

— Така ти се струва — усмихна се Стийви и се насочи към дневната. — Как е Тифани?

— Не е добре — отвърна той и се отпусна в едно плюшено кресло. — Май е пипнала левкемия...

Стийви седна до него.

— Ще трябва да поговоря с нея.

— Не. Реших да не й казвам.

— Разумно ли е? Искам да кажа, че болестта...

— Лечението ще прикрива симптомите чак до края.

— Май именно лечението е довело до рак...

Той кимна с глава.

— Шибаният Фактор на растежа № 1. Страхотно обещаващ, но не можем да овладеем потенциала му. В момента, в който ни се струва, че сме на крачка от успеха, винаги става нещо такова... И отново сме на изходна позиция.

Стийви стана, отиде до барчето и напълни две чаши с „Гленливет“. Торнбърг пое своята, кимна с глава и въздъхна:

— Времето изтича — промърмори той, вдигна чашата срещу светлината и втренчи поглед в кехлибарената течност: — Бързо, прекалено бързо...

Изпи уискито на една дълга глътка, ръката му се стрелна настрана, чашата изхвърча и се разби на хиляди късчета върху мозайката в антрето.

— Ех, ако можехме да решим загадката на този сложен протеин! Самият Господ Бог щеше да ни завиди! Какво липсва в молекулната верига, за да я направи стабилна, по дяволите?!

Стийви благоразумно замълча и изчака бурята да отmine. Той мразеше да му се противоречи и тя винаги се съобразяваше с този факт. Дори когато не беше в състояние да използва логиката като главен инструмент в психоаналитичната терапия.

У него се долавяше някакво ново, непознато за нея напрежение. И друг път беше ръмжал срещу бавния напредък на научните експерименти, но този път нещата бяха други. Какво ли е станало? От опит знаеше, че ако попита направо, положително няма да научи нищо. Усети как коремните ѝ мускули се стягат, тръсна глава и изрази безпокойството си на глас:

— Улф е в компанията на онази японка. Нали това искаше? Сега само трябва да изчакаме и скоро ще получиш всичко, от което се нуждаеш...

Очите му гледаха така, сякаш бяха заслепени от фаровете на връхлитаща кола. Стийви направи опит да разгадае изражението на лицето му, но не успя. Уплаши се от погледа му, никога не беше го виждала такъв. Имаше чувството, че надзърта към нещо, което не би трябвало да вижда. Коремът ѝ отново се сви.

После, типично по женски, премина директно на повода за притеснението си.

— Какво става с Улф? Добре ли е?

Торнбърг не отговори и страхът ѝ нарасна.

— Чул ли си нещо? Да не би да е ранен или... — прехапа устни, просто не можеше да изрече страшната думичка.

Клепачите на Торнбърг се спуснаха надолу, в душата му се събра горчивина. Как е възможно да позволя пропукване на фасадата, запита се той. Винаги съм успявал да манипулирам хората, рядко се случва някой да проникне в мислите ми... Нямахме смисъл да ѝ казва, че Улф е добре — тя веднага би усетила лъжата. Радарът ѝ беше включен и настроен на най-чувствителната вълна. Май ще е по-добре да ѝ предложи нещо, което максимално се доближава до истината...

— В момента Матсън има известни затруднения — отвори очи той. — Но ще се справи, можеш да бъдеш сигурна в това.

Стийви замълча, после, видимо поуспокоена, попита:

— Ти знаеш кой уби Аманда, нали?

— Имам някаква представа.

— Искам да...

Той кимна с глава, по устните му пробяга усмивка:

— Не мислиш ли, че разбирам мотивите, които те карат да ми помагаш? Зная какво искаш и мога да те уверя, че ще го получиш. Не се тревожи, Матсън ще спипа убиеца. Виждал съм го в действие и знам, че ще се справи. Никак не завиждам на човека, който е убил сестра ти...

— Искам да го убия със собствените си ръце!

— Вярвам ти — кимна Торнбърг. — Това чувство е чудесно, Матсън положително би се възхитил от теб...

Тя потръпна от пренебрежителната нотка в гласа му.

— Ще допуснеш сериозна грешка, ако ме вземаш за някоя обикновена курва! — предупреди го с леко раздражение в гласа Стийви.

Той внимателно я погледна, сухите му устни се разтеглиха в лека усмивка.

— Да, виждам, че си била близка с Матсън, усетила си вътрешната му сила... Спа ли с него, Стийви?

Тя не посмя да отвори уста. Все още беше безсилна пред тази черта на характера му, продължаваше да се удивлява на способността му да притиска хората до стената, да ги кара да се чувстват като пеперуди в хербарий.

— Спала си, разбира се — сам си отговори Торнбърг. — Отстъпила си пред магнетичното му привличане... — Показалецът му докосна сухите устни: — А колко пъти беше близо до мисълта да му разкажеш всичко за мен?

— Нито веднъж!

— Тъй ли? — наклони глава той. — И не си влюбена в него, нали?

Стийви не отговори веднага, просто не можеше. Сведе поглед към ръцете си и въздъхна.

— Искам да изясним нещата още сега, за да нямаме недоразумения в бъдеще — започна тя. — Моите чувства засягат само мен, не желая да споделям с никого това, което изпитвам към Матсън, или пък към Мортън да речем...

— Но не и когато тези чувства поставят под заплаха моите планове!

— Нима наистина мислиш, че ще те издам на Улф?

— Драга моя, ако имаш късмета да доживееш до моята възраст и да имаш поне част от моето влияние, лесно ще разбереш, че заплахата от предателство е твой постоянен спътник!

Стийви се усмихна и взе ръката му.

— Именно заради влиянието ти аз дори не помислям да те предам. Ти изгради репутацията на Мортън във Вашингтон, ти ми създаде връзките, които изградиха и моята... Задължени сме ти до гроб!

— Мразя този израз — въздъхна Торнбърг. — „До гроб“ често означава „до вдругиден“...

Стийви внимателно го погледна, стори й се, че дълбоко в зениците му помръдва нещо мрачно и обезпокоително. Спомни си как описваше „силата“ на Улф и се запита дали това, което вижда в очите му, не е смразяващ страх. Нима е възможно Торнбърг Конрад III да се страхува от някого на този свят? Доскоро това й се струваше напълно изключено, но сега вече не беше толкова сигурна...

— Торнбърг...

Главата му рязко се повдигна.

— Трябва ми една доза... — гласът му беше тих и безизразен.

— Не!

— Пригответи ми я!

— Казах не!

Очите му се заковаха в лицето ѝ. Стийви изпита странен сърбеж под кожата си, там, където не можеше да се почеше. Чувството не беше приятно.

— Иди да я приготвиш, а после ще ми я поставиш!

Тя колебливо стана на крака:

— Но опасността...

Той се ухили, лицето му изведнъж заприлича на мъртвешка маска:

— Има само една истинска опасност! — изръмжа. — Да не доживея до края на експериментите!

Тя отиде в спалнята му и извади фалшивото чекмедже на нощната масичка. Отмести встрани тубичката с приспивателни и армейския пистолет 45-и калибър, ръката ѝ се насочи към редицата шишенца с гумени запушалки и стерилни спринцовки. Отвори едно от тях, напълни спринцовката с безцветна течност и натисна буталцето да изкара въздуха.

Върна се в хола и се изправи пред Торнбърг.

— Няма ли да размислиш? — попита. — Това уби куп народ, то убива и Тифани...

— Моята кръвна група е различна от нейната — отвърна той със същия безизразен глас. — А и серумът е далеч по-рафиниран...

— И си убеден, че това има някакво значение? Че няма да има странични ефекти?

— Хайде, направи го!

Стийви се наведе, заби иглата в изпъкналата вена на вътрешната част на бедрото му и бавно натисна буталцето. Очите ѝ не напускаха лицето му, защото знаеше, че странични ефекти винаги има, обикновено мимолетни, но винаги неприятни...

Той едва я изчака да свърши, тялото му подскочи като наелектризирано и бавно започна да се надига. Гърбът му се преви, вените на врата му изпъкнаха като въжета. Устните му се разтеглиха, разкривайки два реда стиснати зъби. Въздухът излиташе между тях с леко свистене, думите бяха тихи и завалени:

— Бори се!... Бори се срещу падането на нощта!...

Усещането за движение изчезна. Боботенето на мотора беше единственият външен звук, проникващ в черния мрак на ковчега и тон се хвана за него като удавник за сламка. Вътрешността миришеше на лепило за сатен и някакъв химикал за лъскане на месинговите ръкохватки, но не и на дърво.

Успя да различи някакви гласове и тялото му се стегна. Говореха двама мъже и една жена — несъмнено Шика. Сега, в началото, от нея зависеше много... После всичко щеше да се стовари върху него. *Усещаш ли смъртта?*

Острието на сгъваемия нож разряза окървавените му, втвърдени от пот дрехи. После Шика му помогна да облече едни тъмносин костюм на Моравия, който измъкна от вътрешността на катафалката. Той не я попита какво, по дяволите, търси тази дреха тук, просто не му пукаше.

След това му помогна да повдигне тежкия капак на ковчега и да се настани вътре. Приклепна до него и започна да маже ръцете му с бяла боя, върху лицето нанесе пласт погребален руж. Той неволно се запита дали същата процедура не е била приложена и върху Моравия, но стисна зъби и реши, че е по-добре да не знае.

— Какъв е смисълът? — попита по едно време той. — Принудят ли те да отвориш ковчега, моментално ще ме познаят.

— Няма — поклати глава тя и в очите ѝ се появи зеленикавото сияние. „Макура но хирума“. Може би ще успее да им внуши да виждат това, което иска тя...

— Умееш ли да дишаш, без да издуваш гърди? — попита накрая Шика.

Той ѝ разказа за наученото от сенсея му и тя доволно кимна с глава:

— Това ще бъде достатъчно. Не забравяй, че очите под клепачите ти трябва да бъдат неподвижни. Ще изпиташ желание да ги отвориш, когато вдигнат капака и светлината падне върху лицето ти... — Усети пръстите ѝ: — Сега извий глава, ето така... В това положение не могат да видят туптенето на сънната артерия... Готово.

После капакът се затвори над главата му.

Сега в ушите му проехтя рязко изщракване и гласовете станаха по-силни. Бяха отворили задната врата на катафалката. Усети лекото потъване на амортизаторите — някое от ченгетата се беше качило в

катафалката. Ясно си представи патрулната двойка — облечени в бронирани жилетки и сиви шлемове, ченгетата подозрително оглеждат вътрешността на погребалната кола. Всеки момент очакваше заповед за отваряне на ковчега.

Такава заповед не дойде. Гласовете продължаваха да обсъждат нещо, но той не различаваше думите. Усещаше ясно сатенените подложки под главата и ръцете си, изпита ирационалното усещане, че те го обвиват отвсякъде, запълват устата и очните му кухини, притискат главата му. Стига, заповяда си Улф. Дишай с корема! Отпусни се!

Разнесе се леко изскърцване, капакът започна да се повдига. Светлината идваше от вътрешността на катафалката и беше слаба, но на него му се стори ослепителна. Точно както беше предвидила Шика. Спокойно! Не гледай в нищо, няма какво да видиш... Освен любопитните лица на ченгетата, надвесени над ковчега...

Стига! Дишай с корема! Отпусни се!

До ушите му достигна тихият глас на Шика, съзнанието му бе докоснато от вълните на „макура но хирума“, сънната артерия на шията му пулсираше все по-силно и по-силно... Ще я видят, уплаши се Улф. Но ченгетата очевидно не гледаха в него.

Светлината изчезна, разнесе се меко изщракване. Капакът се затвори!

Миг по-късно моторът увеличи оборотите си, Шика включи на скорост. Тежестта в краката му се увеличи, колата потегли.

Изчака точно пет минути, после вдигна ръце и отмести капака на ковчега. Едва сега си позволи да диша нормално, дробовете му с благодарност приеха хладния въздух във вътрешността на погребалната кола.

— Шика?

— Здравсти.

— Всичко наред ли е?

— Никой не ни следи.

Виждаше тила и зад волана. После главата ѝ леко помръдна и очите ѝ срещнаха неговите в огледалцето.

— Зад нас няма вишневочервен „Харли“, така ли?

— Няма.

Шика увеличи скоростта и започна да сменя платната на движение. След известно време намали, на устните ѝ се появи усмивка.

— Нямаме опашка, вече можеш да бъдеш сигурен в това.

— Искам да напуснем града!

— А аз мисля да направя дори нещо повече — да напуснем страната!

— Ако ще летим, това не трябва да става от летище „Кенеди“ — промърмори той, докато прекрачваше облегалката и се настаняваше до нея.

— Съгласна съм — кимна тя и му направи знак да отвори жабката. Вътре имаше пакет салфетки и шишенце почистваща течност. — Ще отлетим от бостънското летище „Логън“. Всичко е подготвено.

Когато излязоха на магистралата, слънцето висеше ниско над хоризонта и сякаш намигаше иззад короните на дърветата, златисто и огромно. Улф почисти лицето си, но тялото му продължаваше да е сковано от засъхнала кръв. Вероятно беше задрямал, тъй като очите го смъдяха, а ярката светлина го дразнеше.

Шика отби в отклонението на един магазин от крайпътната верига 7–11. След няколко минути се върна, в ръцете ѝ имаше бутилка кислородна вода, пакет памук и кутийка лейкопласт. Улф свали сакото и вдигна ризата си. Докато тя се занимаваше с почистване на раните му, той отвори втората торба, която беше донесла. Десет минути по-късно отново бяха на път, придържайки се в посока североизток, към Масачузетс.

— Трябва да хапнем нещо — обади се след около два часа Улф. — А после ще напуснеш магистралата и ще караш по второстепенните пътища. Така ще им бъде по-трудно да ни открият.

Шика мълчаливо се подчини. Излезе от първия изход, който се появи пред очите им, после подкара по тесен, изпълнен със завои път. Спря след десетина километра, видяла широкия паркинг пред старо крайпътно заведение.

Все още беше рано за вечеря, ресторантчето беше празно. Избраха си едно сепаре до прозореца, от който се разкриваше гледка към красиво езеро. Улф отскочи до тоалетната да измие остатъците от грима върху лицето си. После отвори торбичката, която Шика беше купила на магистралата, извади пяна и самобръсначка и се зае с гъсто

наболата си четина. Скоро свърши, изплакна се и хвърли поглед в огледалото.

Кой съм аз, запита се той. *В какво се превърнах?*

Върна се в сепарето, пресуши голяма чаша с вода и поиска още. За ядене си поръча пържола с пържени картофи и зелена салата, докато Шика се задоволи със задушен ориз и варен боб.

Тя отиде до дамската тоалетна, после потвърди резервацията им по телефона. Улф плати сметката с пари в брой, погледът му неволно се насочи към близкия прозорец. И веднага видя огромния вишневочервен „Харли“, проблясващ с хромираните си части под лъчите на залязващото слънце. Прибра рестото и се върна на масата да остави бакшиш. Напълни шепата си с пликчета гранулирана захар и се насочи към изхода.

Откри мотоциклета в храсталака край паркинга, върху задния калник все още стоеше опушено петно, получило се от пламъка, с който Сума беше запалил Боби Копър.

Огледа се, космите на врата му настръхнаха. Къде ли дебне Сума? Развинти капачката и изсипа захарта в резервоара. Японецът доста ще трябва да се — потруди, за да използва отново този мотор, въздъхна със задоволство тон.

Шика го чакаше до входа на ресторанта.

— Видях Сума — съобщи му тя. — Оттатък, в гората...

— Да вървим.

Подминаха вишневия мотоциклет и се шмугнаха в храсталаците. Почти веднага откриха тясна пътечка, която се виеше навътре в гората, повърхността ѝ беше обсипана със стърчащи коренища. Над главите им се издигаха смърчове и вековни буки, тук-там се виждаха сребърни ели и кедри.

Пътеката зави рязко наляво и започна да се снижава. Въздухът тежеше от влага. Вероятно приближаваме поток, каза си Улф. Постоянно се обръщаше и оглеждаше гората, но не забеляза нищо. Може би не ги следяха, но птичата песен беше толкова звучна, че не можеше да бъде сигурен в това.

— Той е навлязъл дълбоко в гората — спря на едно място Улф. — С всяка крачка напред се увеличава вероятността да попаднем в капан.

— Знам — отвърна Шика и също се спря. Стоеше напълно неподвижно, сякаш не дишаше.

Той знаеше какво диктува разумът, но страшно много му се искаше да пипне Сума и да се разправи с него веднъж завинаги. Най-странното беше, че Шика не обели нито дума за предстоящия полет и не го подтикваше да бързат.

— Сума не може да ме усети — бавно промълви той. — Да видим тогава дали пък ние няма да го пипнем по правилата на неговата игра...

След броени секунди се озоваха на брега на потока. Беше доста широк и пълноводен, далеч по-дълбок, отколкото беше очаквал Улф. Шика спря за момент на калния бряг. Обърна се да го погледне, на лицето ѝ се появи усмивка. В нея имаше нещо особено, някаква обезпокоителна празнота.

Той все още се опитваше да отгатне какво означава тя, когато жената се обърна и навлезе в потока.

Коремът му се сви, предчувствието за нещастие се усили.

— Това не ми харесва — промърмори той.

Шика сложи пръст на устните си и му направи знак да я последва. Той свали обувките си, стегна връзките на хлабав възел и ги преметна през врата си. После навлезе в ледената вода. Слънцето бавно потъна зад короните на дърветата.

Тя вдигна ръка и посочи пред себе си. На другия бряг помръдна неясна сянка и бързо започна да се отдалечава. Сума.

Улф предпазливо тръгна напред. Босите му крака потънаха в хлъзгава кал, водата покри глезените му. Шика го чакаше в средата на потока. Не помръдваше, явно не ѝ се искаше Сума да я види, ако случайно се обърне...

Водата бързо се покачваше по тялото му, скоро съжали, че не беше свалил и ризата си. Тънкият плат натежа и подгизна, уви се около кръста му и започна да го дърпа назад. Кожата му настръхна от студ.

Краката му напипваха камъни, покрити с мъх и страшно хлъзгави. Принуди се да се взира във водата, за да запази равновесие. Дълбочината се увеличаваше с всяка стъпка, скоро водата стигна до шията му. Това беше лишено от логика, тъй като на няколко крачки от него Шика едва беше намокрила коленете си. Сигурно е стъпила на скала, съобрази той.

Потърси я с поглед, но вече я нямаше. Беше в средата на потока, абсолютно сам.

Очите му светкавично пробягаха по близката околност, почти веднага засякоха фигурата ѝ. Шика беше на отсрещния бряг, стоеше с ръце зад гърба и го гледаше. В очите и се четеше равнодушно любопитство, сякаш наблюдаваше шарена гъсеница...

Улф усети как космите на врата му отново настръхват. В главата му звънна предупреждението на Стийви, че тази жена ще го убие. *Моля те, недей! Защо бързаш да срещнеш смъртта си?*

Почувства я. Почувства собствената си смърт, наситила въздуха с воня на гнило. Тежка, задушлива, отвратителна...

Отскочи рязко назад, но течението беше твърде силно, водата се пенеше и бързаше към плитчините надолу.

В същия момент Шика нагази в спокойната вода край брега, повърхността ѝ дори не помръдна. Направи крачка към средата на потока и Улф усети как студена пот се плъзга по гърба му. Господи Исусе, простена беззвучно той, почувствал сърцето си в гърлото.

— Какво е това? — дрезгаво извика той. — Коя си ти, по дяволите?!

Вместо отговор тялото на Шика бавно се издигна нагоре, краката ѝ сякаш напуснаха повърхността на водата. Продължаваше да се усмихва, а Улф изведнъж си даде сметка, че изражението на лицето ѝ е абсолютно кухо и лишено от съдържание, като на снимка или рекламен плакат.

Продължи да си пробива път назад, към брега, който току-що бе напуснал. Ужасът стисна гърлото му с желязна ръка.

После лицето на Шика започна, да избледнява — сякаш кожата ѝ изведнъж беше изгубила пигментацията си. В същия миг се промениха и формите — лицето гротескно се удължи под напора на невидима сила, разтягаща костите под него. Челюстта зина, езикът ѝ се стрелна навън. Но това не беше човешки език.

Улф изпусна въздуха от гърдите си и се закашля, сякаш да прочисти гърлото си от невидима костница, заседнала там. Някога, преди много години, беше гледал един филм на ужасите — японска продукция със специални звукови ефекти, в която актьорите четяха репликите си зад кадър, записани паралелно, със страхотен стереоефект.

Разбира се, сюжетът и играта на актьорите не бяха нищо особено, но специалните ефекти го бяха поразили. Чудовището от филма беше някакъв змей с призрачни форми, който излизаше от вонящо блато и поглъщаше всички нещастници, посмели да нарушат спокойствието му. Вършеше го по един и същ начин: всмукваше жертвата в устата си, разтваряше огромната си паст и отрязваше главата ѝ с жълтеникави, грозно закривени зъби...

Шика постепенно се превръщаше в това чудовище от детството му, приликата беше съвършена.

Вцепенен от ужас, Улф гледаше как звярът стяга мускули и се нахвърля срещу него. Изкрещя въпреки волята си. Част от съзнанието му *знаеше*, че това не може да бъде истина, но другата част виждаше и усещаше всичко с пределна яснота. Вдигна ръце да се предпази от зиналите челюсти, усети зловонния дъх на чудовището, потъна в непрогледен мрак, лишен напълно от кислород...

В последния миг изцъклените му очи уловиха потръпването на връхлитания звяр, после образът му се разпадна на хиляди ослепителни искри. Но когато искрите угаснаха и го обви още непрогледен мрак, той усети как връзките на обувките се стягат около шията му.

Инстинктивно посегна да ги махне от врата си, кракът му се подхлъзна. Изгуби равновесие и падна в потока с главата надолу.

Потънал под повърхността, Улф продължи да се бори с възела, но ефект нямаше. Сякаш мокрите върви още повече се затягаха. Направи опит да извади главата си на повърхността, но не успя. Нещо го притискаше надолу. Колкото повече се бореше, толкова по-силен ставаше натискът.

Видя Шика, лицето ѝ отново беше ангелски красиво. Усмихна му се, а той имаше чувството, че полудява. Усмивката ѝ продължи да се разширява встрани и нагоре, превръщайки се в гротеска. Едва сега Улф разбра, че е бил изигран, надеждата започна да го напуска. Спомни си бягството им от Ню Йорк, миговете на интимност в тайната стаичка на Моравия. Нима преценката му е била толкова погрешна?

Усмивката продължаваше да се разширява, накрая всичко потъна в черната ѝ паст. Започна да се приближава до него и той изведнъж потръпна от студ. Костите му се вледениха, сърцето му правеше

отчаяни опити да изтласка желираната течност от вените му, която вече едва ли имаше нещо общо с кръвта...

Пред очите му играеха разноцветни кръгове, вече не беше в състояние да мисли. Въпреки това продължаваше да се бори, искаше да спаси живота си... Макар че едва ли имаше какво да спасява... Силата му се стопи, топлината на живота се сви и изчезна, въздухът се превърна в спомен... Усети как го връхлита черна празнота, реакцията му срещу нея беше по-скоро инстинктивна, отколкото действителна...

Можеше да го спаси само „макура но хирума“. Направи опит да извика в съзнанието си познатия мрак, но празнотата на смъртта вече го смразяваше, а чудовището...

Няма никакво чудовище, няма празнота! Това са илюзии! Стегни се и се бий с мръсника, който иска да те убие!

Отпусна тяло и се остави на мрака. Във водата до скулата му нещо помръдна, очите му се отвориха и най-сетне видяха това, което ставаше в действителност: изправен над него, Сума стягаше връзките на обувките около шията му. Сума и никой друг. В крайна сметка Шика не беше го предала...

Впи поглед в очите на Сума и видя как зениците им се разширяват. Японецът ясно усети силата на противника си, колебанието му бързо се смени с парализиращ ужас.

Улф напипа могъщия сноп на психическата енергия в мрака около себе си, после го изстреля към врага. Сума се сгърчи, разтърси глава, краката му разпениха бистрата вода. Улф разхлаби примката около шията си и усети как тялото му набъбва от страхотна енергия.

Сума вдигна главата си нагоре, обърна му гръб и започна панически да се отдалечава, следвайки извивките на дъното.

Улф се отгласна, изскочи на повърхността и жадно си пое въздух. Усети как една ръка го подкрепя по посока на близкия бряг. Просна се на камъните, вдигна глава и впи очи в мрачното лице на Шика.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН / ТОКИО / БОСТЪН

Хам Конрад чакаше пред службата на Марион Стар Сейнт Джеймс. Лъчите на залязващото слънце огряваха последните етажи на федералните учреждения. Той отвори пасажерската врата и ѝ направи знак да се качи.

— Здравей — каза Марион. — Каква изненада!

— Аха — рече Хам. — Скачай в колата, отиваме да вечеряме.

— Съжалявам, мили — усмихна се тя. — Трябваше да ми звънеш предварително. Имам една среща в седем и...

— Качвай се, Марион!

— Какво става? — загрижено го погледна тя. — Май наистина си бесен!

— И още как! — изръмжа той и закова мрачен поглед в лицето ѝ: — Прави каквото ти казвам, ако не искаш скандал пред очите на колегите си!

Тя седна на седалката до него, колата потегли още преди да беше затворила вратата.

— Господи, Хам! Какво ти става?

Той кимна към мобифона:

— Обадите където трябва. Тази вечер ще бъдеш с мен!

Преди да извади бележника си, Марион го гледа в продължение на цяла минута. После позвъни на две места, вдигна глава и се загледа през стъклото на колата. Бяха навлезли в гетото. Колкото по-навътре отиваха, толкова по-голяма беше разрухата наоколо. Наркотици и престъпления...

— Къде отиваме?

— На вечеря — отсече той, без да я поглежда.

— Тук?! — учуди се тя, потръпвайки при вида на заплашителните черни мутри по тротоарите.

— Какво има? — раздражено се извърна той.

— Да не би да имаш предразсъдъци?

— Не, но имам благоразумие! — тръсна глава тя и хвана дръжката — Спри колата, искам да слеза!

— Това едва ли е благоразумно — поклати глава той.

— Господи, Хам!

Той спря на номер 1100 на Флорида авеню, пред входа на заведение със затъмнени стъкла. Отгоре светеше неонova реклама, която гласеше:

„ПРИ БЕДНЯЦИТЕ“.

— Хайде! — подкани я Хам, слезе от колата и затръшна вратичката.

Марион втренчено го погледна над покрива на колата.

— Не те ли е страх, че ще я задигнат?

— Защо? Много хора се отбиват да похапнат тук...

— Силно се надявам, че знаеш какво вършиш — нервно се огледа тя.

Той се ухили, заключи колата и я побутна пред себе си. Отвътре заведението беше почти толкова тъмно, колкото и отвън. Миришеше на изгорели въглища, фалшиви лампиони от „Тифани“ висяха от покрития с ламарина таван, боядисан в черно. Стените представляваха панели от фалшива дървена ламперия, а подът беше покрит с мръсни плочки на черни и бели квадратчета, част от които липсваха, а други бяха напукани до неузнаваемост. Върху тях бяха разпръснати стърготини.

На дългия бар вдясно, покрит с листове поцинкована ламарина, зеления сала от лоша поддръжка, седяха пиячите. Имаха вид на хора, които не са напускали заведението от седмици, а може би и от месеци. Осветление нямаше, само огледалната стена зад редицата прашни бутилки отразяваше блещукането на слабите крушки от централните лампиони.

Марион усети как всички посетители извърнаха глава да я огледат. Моментално съжали, че е облечена в къса вълнена поличка и тънка копринена блузка. Сведе очи надолу и с внезапна свенливост установи, че зърната ѝ ясно прозират през фината материя. Изведнъж ѝ се прииска да е облечена в дълго до глезените палто...

— Маса за двама — рече Хам, когато се изравниха с едрия барман зад тезгяха. Никой не му обърна внимание.

Оттатък преградата се виждаха масите в основния салон, Марион с тревога установи, че сред посетителите няма нито един бял.

— Искам да се махнем от тук! — прошепна настоятелно тя.

— Не може да искаш подобно нещо — отвърна той, хвана я за лакътя и я побутна към малка масичка до стената вляво. — Тази ми изглежда добра... — Изтръска трохите от стола ѝ, натисна я по рамото и тя седна. Той се настани срещу нея.

Марион се обади едва след като келнерката за трети път мина край тях, без да им обърща внимание.

— Ще ми кажеш ли защо ме отвлече и защо ме доведе тук? — попита тя.

— Заслужаваш си го, защото си лошо момиче — отвърна той.

На бара избухна шумен спор, Марион се принуди да изчака, докато ругатните затихнат.

— Обичам да съм лошо момиче — рече. — Но обичам и да знам защо ме считат такава...

Той най-сетне успя да улови погледа на келнерката и поръча нещо за пиене, после се извърна и закова очи в лицето ѝ:

— Кажи сега как се запозна с баща ми!

Някой беше пуснал монета в музикбокса и заведението се изпълни от призивните ритми на Куин Латифа.

— Исусе, тръпки ме побиват тук!

— Хора като всички останали — сви рамене Хам.

— Чета вестници! — изгледа го тя. — Зная какво се случва в подобни свърталища!

Куин Латифа набра скорост, а Хам се надигна:

— Трябва да отскоча до тоалетната на „бедняците“ — извини се той. — Веднага се връщам.

Марион остана сама. Питиетата ги нямаше, келнерката се държеше така, сякаш тя изобщо не съществуваше. За разлика от мутрите на бара, които проявяваха жив интерес към това, което прикриваха тънката блузка и късата ѝ поличка. Почувства се изоставена на непознат бряг, за пръв път в живота си попадеше на място, където е единствен представител на своята раса. С неудоволствие си призна, че това я притеснява. Виждаше нож или

пистолет под самото на всеки от опърпаните посетители пластмасово пликче с кокаин във всеки джоб... Какви глупости ми минават през ума, въздъхна тя и направи опит да се успокои. Но продължаваше да трепери.

Миг по-късно се надигна, взе чантичката и служебното куфарче от масата и се отправи към бара. Вървеше бързо и се опитваше да не забелязва враждебните погледи около себе си.

Тръшна се на едно свободно столче, изчака приближаването на бармана и попита:

— Бихте ли ми повикали такси?

Той я огледа с жълтеникавите си очи потърка мустаците си с мръсен показалец и неохотно промърмори:

— Телефонът не работи.

— Нямате ли автомат?

— И той не работи — промърмори онзи, златната обица с форма на куршум на ухото му леко се разклати. Челото му беше гладко избръснато, само на върха на темето му се виждаше кичур коса. — Ама и да работеше, все тая... Редовните таксите не идват тук, особено вечер... — дари я с широка усмивка, въздухът излетя през дупките на конските му зъби с остро свистене: — Не мога да ги обвинявам за това... Тук понякога става доста напечено... Моят съвет е да се върнеш на масата си...

— В никакъв случай! — отсече Марион и грабна куфарчето. — Ще открия някоя кабина навън... — обърна се и почти се сблъска с висок широкоплещест младеж, който имаше приятно лице и подчертано неприятни маниери. Кожата му беше изключително тъмна, избръснатото му теме мътно проблясваше. Под отворената яка на пурпурночервената риза се виждаха поне шест дебели златни верижки.

— Къде си тръгнала, мамче?

— Извинете ме — рече тя и направи опит да го заобиколи.

Той обаче я сграбчи за ръката, на лицето му се появи широка усмивка.

— Майната ти! — изруга Марион и заби токчето си в обувката му.

Очите му промениха цвета си, огромните пръсти се стегнаха около гърлото ѝ.

— Недей да мърдаш повече, пиленце!

Марион се изтръгна, закашля се, очите ѝ се насълзиха:

— Аз... Аз не съм сама... Моят приятел ще се погрижи за...

— Много си умна за бледолика... — ухили се бръснатият, в устата му проблесна златен зъб. — Твоят приятел е шубелия като всички бели... Да не мислиш, че ме е страх от него? Хич няма и да го погледна! — главата му се доближи до лицето ѝ: — Ама с тебе не е така... Харесвам акцента ти... — зъбите му рязко изщракаха, обля я дъх на алкохол.

Затвори очи и отправи безмълвна молитва към Всевишния. После от устата ѝ излетя сочна ругатня. Какъв мръсник е този Хам! Как може да я води на подобно място!

— Хай, Маури...

Марион отвори очи при звука на гласа зад себе си.

— Хай.

— К'во става, бе?

— Твоята мадама май ще напълни гащите, брато... Трябва да си подбиращ по-силни кучки...

Този глас!

— Хам? — започна да се извъртя тя, но бръснатият затисна с длан устата ѝ, очите ѝ се напълниха със сълзи. После натискът изчезна и тя се завъртя на сто и осемдесет градуса, бясна от гняв: — Мръсно копеле! Как може да изпитваш удоволствие от подобни номера?!

— Имам право.

Бръснатият се кискаше като луд, а барманът бавно се отдалечи. Представлението беше приключило. Марион сложи ръка на челото си.

— Сега искаш ли да се върнем на масата?

Тя безсилно кимна с глава. На масата ги чакаха поръчаните напитки заедно с менюто.

Хам ясно виждаше, че е бясна.

— Не си от жените, дете цяла вечер ще се цупят, нали? — промърмори примирително той.

— Изобщо не знаеш от кои съм! — троснато отвърна тя, извади тоалетната си чантичка и внимателно огледа лицето си.

„Не знам, но започвам да придобивам представа“, въздъхна в себе си Хам, а на глас попита:

— Много ли се стресна?

— Ти си голям мръсник! — щракна капачето на чантичката си тя.

Келнерката постави препълнена чиния средата на масата. Уловила прекрасния аромат, Марион се приведе напред:

— Какво е това?

— Зурли — промърмори той и заби вилицата си в сочните късове месо, покрити с гъст червен сос. — Поднасят се в знак на примирие...

Марион му отправи един хладен поглед, после набучи късче месо на вилицата си.

— Много е хубаво.

— Истинска храна... — кимна той. — Заради нея идвам тук. Най-добрите зурли извън Сейнт Луис...

— Какво значи зурли?

— Препържени свински бузи.

Направи се, че не вижда как Марион оставя вилицата настрана и отпива от чашата си.

— Сега ще ми разкажеш ли какво има между теб и баща ми?

— Надявах се да не стигаме дотам — отвърна след кратък размисъл тя.

— Сигурно — сви рамене Хам.

Главата ѝ рязко се вдигна, бузите ѝ бяха поруменели.

— Дай ми някакъв шанс, ако обичаш! И без това не ми е лесно... — пръстите ѝ несъзнателно докоснаха огърлицата на шията: — Торнбърг и баща ми бяха приятели...

— Бяха?

— Е, край на илюзиите — горчиво се усмихна тя. — Нарочно ти създадох впечатлението, че баща ми е все още жив. Умря преди няколко години, по време на акция по доставка на американско оръжие в околностите на Белфаст...

— Значи баща ти не е бил корабостроител, а контрабандист на оръжие, а? — втрещено я изгледа Хам. Спомни си как беше запалила една свещ на борда на яхтата и вече беше готов да се обзаложи, че молитвата е била предназначена за духа на баща ѝ.

— На практика беше и двете — призна с въздишка Марион. — Започна като корабостроител, това беше бизнесът на *неговия* баща. После направи една грешка — продаде компанията на японците... — Лъжицата ѝ започна да чертае окръжности по покривката: — Не вярвам да е бил особено щастлив след това... Стана раздражителен, всичко го отегчаваше. Предполагам това е една от причините да

приеме предложението на приятелите си от ИРА за нелегални доставки на оръжие...

— А след като е бил убит, ти си поела бизнеса, така ли? — вдигна глава Хам.

— Нищо подобно! — отвърна тя, осъзна какво прави и остави лъжицата настрана. — Баща ми беше шовинист до мозъка на костите си. В завещанието му беше изрично посочено, че бизнесът трябва да бъде поет от братовчедите ми... Просто защото са мъже.

— Така ли?

— Така. Не мога да ги понасям тези копелета, толкова са алчни! Излъгах те, защото тези неща са дълбоко лични... Не допусках, че ще проявиш желание да се месиш в семейна вендетата...

— Тук си права. Не обичам вендетите.

Тя кимна с глава.

— Предлагам да забравиш, че изобщо съм ти споменавала за „Екстант Експортс“, става ли? — взе чашата, пригответи се да отпие, но изведнъж я върна на масата. Скри лице в дланите си и тихо се разрида.

Хам седеше и я гледаше, без да знае на какво да вярва. С нея имаше чувството, че се разхожда в павилион с криви огледала — любимото му детско развлечение. Господи, тя е възхитителна, въздъхна в себе си той. Защо не я срещнах, когато бях по-млад и още не бях затънал в досадата на брака?

— По дяволите! — тръсна шава Марион и избърса очите си със салфетка. — Мразя да плача!

— Обикновено мъжете мразят женските сълзи — отбеляза с усмивка Хам.

— Май съм го чувала някъде — засмя се през сълзи тя. — Затова се въздържам да го правя на публични места...

— Например баща ми — продължи Хам. — Направо побеснява, когато жените му плачат! Всъщност доста съм учуден, че не се е оженил за теб...

— Опита се — отвърна Марион. — При това доста настоятелно...

— Да, той е упорит човек.

— Сигурно е интересно да растеш в къщата на човек като него...

— Би могло да се каже, че е така — съгласи се Хам. — Но аз предпочитам да не използвам подобен израз...

— Не се ли разбирате?

— Предполагам, че това зависи от настроенията на баща ми. Но твърде много неща на този свят зависят от тях, нали?

Този път Марион се разсмя истински.

— Харесвам те такъв — силен и уверен в себе си, дори мъничко непочтителен...

— Това не означава ли, че е време да приключиш с номерата, които ми правиш?

Тя дълго мълча.

— Бих искала, но...

— Но какво?

— Ужасната истина е, че не зная дали мога...

— Обещавам да ти помогна по всякакъв начин.

— Зная, Хам — докосна ръката му тя. — Но аз съм като наркоман... Не бива да ми се доверяваш...

— Не съм казал, че ти се доверявам.

— И недей! — очите ѝ се забиха в неговите. — Обещай ми, че няма да допуснеш тази грешка, каквото и да се случи!

Той се засмя. Приличаше му на дете, което се страхува от тъмното.

— Не допускам много грешки — рече. — И никога не повтарям онази, която вече съм допуснал веднъж...

— Спомням си, че баща ти постоянно казваше същото...

Той настоя да поръчат вечеря. Пържени свински котлети, с гарнитурата от окра, черен боб и сладки картофи, задушени в масло.

— Гарантирам за качеството на храната — увери я Хам. — Идвам тук почти всеки ден и нито веднъж не съм останал разочарован.

По време на храненето си разменяха незначителни реплики. Но когато чиниите бяха отнесени и на масата се появиха чаши със силно черно кафе, пеканов пай, залят с бърбън, и ванилов сладолед, Хам вдигна глава и твърдо каза:

— Искам да зная какви точно са били отношенията ти с баща ми.

— Е, нали го знаеш? Истински сексманиак. Мисли единствено за начините, по които да се задоволява...

— Той е стар и е дяволски нещастен от този факт.

— Но е и безкрайно привлекателен, когато позволява да се надникне в душата му, разбира се... Признавам, че това става много

рядко...

— Да. Той е доста затворен стар мръсник.

— В момента, в който ме зърна, пожела да ме тръшне на леглото...

— А каква беше твоята реакция на тази очарователна увертюра?

— Честно казано, нямах нищо против — свъси вежди тя. — И защо да имам? Никога не бях го правила с мъж на неговата възраст и ми беше любопитно да опитам... Но си давах сметка, че ако му се отдам веднага, вероятно бързо ще ме захвърли. Това някак не ми се искаше...

— Нима се опитваш да кажеш, че си успяла да отклониш апетитите му? — погледна я озадачено Хам.

— Не — отвърна тя и отпи глътка кафе. — Това никой не може да стори. Но той обича жените да го дразнят и аз направих точно това... Така привлякох вниманието му.

— А после?

— После деловите ни отношения взеха връх и постепенно престанахме да си лягаме...

— Аха...

— Какво искаш да кажеш с това „аха“?

Той прехвърли последното парче пеканов пай в чинията си, сложи отгоре му ванилов сладолед и с наслада отхапа.

— Знаеш ли, най-голямата грешка на хората около баща ми е да мислят, че главната му грижа е как да го вдигне... Че това е неговата слабост... — Лъжичката му потъна в сладоледа, езикът му старателно я облиза: — Но нищо не може да бъде по-далеч от истината. Според мен баща ми няма слабо място и това го прави уникален сред останалите хора. Дори нещо повече — той не понася мъжете, които, по неговите думи, се ръководят от пишката си... Използва секса, за да получи всичко, което иска — както го правят жените.

Усети как напрежението на Марион нараства, но запази безизразността на лицето си.

— Искаш да кажеш, че е искал нещо от мен?

Той кимна с глава.

— Което не означава, че не те е харесвал. Напротив, аз съм сигурен в обратното. Но на стената в кабинета му има няколко

животински глави — скъп спомен от африканско сафари. Тях също ги харесва... Разбираш ли какво искам да кажа?

— Трофеи.

— Точно така, думата е подходяща...

Марион довърши кафето, чашата ѝ моментално беше допълнена. Хам благодари на келнерката, обръщайки се към нея по име.

— В началото Торнбърг прояви интерес към оръжейните ни доставки. И защо не? В този бизнес се печели много, особено ако имаш достатъчно мозък да си прибереш парите и да изчезнеш, преди някой да реши, че е време да ти вкара куршум в главата, да прикрепя пластичен експлозив към колата ти или пък да те издаде на съответните митнически власти...

За него подобни рискове не съществуваха, разбира се. Той просто ни отпускаше оборотен капитал, срещу който получаваше част от печалбата. Всички бяха доволни. С течение на времето обаче започнах да подозирам, че губи интерес и вниманието му е насочено другаде...

Един ден ме покани на обяд. Заведе ме в онзи баровски кънтри клуб, забравих му името...

— Магнолия Теръс.

— Точно така. Великолепно място, изпълва те със страхопочитание. Вероятно това е причината, поради която кани гостите си там... Но обядът беше съвсем делови. Той искаше да знае дали „Екстант“ се занимава и с друга контрабанда, извън оръжието и мунициите. Бях му споменала, че от време на време задоволяваме специалните изисквания на част от клиентите си. Той искаше да знае какви точно са те. Обясних му — жени, лекарствени препарати, коне и още куп подобни неща... Интересът му рязко се повиши.

Марион взе една лъжичка от пекановия пай в чинията си, преглътна я с помощта на кафето и бутна останалото по посока на Хам. Загледа го как полива парчето със сладолед и лакомо го поглъща, в очите ѝ се появи особен израз.

— Според мен Торнбърг завижда на начина, по който унищожаваш храната — промълви тя. — Това също му напомня за старостта...

— Никога не ми е хрумвало подобно нещо — спря да дъвче Хам.

— Сега вече го знаеш и може би ще ограничаваш апетита си в негово присъствие. — Той замълча, челюстите му продължаваха да

действат. — У теб съществува характерният синовен стремеж да задоволяваш желанията на баща си... Но в случая баща ти се казва Торнбърг Конрад Трети — човек, който едва ли някога е бил доволен от действията на себеподобните си.

— Какво искаш да кажеш?

— Само едно — приведе се напред Марион. — Никой не може да задоволи изискванията на Торнбърг, никой не може дори да се доближи до стандартите му. Затова е безсмислено да се опитва... Всъщност не безсмислено, а направо глупаво! Защо трябва цял живот да преследваш недостижима цел? Защо трябва да правиш отчаяни опити да бъдеш негов човек, като можеш да имаш собствена идентичност?

— Нямах право да задаваш такива въпроси — навъси се Хам. — Той не е твой баща.

— За което искрено благодаря на Бога. Амин.

Той рязко отблъсна чинията си.

— Смешно е да ме учиш как да управлявам живота си!

— Съжалявам — въздъхна тя. — Нямах представа колко ми беше трудно да заговоря на тази тема... Мислех, че съм длъжна да...

— Единственото нещо, с което си ми длъжна, е да обясниш подробно какво бяхте намислили двамата с баща ми! — хладно я прекъсна той.

Над масата се възцари мълчание. От музикбокса заехтя звучен рап на Ем Си Хамър, откъм бара се разнесе силен смях. Хам погледна нататък, а Марион изпита подозрението, че вместо с нея, предпочита да бъде в компанията на онези съмнителни типове...

Прочисти гърлото си и очите на Хам се върнаха на лицето ѝ.

— Торнбърг искаше да получава хора посредством услугите на „Екстант“ — промълви тихо тя.

— Не разбирам — свъси вежди Хам.

— Набирахме му хора — поясни тя. — Араби, цигани, скитници и пияници... Хора, от чиято съдба никой не се интересува.

Той се замисли, после вдигна глава:

— За какво му бяха?

— Никога не ми е казал, а аз не бях толкова глупава да го питам.

— Къде искаше да му ги доставяш?

— Не мога да бъда сигурна за крайното местонахождение — въздъхна Марион. — Но всички несретници бяха изпращани на един и същи адрес, съгласно неговите изисквания... Клиниката „Грийн Бранчиз“ в околностите на Арлингтън, щата Вирджиния.

— Изпратихте ме да открия предателя и аз го сторих — каза Евън.

В стаята беше тихо. Жената, която стоеше до прозореца и гледаше с копнеж към мрачната през зимата градина, не се обърна, не зададе въпроса, който всеки от останалите би задал.

Дълго време остана в това положение, после най-сетне се обърна и златистите ѝ като на тигър очи се спряха върху Евън:

— Имаш ли новини от сина си?

— Да, Достопочтена майко — кимна Евън. — Научавам, че просперира и е добре.

Достопочтената майка се приближи и коленичи до Евън. Беше облечена в златисто кимоно, на широките ръкави бяха избродирани сребърни чапли. На предната му част имаше черни кръгове — символ на „Черният кинжал“.

— Каза ли ти, че изпитва носталгия по дома?

— Не.

— Той е далеч, вече дълго време не се е прибирал... — Дългата гарвановочерна коса беше вдигната над високото чело, а отзад беше завързана на дебела конска опашка. — Съобщи ми, че работата му скоро приключва. И това е добре, тъй като имам предчувствието, че тук скоро ще имаме нужда от него...

— Но Нишитцу...

— Остави го Нишитцу — прекъсна я Достопочтената майка. — Той е зает с мъжките си игри... — на лицето ѝ се появи усмивка: — Направо съм смаяна от увереността му, че държи под контрол „Тошин Куро Косай“! Всъщност така и трябва да бъде. Вече десетилетия наред поддържа тази илюзия, малцина са хората, които знаят истината — ти, синът ти, Минако... — Извърна глава, сякаш се вслушваше в някакви тайнствени звуци, после леко въздъхна: — Разкажи ми за предателя.

— Историята е доста интересна — започна Евън. — Хванах една нишка, която ме отведе до Шото Вакаре.

— Нишката е била тънка...

— Да, Достопочтена майко.

— Но опазването ѝ от скъсване все пак не е било невъзможно...

— Не и за мен.

— Разбира се — промърмори Достопочтената майка, после остана неподвижна като муха на стъкло. — И по твое мнение Вакаре е предател, така ли?

— Вакаре ни предава — кимна Евън.

— Ти откри кодираната факс машина в апартамента му.

— Да.

Достопочтената майка кимна, сякаш доволна от изпълнителността на Евън.

— Но знаеш, че не сме предавани посредством нея...

— Зная, разбира се. Отдавна сме открили източника на кодираните съобщения до него и ги държим под контрол.

Достопочтената майка отново кимна с глава и попита:

— Как тогава ни предава?

— Като всеки мъж и Вакаре обича да се оплаква на проститутката си. Но Мита ми съобщава всичко. Дължна е, защото именно аз спасих баща ѝ от лапите на Якудза. Дължеше им много пари... — Светлите очи на Евън пламнаха: — Много скоро Вакаре ще доведе Южи Шиан в „Забранените мечти“ и ще го превърне в един от нас... Обещал му е да се бори срещу ръководството на „Черният кинжал“ и му е казал, че го привлича именно с тази цел...

Евън знаеше всички легенди, които се носеха за Достопочтената майка, включително и онези, за които никой не смееше да говори. Беше родена и израснала в „Забранените мечти“ — това беше нейният свят, а Достопочтената майка беше единственият човек, който проявяваше грижи за нея. Лицето на по-възрастната жена се вкамени и Евън си спомни една от легендите — поддържала косата си толкова дълга с една-единствена цел — при нужда да удуши с нея някой от любовниците си.

— Сигурна ли си, че това е предателство? — попита Достопочтената майка. — Може би Вакаре нарочно е казал това, за да примами Южи към нас...

— В началото и аз мислех така — отвърна Евън. — Но Вакаре е предложил на Южи участие в организацията, без да споделя тайните на Оракула...

— Съмнявам се, че Южи може да устои на нашите... хм... методи... Разполагаме с доста интересни нововъведения...

— Все пак мисля, че има и по-добри начини — държеше на своето Евън. — Минако не ни каза къде е скрит Оракула, но аз вече го открих... Хирото, зетят на Южи, беше достатъчно любезен да ми го покаже.

Достопочтената майка се намръщи:

— Постъпила си неблагоприятно! Не би трябвало да му се разкриваш! Ако отиде да говори с Южи...

— Това не е възможно — поклати глава Евън и постави малко книжно пакетче в скута на по-възрастната жена.

Достопочтената майка изчака да отстрани хартията, втренчи поглед в предмета, на лицето ѝ се появи усмивка на облекчение.

— Постъпила си умно, мила моя — прошепна тя. Очите ѝ бяха затворени, главата ѝ кимаше на неизвестни мисли. После ръката ѝ рязко се протегна и взе предмета: — Мисля, че това скоро ще ми потрябва! — очите ѝ се отвориха, косата ѝ изведнъж заприлича на тъмна каска: — От всички улики, които си събрала, ти стигаш до заключението, че Вакаре е предател.

— Не, Достопочтена майко — потръпна леко Евън. — От събраните улики стигам до заключението, че някой използва Вакаре и е готов да го пожертва. Вече знаем за тесните му връзки с фамилията Конрад, но също така знаем, че позицията му съвсем не е водеща...

Достопочтената майка се разшава като някакво гигантско насекомо.

— Хайде, разкажи ми и останалото — глухо рече тя.

— Мисля, че вече го знаете, Достопочтена майко.

— Разкажи ми! — внезапно изкрещя старицата и в гласа ѝ прозвуча такава ярост, че дори Евън, която я познаваше по-добре от всички (вероятно с изключение само на Минако), потръпна от ужас.

— Добре — кимна тя с леко разтреперан глас. — По всичко личи, че Вакаре е манипулиран от Минако Шиан. Тя е истинският предател.

Улф и Шика се върнаха в катафалката, той почти се строполи върху седалката до шофьора.

— Какво стана с теб? — попита Шика. — Излязох от ресторанта, но ти вече беше изчезнал.

— Видях мотора на Сума и отидох да го обезвредя отвърна Улф.

— Вероятно го е използвал за примамка — подхвърли тя.

След всичко, което се случи, не можеше да не се съгласи с думите ѝ.

— Уби ли го?

— Не — поклати глава Улф. — Усети, че идваш и избяга... — Какво долови в гласа ѝ? Нима беше загриженост за Сума? Беше твърде изтощен, за да обсъжда подобна вероятност.

Напълниха резервоара догоре и продължиха на североизток. След около час стигнаха на десетина километра от летище „Логън“, отбиха сред храсталаците и изключиха мотора. Шика му предложи отново да легне в ковчега, но на него отдавна му беше дошло до гуша от зловещия сандък. Притиснаха се един до друг, прегърнати като любовници. Улф напразно стискаше очи, сънят упорито не идваше. Чувстваше присъствието на Шика до себе си като навита на кълбо змия. Измъкна се от прегръдката ѝ и се облегна на стената на линейката. Остана така, вперил поглед в спокойното ѝ лице.

В душата му отново изплуваха старите подозрения, пак се сети за змията. Тръсна глава, сякаш искаше да прогони илюзиите от съзнанието си. Дали се беше сблъскал със Сума пред онзи крайпътен ресторант, дали той го беше подмамил към потока? Или пък всичко е дело на Шика, която изкусно му е внушила образа на Сума, за да не бъде заподозряна?

Вероятностите нямаха край, тялото му започна да се разтърсва като от маларичен пристъп. Имаше чувството, че е в средата на огледален лабиринт и една погрешна стъпка е достатъчна, за да събори цялата конструкция върху главата си. Никога през живота си не беше изпитвал такъв ужас, дори нощните престрелки по улиците на Ню Йорк му се струваха детска играчка в сравнение с това, което усещаше в момента.

Стисна зъби, сигурен, че тракането им ще я събуди. Изпита ужас при мисълта, че тя ще отвори очи и ще го види в такова състояние.

После се зае да обмисля възможността за бягство. Никога през живота си не беше бягал от опасността, но сега нещата бяха съвсем други. Намираше се в окоето на страхотен циклон, дори не можеше да си представи докъде се простира той. Какъв избор имаше? Глупав въпрос. Прекрасно знаеше, че избор няма и трябва да върви напред и само напред, към неизвестното бъдеще.

Избърса потното си лице с трепереща ръка и с мъка потисна желанието си да изскочи от катафалката и да побегне накъдето му видят очите. После лошият миг отлетя, той затвори очи и потъна в дълбок сън. В съзнанието му продължаваше да се полюшва нейният образ.

Събуди я на разсъмване, поделиха си млякото и шоколадовите бонбони, които Шика беше купила в магазина на 7–11, после потеглиха към летището.

Оставиха катафалката на паркинга за продължителен престой, качиха се на вътрешния автобус и се насочиха към терминала за международни полети. Часът беше едва шест и половина, но времето вече беше горещо и задушно.

В седем и четиридесет излетяха за летище „О Хеър“ край Чикаго, на борда на самолет на „Нортуест“. Там имаха час и половина престой — време, достатъчно, за да се чуди как Сума е успял да ги проследи през целия Масачузетс и къде ли се намира в момента. Време, достатъчно, за да се окъпе отново в студена пот, спомняйки си зелената светлина в очите на Сума и пламъците, обхванали тялото на Боби Конър горящата Кати, бездиханния Джонсън Аманда, потънала в локва от собствената си кръв...

Свръхестествената сила, която го беше захвърлила с главата надолу през онази капандура, оживелите тръби в склада, демонът в горския поток...

Сума...

После се качиха в огромен Боинг-747, който тромаво се насочи към пистата за излитане. Улф изчака загасването на лампичката, разкопча колана и тръгна на разходка, внимателно изучавайки лицата на пътниците. Сума го нямаше. Доволен от обиколката, той се върна на мястото си, затвори очи и се унесе. Всъщност не беше точно унасяне. Състоянието му по-скоро приличаше на сън наяве — сякаш в гърдите му работеше мощен генератор. Усещаше промените в тялото си, но

нямаше представа какво му носят те. Започна да „кипи“, както казваше Белия лък... Тоест отделяше мисълта от тялото си.

Продължаваше да изпитва чувството, че нещо му се губи — нещо, което беше видял или чул... Освободи познатия мрак, който нежно се обви около главата и раменете му. Беше почти сигурен, че чува потракването на невидими зъби...

Катафалката, прошепна мракът в съзнанието му.

Той рязко отвори очи.

Да, катафалката.

Спомни си кога я видя за пръв път, спомни си как Шика отвори задната врата и изчезна в оживения трафик. Въпросът, който се нуждаеше от спешен отговор, се оказа съвсем прост: кой е бил зад волана?

Ако Шика е с него в изпълнение на специална задача, този въпрос водеше след себе си и други, доста по-важни: За кого работи тя? Колко лъжи му е казала? От думите, а и от цялото ѝ поведение личеше, че има категорична заповед да го заведе в Токио.

Но защо?

Дали наистина щеше да навлезе в непознатата вселена, която Шика му беше описала, или просто щеше да се окаже в плен на лъжите ѝ? Какво ще стане, ако тя и Сума работят за един и същ господар? Какво ще стане, ако в „Черният кинжал“ няма никаква дисидентска група? Какво ще стане, ако тя е един от платените убийци на „Тошин Куро Косай“? Научат ли подобен факт, шпионите във Вашингтон несъмнено ще направят всичко възможно да го изключат от играта...

Едва сега започна да си дава сметка, че тъмната сянка, която Белия лък пробуди в душата му, предлага малко отговори, а повдига огромен куп въпроси. Беше изключително сложна, непозната, плашеща със своето многообразие... Но най-лошото беше, че благодарение на нея Улф се озова в един напълно, лишен от морал свят, в него една погрешна стъпка беше достатъчна, за да го корумпира завинаги...

Затвори Очи, от гърдите му се откъсна тиха въздишка. Онзи, който беше казал, че властта корумпира, е знаел какво приказва...

Двадесет минути по-късно получиха разрешение за излитане. Огромната птица тронаво се завъртя, изгорелите газове от двигателите

й превърнаха панорамата зад прозорчето в сюрреалистична картина. Спирачките бяха освободени, корпусът се разтресе, птицата се стрелна напред. Грохотът на моторите нарасна, колелата се отлепиха от пистата. Градът се мерна в замърсения въздух отдолу, после се стопи в далечината.

ТОРНБЪРГ / МИНАКО
ВИЕТНАМ / КАМБОДЖА
1971 Г.

— *Господи, ти* наистина имаш нос за тази работа, синко! — каза генерал Крос. Предната част на униформата му беше увиснала от тежестта на медалите. — Това не може да убегне от окоето на стара лисица като мен. — Настъпваше есента на 1971 година и генерал Крос носеше дрънкулките си дори по време на бой (колкото и далеч от истинските сражения да се намираше). Изпитваше огромен респект към бойните отличия и беше убеден, че те повдигат духа на обкръжението му. А най-странното беше, че наистина го правеха...

Торнбърг наблюдаваше Улф, отпуснат на един от брезентовите столове. Искрено се възхищаваше на спокойната му увереност, дори мъничко му завиждаше. Навсякъде около тях бушуваше войната — един кошмарен спектакъл, един невъобразим хаос...

Намираха се в сграда от ламаринени плоскости, жаркото виетнамско слънце немилостиво приличаше, въздухът едва ли беше по-хладен от вътрешността на тостер. Торнбърг виждаше, че Улф се поти, също като тримата съветници на генерала с непроницаеми лица, дори и генерал Крос се потеше.

Навън товареха мунициии на един Б-52. Напалм, както обикновено. Тази война никога няма да свърши, въздъхна в себе си Торнбърг.

Никой не ги запозна, той ясно усещаше любопитството на Улф. Това беше хубаво.

— Имаш страхотно досие, синко — продължи генерал Крос, макар да не беше погледнал в папката, която стискаше един от помощниците му. — Шест бойни ордена! Твоите бойни другари се гордеят с теб, родината също... По дяволите, дори аз се гордея с теб!

— Благодаря, сър — чинно отговори Улф.

Генералът не беше свършил, ръцете му нетърпеливо се размахаха.

— Но знаеш как армията награждава своите герои, синко — тя просто изисква още повече жертви от тях... И това е естествено, защото те имат какво да дадат... — генерал Крос присви очи. Имаше издължено скръбно лице, чип нос и хлътнали, насечени от ситни бръчици бузи. Челото му беше високо и интелигентно, под шапката се криеше оскъдно количество коса. — Времената се жестоки. Мисля, че е излишно да го казвам *точно* на теб. За да спечелим тази война, ние се нуждаем от всяко оръжие, с което разполагаме, от всеки нож или куршум... — Очите на генерала се превърнаха в тесни, едва забележими цепки. — Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Да, сър, разбирам.

Генералът доволно кимна с глава.

— За теб имаме една особена, изключително опасна мисия — продължи той. — Толкова опасна, че дори Генералният щаб не смее да я осъществи. — Очите му пробягаха по лицето на всеки от присъстващите, после отново се спряха на Улф. — Изборът падна върху теб, синко. Хората в тази стая са единствените, които знаят, че тази мисия ще бъде осъществена. Те са и единствените, които разбират нейната важност...

Улф вдигна глава.

— След като аз не разбирам важността на тази мисия и след като Генералният щаб я счита за прекалено опасна, стигам до заключението, че нямам друг избор, освен да приема — спокойно рече той.

— Имате такъв избор — обади се Торнбърг, искрено възхитен от поведението на този офицер. Очите на Улф се преместиха върху лицето му, Торнбърг видя отражението си в зениците му и почти физически усети тежестта на този поглед. — Мисията е от такъв характер, че ние нямаме право да издаваме заповед за нейното довеждане докрай.

— А вие сте?

— Казвам се Торнбърг Конрад Трети. Достатъчно е да знаете, че аз съм архитект на цялата операция.

— Това е вярно — обади се за последен път генерал Крос. — Искам да ти напомня, че няма смисъл да задаваш излишни въпроси. Всички тук сме на мнение, че ще ти бъде достатъчно да знаеш само най-необходимите неща — надигна се, заедно с него скочиха и

помощниците му. — Сега ви оставям... — насочи се към душната жега навън, следван на почитателно разстояние от частната си гвардия.

— Да разбирам ли, че имате двойствен подход към изпълнението на воинския си дълг? — попита Торнбърг, когато останаха сами.

Улф вдигна глава и видя черното дуло на офицерски колт 45-и калибър, насочено право в гърдите му.

Виетнам, дяволската паст на войната. Подобно на кръвожаден звяр тя захапваше младите момчета и ги изплюваше мъртви или осакатени за цял живот. Жесток звяр, който Торнбърг все по-трудно понасяше и все по-малко разбираше...

Десетилетия по-късно Торнбърг Чакала щеше да се заеме със задачата да установи точно колко младият Торнбърг е мразел войната. Всеки ден наблюдаваше как бъдещето на родината му чезне в оризовите нивици на тази чужда земя. Войната не бива да бъде неразбираема — това го пишеше във всеки учебник по история. Но *тази* война никой не разбираше, това беше просто невъзможно. И в това се съдържаше нейното проклятие. Човек би могъл да я понесе — много бойци доказаха това на практика, — но никой не можеше да открие смисъла ѝ.

В Камбоджа беше същото. Откровено казано, там той въобще не си направи труда да разсъждава. Опиянен от чувството за власт, той се радваше на факта, че може да върти на пръста си фигура като генерал Крос и нищо повече не го интересуваше. Крос нямаше друг избор, но ако Торнбърг имаше капка разум в главата си, той несъмнено би трябвало да съжалява този мъж. Но вместо това злорадстваше и изпитваше опиянение от възможността да заповядва на един генерал и да получава от него всичко, което поиска.

В крайна сметка прав беше именно Торнбърг. Крос беше незначителна фигура, пионка без тежест.

Азиатската нощ беше непрогледна.

Улф приземи самолета ОВ-1Б „Мохоук“ отвъд фронтовата линия. Беше странен на вид летателен апарат, взет на заем от Първа въздушнопреносима дивизия, дислоцирана в района на Ан Кхе. Седемчленният екипаж бързо слезе на земята.

Освен Улф в него влизаха сержантът от Специалните части Брик, когото генерал Крос настоя да включи в операцията като телохранител на Торнбърг, личният медицински лаборант на Торнбърг Дънкан с полева лаборатория в пълен комплект, както и трима кхмери от племето Серей, които бяха израснали точно в онзи район на Камбоджа, от който се интересуваше Торнбърг.

Впоследствие, по време на тежкия поход през границата, всички тези хора бяха избити от виетконг, живи останаха само Торнбърг и Улф.

Но целта беше постигната и Торнбърг получи това, което искаше.

Утрото на втория ден от мисията беше ясно, във въздуха се издигаше висок стълб дим, който стоеше неподвижен като въже в ръката на факир. Беше близко, на по-малко от километър от мястото, където беше нощувала групата. Скоро бяха там и установиха, че димят останките от голямо село. Тук-там огънят още бушуваше — бял, ярък, неукротим. При изключително влажния въздух това беше невъзможно за обикновен пожар. Което означаваше, че селото е било подпалено с напалм. Като потвърждение беше и тежката миризма на изгоряло човешко месо, която висеше над цялата долина.

Дънкан включи портативната апаратура за измерване на радиацията, но всичко беше в нормалните граници. Трупове се валяха навсякъде — пред опожарените колиби, в овъглените им вътрешни помещения, направо на улицата... Край тях се забелязваха остатъци от оръжие, но самите трупове бяха неузнаваеми. Торнбърг чу Улф да пита кхмерите какви са тези хора — виетконг или кхмери...

— Има и от двете народности — отвърна намръщено един от кхмерите. — Виетконг обичат да нападат граничните селца, защото мислят, че сред кхмерите ще бъдат в безопасност...

Колко въпроси остават без отговори, помисли си Торнбърг. По всичко личеше, че това село е унищожено от напалм, но във въздуха липсваше характерната миризма. А през нощта цареше пълна тишина, макар че на половин километър от подобна касапница би трябвало да чуят както воя на реактивните двигатели, така и трясъка на експлозиите.

Торнбърг направи знак на Дънкан и лаборантът свали раницата с инструментите от гърба си. Разтвори брезентовите калъфи и сръчно се

залови за работа. Задачата му беше да събере проби от колкото е възможно повече човешки органи — кожа, тъкани, черен и бял дроб, кости и мозък, сърце и гръбначен стълб... Материал имаше предостатъчно — мъже и жени на различна възраст, невръстни дечица. Пробите влязоха в специални епруветки от нечупливо стъкло, от които беше изтеглен въздухът. Запечатани бяха с дебели гумени тапи. Дънкан постави етикет на всяка от тях и акуратно ги подреди в раницата си. Торнбърг неотклонно го наблюдаваше.

Улф гледаше и мълчеше. После подкани кхмерите за задължителната патрулна обиколка на опожареното село. Добрият войник никога не задава въпроси, усмихна се вътрешно Торнбърг. Но знаеше, че Улф скоро ще обработи получената информация и ще си направи съответните заключения.

Минути по-късно ги връхлетя артилерийската канонада. Брик и Дънкан загинаха още при първите експлозии на виетконгските мини, а Торнбърг така и не узна съдбата на тримата кхмери. Дали бяха убити, пленени, или просто бяха изоставили мисията на произвола на съдбата? Така е на война, въздъхна в себе си той. Много въпроси остават без отговори. Човек никога не знае какво става в момента, какво ще стане в бъдеще, още по-малко — какво вече е станало... Или приемаш това лишено от всякакъв смисъл състояние на нещата, или полудяваш...

Бомбардировката беше много интензивна. Торнбърг изгуби зрението си и нямаше никаква представа какво да прави и как да се предпази. Улф обаче запази присъствие на духа. Вдигна раницата с пробите, хвана ръката му и го повлече към вътрешността на Камбоджа, далеч от снарядите, които злокобно свиреха във въздуха. Тогава за пръв път изпита странното чувство, че е в пълна безопасност, че двамата с Улф се намират в бронирана черупка, недостижими за мини, снаряди и куршуми, напълно откъснати от войната.

На първата почивка Улф поиска обяснения. Стори го въпреки предупреждението на генерал Крос да не задава излишни въпроси. А самочувствието на Торнбърг отдавна беше отлетяло, на практика беше уплашен до смърт. Суровата действителност на войната прогони от душата му чувството за всемогъща безнаказаност. Улф вече знаеше, че Торнбърг не е никакъв Джон Уейн и от този момент нататък ще бъде напълно зависим от него. Ето защо Торнбърг му разказа това, което

счете за необходимо. Още повече че Улф беше проявил невероятна интелигентност и вече знаеше малко или много какво е състоянието на нещата: знаеше, че Торнбърг и Дънкан са цивилни, че мисията е по-скоро научна, отколкото военна операция, че търсят някаква нова и неизвестна форма на радиационно облъчване...

Торнбърг сподели с него, че са тук за проверка на няколко доста странни разузнавателни съобщения, предадени от кхмерите Серей. Отначало Генералният щаб ги отхвърлил като несъстоятелни, но същите данни започнали да се появяват и в рапортите на пилотите от ескадрилата към Пета дивизия на Специалните части, която била ангажирана с НБО — нестандартни бойни операции, в района на виетнамско-камбоджанската граница. В крайна сметка тези рапорти стигнали до бюрото на генерал Крос — командир на Шеста дивизия на Специалните части, по-известна сред своите членове като дивизия „Омега“.

— Чакай малко! — моментално го засече Улф. — Шеста дивизия няма!

— Точно така, няма — кимна в знак на съгласие Торнбърг.

— За какво тогава говорим? За шпиони?

— Всички сме служители на американското правителство, нали? — вдигна вежди Торнбърг. — Останалото е без значение.

Ясно виждаше как Улф обработва получената информация и стига до заключението, че е член на шпионска мисия. Под крилото на ЦРУ, а може би и на нещо по-старо от „Фамилията“. По всяка вероятност на ОСС — военното разузнаване от времето на Втората световна война, което, според някои слухове, преминало в нелегалност и запазило структурите си, независимо от създаването на ЦРУ. И което сигурно продължава да действа — някъде там, сред сложния политически лабиринт на Вашингтон...

Торнбърг искаше Улф да оцени доверието му. Да бъде горд от факта, че го получава дори без да е шпионин или специален агент. Искаше и друго — Улф сам да стигне до заключението, че прекаленото любопитство само може да му навреди. Но знаеше, че едва ли ще стане така. Вече беше разбрал, че Улф е като булдог и няма да пусне следата, докато не разкрие всички факти.

— Рапортите, достигнали до генерал Крос, имат нещо общо с радиационното облъчване, нали? — попита Улф.

Торнбърг обясни, че вече на няколко пъти са се натъквали на опожарени по един и същ начин селища — изглеждат точно като след бомбардировка с напалм, но на практика не е така. Бомбардирани са с нещо друго, коренно различно от напалмовите килими, които използват американците. Всички обекти задължително са били нападени от части на виетконг непосредствено след операцията.

— Командването на Южновietнамската армия няма представа какво правим в Камбоджа — обобщи той. — А етническите общности, които населяват тези планини, не разполагат със средства за толкова унищожителни бомбардировки. Какво остава тогава? Нашата задача е да разрешим тази загадка...

— Значи затова носиш апаратура за радиационен контрол — кимна Улф.

— Да. При няколко от разузнавателните мисии е регистрирана една особена форма на радиация, която доста ни озадачи. Бяхме длъжни да организираме тази експедиция и да проверим всичко на място.

— Не получавам достатъчно информация! — погледна го мрачно Улф и Торнбърг усети колко е ядосан от въвличането му в тази странна мисия. — Искам отговор на още доста въпроси! Например защо Генералният щаб не е изпратил редовен разузнавателен взвод за проверка на рапортите? Защо мисията е поверена на цивилни лица, а военните изпълняват ролята на охрана?

— Решението е взето от хората, чиито заповеди изпълняват военните — отвърна Торнбърг.

— Престани да дрънкаш глупости! — сръза го Улф. — Тази мисия е твоя още от първия ден! Не те знам кой си, но едно нещо наистина ме плаши: ти си дълбоко ангажиран в тази мисия! Дълбоко и лично! — Торнбърг го чуваше как крачи напред-назад и отново изпита странното усещане, че е в пълна безопасност. — Хубаво, мога да приема фъшкиите! Зная, че шпионите ги хвърлят навсякъде около себе си! Но защо избрахте точно мен? Макар да съм опитен пилот с няколко медала, аз едва ли съм подходящ за тайните ви шпионски мисии!

— Точно така — доволно кимна Торнбърг. — Ти нямаш нищо общо с подобни мисии и именно затова беше предпочетен пред умните пилоти на Крос, които са втели и кипели в изпълнението на секретни задачи. — Стигаше ми Брик, чиято основна задача беше да докладва на

Крос за всичко, което става по време на операцията. Честно казано исках да има някакво равновесие и затова се спрях на теб. Крос се беше задоволил с прочит на досието ти и от него разбрал, че ти си герой! Мен това ме задоволяваше напълно, но за свое — собствено спокойствие си направих труда да поразпитам за теб. Научих, че си умен и независим — това вече окончателно ме плени... Не виждах защо Крос трябва да бъде в течение на онова, което би се случило тук, и разчитах на теб да го скрием от Брик...

— Е, сега поне няма от какво да се тревожиш — въздъхна Улф и Торнбърг оцени мрачното му чувство за хумор.

— Искам да продължим! — добави Торнбърг.

Всеки човек на мястото на Улф би му казал, че е луд, че е сляп и няма начин да изпълни мисията си. Но Улф каза друго:

— Вече зная, че тази мисия е от жизненоважно значение за теб. Не зная обаче как мислиш да се измъкнеш от нея...

— Какво искаш да кажеш?

— Да избягаш и да се върнеш у дома — засмя се Улф. — Мога да предположа, че това не е чисто шпионска мисия. Ти си тук по собствена воля, „независим“ от никого, като мен... Чудно ми е защо толкова си се тревожил за изтичането на информация чрез Брик...

Беше го спипал натясно и Торнбърг се изпълни с ново уважение към спътника си. Естествено не го сподели, а само вдигна глава и попита:

— Накъде е изток?

— Не мога да кажа, мъглата е доста гъста — отвърна Улф. — Защо не включим гайгеровия брояч? Той ще ни помогне да се ориентираме...

Предложението беше разумно и Торнбърг го остави да разрови раницата с инструментите на Дънкан.

Звукът достигна до тях мек и някак приглушен от мъглата! Торнбърг инстинктивно вдигна пушката си, но Улф хвана дулото и го отблъсна встрани.

— Това няма да ни помогне — тихо прошепна той.

— Откъде знаеш?

От мъглата изскочи фигурата, която Улф описа като жена боец. Не защото носеше бронирани доспехи и шлем, а защото имаше фигура на боец и ходеше като боец. Това беше обяснението на Улф, към него

добави само още един-два сухи факта. Жената се придружаваше от двама мъже с обикновени автомати „Калашников“, праметнати през рамо.

Добави, че принадлежи към източната раса, но не притежава румената кожа и полинезийските черти на кхмерите. Не е вьетнамка, не е тайландка... Което означава, че е японка.

Каза, че е красива, с деликатни черти, особено подчертани от военната униформа. Не беше нито млада, нито стара... Фигурата ѝ излъчваше някакво божествено безвремие, което тук — сред ужасите на войната и постоянното напрежение, изглеждаше съвсем не на място...

— Господа, вашата поява беше неизбежна — обади се жената на безупречен английски. — Не допусках, че нашите... хм... експерименти, ще останат незабелязани завинаги... Разузнавачите нямат покой, особено по време на война...

— Значи вие извършвате тези експерименти? — извърна се Торнбърг по посока на гласа. — Кой сте вие?

— Елате насам, ако обичате.

Торнбърг потръпна от ужас, но Улф хвана ръката му и той отново усети как го облива неземно спокойствие. Жената изчака да се изравнят с нея, протегна ръка и свали раницата от рамото на Торнбърг.

— Нека ви помогна рече.

Торнбърг направи опит да се дръпне, но мускулите отказаха да изпълняват командите на мозъка му. Усещаше как пръстите ѝ изтеглят ремъка на раницата от ръката му, но не беше в състояние дори да помръдне.

— Не се дърпай — тихо го посъветва Улф. — Тя и без това вече знае какво има вътре...

Миг по-късно Торнбърг остана без оборудването си, главата му се поклащаше като на бито псе.

— Вие сте Торнбърг Конрад Трети, нали? — подхвърли жената. — Позволете ми да се представя — аз съм Минако Шиан...

Да си сляп, означава да си безпомощен, но в случая Торнбърг само спечели от факта, че се запозна с Минако без участието на

зрението си. Виждаше я съвсем ясно в съзнанието си — сякаш от тялото ѝ се излъчваше сияние, достъпно единствено за фантазията.

Ако в момента на срещата им беше с нормално зрение, отношенията им едва ли биха се развили по този начин, призна пред себе си той. По всяка вероятност щеше да я застреля, а телохранителите ѝ щяха да ликвидират както него самия, така и Улф... Толкоз.

Но благодарение на слепотата си той успя да я „види“ в огледалото на своето въображение и може би именно затова разбра какво представлява тази жена.

Тя плуваше величествено в заобикалящия го мрак. С чувство на изненада и мъничко страх Торнбърг установи, че усеща аромата на тялото ѝ, вкухва сладостта на устните ѝ, чувства натиска на твърдите мускули под копринената ѝ кожа.

Тя беше жена боец и това правеше възприятията му още по-сладки и още по-мъчителни. Не би могъл да каже каква армия командва тази жена, но от нея се излъчваше авторитетна истински генерал, дори нещо повече...

— Виждам, че сте ранен — меко прошепна тя и му помогна да улучи входа на малка палатка.

— Ослепях и не зная дали това ще бъде временно или постоянно — отвърна той. Усети ръба на нещо като нар и предпазливо седна. Тя го докосна с длан, предлагайки му да легне.

— Може ли да хвърля едно око?

— Добре, ако мислите, че от това ще излезе нещо...

Пръстите ѝ докоснаха раната и той неволно се намръщи. После усещането за болка изчезна и той напразно чакаше появата ѝ.

Обля го странна топлина, имаше чувството, че нарът се измъква изпод него и тялото му остава свободно във въздуха — топъл, галовен, приятен...

Отвори очи, но не видя нищо. Дланта на Минако беше върху клепачите му. Отмести я бавно и с безкрайно внимание, той заслепено примигна. Видя, че наистина се намират в палатка, но тухленият зид в единия край показваше, че тази палатка вероятно е издигната сред руините на опожарено селище.

— Зрението ви се възстанови — отбеляза Минако.

— Да — замаяно промълви той. Вече беше в състояние да се увери със собствените си очи, че физическата ѝ красота не отстъпва на душевното ѝ излъчване. Имаше чувството, че самият бог Ерос го пронизва в сърцето. Смътно си даде сметка, че трепери.

Да, образът на Ерос беше съвсем подходящ за душевното му състояние. Струваше му се, че жената насреца е тайнствено митично същество, че ако погледне надолу, ще види копита и опашка, а не черен памучен панталон и бойни ботуши... Направи опит да седне, но ръката ѝ го спря:

— Трябва да полежите малко — тихо промълви жената, гърдите му странно се затоплиха под натиска на пръстите ѝ. — Все още не сте оздравял...

— Не усещам никаква болка — отвърна той. — Какво ми направихте?

Тя му отправи една усмивка, а той изпита леко неудобство от пълната си безпомощност. Даваше си сметка, че ако реши да забие нож в сърцето му, той няма да успее дори да помръдне. Болката наистина беше изчезнала, но тялото му беше обхванато от невероятна слабост. Никога през живота си не беше се чувствал по този начин... На практика тази слабост го лишаваше от всякакви съпротивителни сили.

— Болката все още е там, можете да ми вярвате — обади се Минако. — Но тялото ви се справя с нея по друг, доста по-ефикасен начин...

— Затова ли се чувствам толкова слаб? — облиза устни Торнбърг.

— Да.

— Това не ми харесва.

— Значи предпочитате слепотата? — засмя се тя.

Торнбърг се замисли и механично отбеляза, че липсата на незабавен отрицателен отговор силно я заинтригува.

— В нея имаше нещо, което харесвах — промърмори най-сетне той.

— Какво беше то?

Защо пък трябва да ѝ казвам всичко, разбунтува се душата му. Тя ми спестява доста неща, нека и аз ѝ отговоря със същото...

— Коя сте вие? — попита. — Какво правите тук?

Лицето на Минако остана безизразно като съвършено творение на изкуството. Изглеждаше нереално, сякаш го виждаше с очите на художник, сякаш се беше превърнало в символ на загадъчната ѝ душа...

— Приятелят ви има набито око — отвърна Минако. — Той вече установи, че не съм виетнамка или кхмерка, нито пък китайка, тайландка или бирманка...

— Остава да сте японка — промърмори Торнбърг. — Но това ми се струва малко вероятно, тъй като нямаме сведения за участие на японци във Виетнамската война...

— В такъв случай нито сме се срещнали, нито подозирате за моето съществуване — усмихна се тя.

Торнбърг се надигна на лакти, но получи силен световъртеж и с пъшкане се отпусна обратно на нара. Пое няколко глътки въздух и едва тогава проговори:

— Споменахте за някакви експерименти...

— Нали затова сте тук? Искате да разберете какво става...

— Дойдох след няколко настойчиви рапорта на нашето и южновиетнамското разузнаване.

— Това не е съвсем вярно, нали, господин Конрад?

Не е, разбира се, въздъхна смутено той. Но откъде, в името на Исуса, именно *тя* знае това?! Дали не прибягва до слепи предположения? Ами ако не е така?! През тялото му пробяга хлад, неочакван като първия есенен вятър.

— Доколкото зная, това е истината — отвърна на глас той.

Преди шест седмици генерал Крос изпратил боен хеликоптер оттатък границата. Машината кацнала в близост до едно от опожарените селища, екипажът прибрал в найлонов чувал първия попаднал пред очите им труп и побързал да се върне в базата. Трупът бил изпратен по въздуха директно за Вашингтон, от летището го закарали в лабораторията на доктор Ричард Халбъргън — един от най-добрите патолози в Министерството на отбраната. По една случайност доктор Халбъргън се оказа брат на личния адвокат на Торнтън — Дъглас Халбъргън. Дватама бързо се сблизиха и година по-късно именно Ричард Халбъргън стана главен консултант на Торнбърг при подборката на екипа от специалисти за клиниката „Грийн Бранчиз“...

Така Торнбърг научи за странната „пациентка“ на Дик. Виждаше се с доктора всеки ден, по онова време бяха направо луди по тайните на живота и смъртта, по процеса на стареенето...

— Много любопитно нещо — каза Дик, докато го въвеждаше в лабораторията си. — Моята пациентка не е била убита по време на бой. Наистина всички външни белези говорят за изгаряне от напалм, но аутопсията не откри никакви следи от този химикал.

— Тогава от какво е умряла? — попита Торнбърг, вече развълнуван от откритието на приятеля си.

— Като учен трябва да призная, че това все още не ми е известно — отвърна с въздишка Дик. — Но като патолог с голям опит аз винаги прибягвам и до интуицията си... Именно тя ми казва, че тази жена е умряла от свръхдоза наркотик...

— Невъзможно! — извика Торнбърг. — Какъв е този наркотик, който ще я изгори жива?!

— Изгарянето няма нищо общо с това — поклати глава доктор Халбъртън. — Досегашните лабораторни анализи недвусмислено сочат, че в кръвоносната й система има висока концентрация на един сложен ензим. Странното е, че този ензим съществува по принцип в човешкия организъм, но тук става въпрос — пак повтарям — за изключително висока концентрация... Тя не е била в състояние да го абсорбира и това е довело до смъртта й. Големи количества от този ензим открих в черния дроб, бъбреците, далака и дебелото черво...

Торнбърг си спомни, че на това място Дик Халбъртън направи пауза, хвърли му внимателен поглед през очилата си и тихо добави:

— Имам чувството, че буквално е била изядена жива от този ензим...

— Все още не си го изолирал, нали?

— Напротив, вече го сторих — отвърна Дик. — Не беше никак трудно, тъй като имаше големи отлагания в органите, за които ти споменах... Проблемът е в лабораторния анализ на тази субстанция... Може да отнеме страшно дълго време, дори години. И пак да не получа задоволителен резултат...

— Какво означава това?

— Означава, че ензимът е нестабилен и започва да се разпада в момента, в който напусне живата тъкан — обърна се и пристъпи към една маса с цинково покритие, върху която имаше три телени клетки с

опитни мишки. — Обърни внимание на тази двойка — посочи една от тях Дик и сви рамене. — Бяха безнадеждно заразени от злокачествени тумори при предишни експерименти, затова реших, че мога да им вкарам минимална доза от непознатия ензим, без да имам угризения на съвестта.

Торнбърг се наведе и започна да оглежда мишките.

— Изглеждат ми съвсем здрави — заяви след известно време той.

— Точно там е работата — усмихна се тържествуващо Дик. — Туморите ги няма!

Торнбърг недоверчиво го изгледа, после премести поглед към клетката с мишките.

— Какво, за Бога, представлява тази субстанция? — смаяно попита той.

— В момента знам толкова, колкото и ти... — въздъхна Дик Халбъртън и натика ръцете си в джобовете на работната престилка. — Какво е било онова, което се е съдържало в Светия Граал? Кръвта на Христос?...

Минако се обърна и сложи вода на пламъка на малък спиртник. Изчака я да заври и пусна вътре шепа листенца от ароматичен черен чай. Торнбърг жадно поглъщаше с очи нежната кожа на врата ѝ, разкрила се под гъстата, прибрана на кок черна коса. Виждаше ясно всяка пора, струваше му се, че от тях лъха тайнствено, но силно еротично послание.

— Чай-барут от Китай — обяви с усмивка тя, след като се обърна към него. — Много силен и много ароматичен.

Помогна му да се изправи в седнало положение, забелязала замаяното изражение на лицето му. Той опря гръб на напуканата стена, замаян не само от раната, но и от аромата на тялото ѝ.

Въздухът беше наситен с пращинки, които засядаха в гърлото му при всяко вдишване. Чаят му дойде тъкмо навреме. Макар и стипчив, той беше онази живителна влага, от която се нуждаеше в момента Торнбърг.

— Къде е Матсън? — попита след първата глътка той.

— Невредим е — обясни Минако, сякаш усетила загрижеността му. Очите ѝ за миг се притвориха: — В момента спи...

— Искам да ви повярвам, но се страхувам, че не ми давате достатъчно поводи да го сторя.

— Тук дойдохте сяп — напомни му тя. — А сега...

— Какво криете?

— Какво крием — поправи го Минако. — Вие не сте тук по настояване на американската армия. Ако любопитството ѝ беше достатъчно голямо, тя щеше да изпрати свой редовен контингент. Всъщност ние очаквахме именно това. Докато вие и лейтенант Матсън сте съвсем друга работа...

— Как така?

Минако се намръщи, очевидно изгубила търпение.

— Вие сте цивилен, целта ви е цивилна, статутът ви тук — също. Не мога да си представя как вашите военни са се съгласили да ви пратят на такава опасна мисия.

— Предполагам, че не им пука дали ще загина, или ще оцелея — отвърна той.

— Дори да сте прав, пак нещо не е наред — тръсна глава Минако. — Просто защото ще им пука поне за техните хора, прикрепени към вас. А от тях оцелея само един...

Той сви рамене и се навъси от нов пристъп на световъртеж.

— Войната е риск, тези хора са знаели на каква опасност се излагат...

— Дали? — погледна го със съмнение Минако. — Всъщност това няма значение, господин Конрад... Просто защото ние не говорим за войната — поколеба се за момент, после добави: — За мен е много важно да разбере дали вашето правителство си дава сметка за това, или само вие знаете истината...

Той се потопи в бездънните ѝ очи. Първата му реакция беше да излъже, да скалпи нещо, което би било защитна преграда. Но после размисли. Очевидно тя беше направила първата крачка към примирието, след което можеше да се очаква и някакво разбирателство. Торнбърг разбираше, че сега само от него зависи дали ще сключи това примирие и ще влезе в някакъв диалог с нея. Не виждаше особено голям избор, тъй като единствената алтернатива беше да продължи словесния двубой. На даден етап това положително би му доставило удоволствие, но едва ли можеше да очаква някакъв конкретен резултат, да не говорим за връщане обратно през границата.

— Наложил се да дръпна доста конци, на високи места... — промълви той. — Едва след това появата ми тук стана възможна... Военните наистина знаят за особения характер на бомбардировките от тази страна на границата, но са твърде ангажирани с преките бойни действия и нямат време за неща, които не засягат пряко живота на американските войници. Мисля дори, че тайно са ми благодарни за проявения интерес.

Замълча с лъжичка в ръка, очите му изпитателно я оглеждаха.

— Знаете ли значението на съкращението СНВОД от американския жаргон? — изведнъж попита той. Изчака отрицателното поклатане на главата ѝ и поясни: — Появило се е по време на Втората световна война, но е напълно приложимо за всички останали. Означава *Ситуацията е нормална, всичко отиде по дяволите!*

— Английският език е далеч по-описателен от японския — усмихна се Минако и пое празната чаша от дланите му: — Хареса ли ви чаят?

— Наистина се чувствам по-добре — кимна той и внимателно докосна слепоочието си. Напила голяма цицина, но кръв нямаше. Имаше чувството, че докосва белег, а не прясна рана. — Как успяхте да ме излекувате?

— Вече ви казах. Просто мобилизирах скритите сили на организма ви за максимално противопоставяне на травмата.

— Това ми звучи като бабини деветини — изгледа я със съмнение той.

— Моля?

— Обикновен брътвеж — поясни той. — Звучи добре, но не означава нищо — огледа се и добави: — Тук има ли радиация?

— Защо питате?

— Защото нашата апаратура многократно засичаше остатъчна радиация в района на подобни бомбардировки.

— Мога да ви уверя, че тук радиация няма — отвърна Минако.

— А пък аз ще ви кажа какво харесах в слепотата си — рязко смени темата той, давайки си сметка, че не може да отдели очите си от нея. Образът ѝ сякаш беше залепнал за ретината му. — По някакъв начин (не ме питайте какъв) аз бях в състояние да ви „виждам“, или поне да усещам присъствието ви. Искам да зная как става това... — помълча само миг, после продължи: — Искам да зная и откъде сте

толкова сигурна, че останалите участници в нашата мисия са мъртви. Дори аз не зная точното местоположение на тримата кхмери, които действаха под преките ми заповеди...

— Те са мъртви, господин Конрад, можете да ми вярвате. Мъртви са и останалите, оцеляхте само вие и лейтенант Матсън.

— Коя сте вие? — прошепна той. — Трябва да зная!

— Аз съм войник, господин Конрад — усмихна се тя. — Съвсем като вас. И пак като вас съм цивилно лице, поне що се отнася до моето правителство...

— Това не ми е достатъчно — изръмжа Торнбърг и се настани по-удобно край бетонната стена. Чувстваше се безкрайно уморен и правеше върховни усилия да задържи концентрацията си.

Минако седна на ръба на нара, съвсем близо до него. В ноздрите го удари замайващ аромат. Така не мирише никой войник, уморено помисли той.

— Този парфюм...

— Какъв парфюм, господин Конрад? Аз не употребявам парфюм.

— Миризмата е... — Торнбърг не успя да завърши. Очите му се затвориха и той потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, навън властваше нощта. В палатката светеше малка керосинова лампа, на жълтеникавата ѝ светлина се виждаше Минако, свита на земята. Той дълго време остана неподвижен, очите му не слизаха от спокойното ѝ лице. Тишината се нарушаваше единствено от ударите на сърцето му. Имаше чувството, че времето е спряло, а мигът е уловен и консервиран завинаги в стъклена епруветка. Обзе го абсурдната увереност, че ако стане и отметне брезента пред входа, ще завари луната замръзнала на небосклона, а звездите ще са престанали да мигат.

Дълги години нямаше да забрави този изключителен миг, или по-скоро — изключителното чувство, че съществува извън законите на времето. В известен смисъл целият му по-нататъшен живот щеше да премине в търсене на този миг, на това изключително душевно състояние.

След известно време свали краката си от нара и бавно се изправи. Главата му се завъртя, наложи се да спира на няколко пъти, докато прекосяваше палатката. Стори му се, че времето е спряло, че за всяка крачка е необходим един цял човешки живот.

Най-сетне се надвеси над свитото тяло на Минако, очите му уловиха равномерното повдигане и отпускане на гърдите ѝ. Беше му хубаво в това положение, чувството, че ако пожелае, може да забие нож в сърцето ѝ, му доставяше удоволствие.

Нямаше подобни желания, разбира се. За него тази жена беше вълнуваща загадка, в душата ѝ се криеше най-важната тайна на света.

Имаше чувството, че държи живота в шепа, че може да властва над хода на времето с лекотата, с която скулпторът мачка глината. Усети, че отново трепери. Не знаеше дали това се дължи на желанието да притежава нея или нейните познания. В известен смисъл въпросът беше излишен, тъй като едното и другото бяха неразривно свързани — като китайските понятия за „Ин“ и „Янг“ — светлината и мрака, които се редуват заедно със завъртането на колелото на живота... Главата му гореше. Единственото му желание беше да я притежава, а заедно с нея да притежава и тайните ѝ.

Наведе се още малко напред и видя как очите и се отварят. Не, това не бяха очите — ясно виждаше спокойно отпуснатите клепачи. Отвори се нещо друго. По гърба му полазиха тръпки. Усети черните пипала на нещо неуловимо, но кипящо от живот. То помръдваше, приличаше на лупа, в която се концентрира огромна енергия. Дали не беше тайнствената същност на Минако, решила да се освободи от обвивката на тялото ѝ? Не можеше да разбере това.

Усети как потъва в окоето на лупата, почувства нейната тежест, неумолима като земното притегляне. Испита абсурдното чувство, че прилича на изстрелян от пушка куршум, който се удря в невидима преграда и противно на всички природни закони увисва в пространството, безсилен да продължи пътя си, безсилен да направи каквото и да било.

Ако беше в състояние да брои ударите на сърцето си, вероятно щеше да открие, че му трябва цял живот, за да събере десетина от тях... Промъкваше се през челюстите на времето с подхлъзвания и препъване, превърна се в незначителна песъчинка, понесе се в безкрайната пустош на Вечността.

Престана да диша, беше сигурен, че кръвта замръзна във вените му. А може би престана да усеща тези неща, тъй като те бяха свидетели на движението на времето, а време тук не съществуваше... Пръстите на Минако бавно започнаха да свалят дрехите му, пропити с кръв и пот, главата му неволно се извърна встрани. Вътрешността на палатката му се стори далечна като Вашингтон. Имаше чувството, че я вижда през дебел пласт неподвижна вода, че е част от далечен свят, който, подобно дъното на планинско езеро, му е напълно чужд и непознат...

Униформата на Минако сякаш се разтапяше под ръцете му. Стисна голите ѝ рамене. Кожата ѝ беше чиста и гладка, без нито една гънчица, твърдите гърди сякаш принадлежаха на осемнадесетгодишно момиче. Присвил очи, той гледаше как голото ѝ тяло се отпуска по корем и бавно се плъзга към него.

Движението на лопатките и тръбните ѝ мускули наподобяваше величествен океански прибой, разкошната черна коса падаше свободно над ръцете ѝ, потрепваща като гарваново крило. Пръстите ѝ се насочиха към слабините му.

Първото докосване го накара да потръпне, прииска му се да затвори очи и да потъне в насладата. Не го стори, не можеше да се лиши от гледката на прекрасното тяло в краката си. Когато насладата рязко нарасна, той протегна ръка, разтвори изящните полукълба на таза ѝ и докосна с пръсти топлата и влажна тъмнина между тях.

Искаше устата ѝ да остане върху него завинаги, простена от недоволство, когато тя се плъзна и отдалечи, вероятно би изразил протеста си на глас, ако не беше попаднал под лъчите на пламтящите ѝ очи. Тя се изправи, притегли бедрата му под себе си и тазът ѝ започна да се доближава до слабините му. От устата му се изтръгна възбудено стенание, тялото му се стрелна напред и нагоре, проникването беше главозамайващо в своята пълнота...

Ароматът ѝ беше зашеметяващ. В ноздрите го удари онази приятна миризма, която беше усетил, преди да заспи. Тя изтичаше от тялото ѝ с такава интензивност, сякаш идваше от невидима дупчица в могъщата леща, концентрирала в себе си толкова енергия, че времето беше престанало да съществува... Потънал дълбоко в нея, той имаше чувството, че се докосва до центъра на тази леща, започва да опознава тайните на съществуването, на остаряването и разрухата, на живота и

смъртта... Беше близо, болезнено и влудяващо близо... Ех, ако можеше да протегне пипалата на съзнанието си, да измъкне лещата от същността на душата ѝ, да я разгледа и опознае, а после незабелязано да я върне обратно!...

После всичко свърши... Бързо, прекалено бързо! Тайната се сви и започна да се отдалечава, тялото му се отдели от нейното и рухна на пода на палатката...

Веднага след това той поиска да хване ръката ѝ. Не защото държеше да покаже топли чувства (макар тя да беше убедена, че ги изпитва), а защото не успя да получи това, което разчиташе да получи чрез сексуалния контакт. Сега просто опитваше други пътища.

Разбира се, той беше изпитал огромна наслада — това беше частта на всички мъже, попаднали в леглото ѝ. Докато тя, както винаги, не изпита абсолютно нищо. Може би това беше божие наказание, въздъхна в себе си Минако. Аз, която съм предопределена да зачена един-единствен път, не мога да изпитам никаква наслада от акта на това зачатие. Годините ми съвсем не са малко, но мензисът ми е редовен като на младо момиче, а детеродните ми способности са такива, каквито бяха преди четиридесет години.

Именно тази загадка беше привлякла Торнбърг, за нея той беше готов дори на престъпление. Едва след съвкуплението, в момента, в който той се плъзна встрани, тя започна да разбира грешката, която беше допуснала.

През цялото време беше убедена, че той е избраникът, че е тук по волята на Бога и собственото си просветление относно дълбоката ѝ същност, че той трябва да посади семето на нов живот в утробата ѝ.

И го стори. Отдаде се на врага, защото такава е съдбата ѝ, или поне част от нея. Но сбърка. Беше разчитала единствено на „макура но хирума“, пренебрегвайки предупреждението на баба си. Кабуто ѝ каза, че ще има бели петна, че бъдещето, което вижда, невинаги ще се реализира в действителния живот. И сега стана точно така.

Твърде късно разбра, че не семето на Торнбърг Конрад Трети трябва да я оплоди. Заблуди се от временната му слепота, от способността му да усети излъчването ѝ. Докато от спътника му Улф Матсън не усети абсолютно нищо. На практика не се усъмни нито за

миг, признаците, че този мъж притежава „макура но хирума“ под някаква форма, бяха достатъчно ясни. Но непосредствено след сексуалния контакт, когато психиката е открита и уязвима като в предсмъртен час, тя измери обема на психическата му енергия и бързо откри, че тази енергия е латентна и едва ли ще ѝ бъде от полза...

Но семето му вече беше посадено в утробата ѝ. Денят беше особено подходящ за зачеване, а тя познаваше тялото си достатъчно добре, за да бъде сигурна в положителния резултат. Беше абсолютно убедена, че е забременяла и трябва да носи в утробата си детето на Торнбърг Конрад Трети.

Ето защо, когато той трепетно докосна ръката ѝ, търсец „макура но хирума“ — най-голямата загадка на нейната душа, тя изпита желанието да издере очите му и нищо повече.

Не го стори. Вместо това се усмихна на надвесеното над себе си лице, устните ѝ се притиснаха до опакото на ръката му.

— Аз не съм твой враг — излъга тя. — Сега вече знаеш, че желая доброто на теб и твоя приятел, нали?

— Но въпреки това взе раницата ми — отбеляза той. — Сякаш си знаела какво има в нея.

Този мъж съвсем не е глупак, призна пред себе си тя. Напротив — доказва, че е изключително умен и изобретателен и това вероятно се дължи на задрямалата „макура но хирума“ дълбоко в душата му.

— Не беше трудно да отгатна какво носиш — усмихна се сладко тя. — Тези експерименти са мои, затова не мога да позволя на когото и да било да се ползва от резултатите им.

— Резултатите им са изпепелени хора — отбеляза той.

Прав е, разбира се, помисли тя. Но това не означава, че ще му го призная на глас.

— Минако, дойдох тук да разбера с какво се занимавате. Вече научих една част, но искам да зная всичко. Ти няма от какво да се безпокоиш, защото, както правилно си отгатнала, това разследване е неофициално и засяга единствено мен...

Тя го погледна, устните ѝ бяха леко разтворени:

— Все едно, не мога да ти позволя да отнесеш каквито и да било доказателства.

— Пет пари не давам за доказателствата, защото срещнах теб! — прошепна той и здраво я притисна до себе си. — Искам да бъда част от

теб, да споделя тайната ти. Нима мислиш, че ще проявя глупостта да разкажа на някого за своето откритие? — Минако изпита чувството, че ще бъде хвърлена на пода и отново обладана. Мъжете се манипулират лесно, въздъхна в себе си тя. Пуснеш ли ръка между краката им, можеш да правиш с тях каквото си пожелаеш... Нима е чудно, че ги презирам?

Беше абсолютно сигурна, че не стана обект на изнасилване само заради натрапчивото му желание да открие тайната ѝ. Не че не беше го насърчила, разбира се. Никой мъж не беше я изнасилвал без активно насърчение от нейна страна и никой нямаше да го стори в бъдеще...

— Искам само теб! Зная какво си... Ти си еликсир на живота!

Върху полуотворените ѝ устни потрепна усмивка, очите ѝ видяха как цялото му тяло се разтърсва. Има нещо особено възбуждащо в акта, чрез който един едър и силен мъж е поставен на колене, помисли си тя. Особено когато този мъж изобщо не разбира какво става... Мъжете нямат ясна представа за последиците от властта, вероятно тази е причината, поради която определенията им за всичко важно в този живот са плоски, неясни и погрешни...

Целуна го. Все пак получи отговор на един от главните въпроси — мисията беше негов личен кръстоносен поход. Потрепването на неосъзнатата „макура но хирума“ в душата му го беше тласнало към надеждата за удължен живот, същото чувство го беше довело тук, привлечен от дейността на Минако, осъществявана под прикритието на войната между Виетнам и САЩ. Което обаче съвсем не означаваше, че е получил някаква конкретна представа за тази дейност...

Всъщност всичко това вече принадлежи на миналото. Експериментите завършиха с пълен провал. Минако и нейният екип бяха прибегнали до радиоактивни изотопи с кратък живот, за да активират онези химически агенти, които според тях пораждат действието на „макура но хирума“. Но резултатът беше смърт. При това отвратителна и жестока смърт, както вече бяха забелязали Торнбърг и Улф. В момента, в който устните му покриваха зърната на гърдите ѝ, тя с горчива ирония си помисли, че този мъж посяга към тайната ѝ точно когато е претърпяла най-горчивия провал на своя живот.

Изтощението се разпространяваше с главоломна бързина. През последните години вече рядко се раждаха деца с „макура но хирума“.

Никой не знаеше на какво се дължи това, но всички си даваха сметка, че ако не се вземат спешни мерки, тази чудотворна способност скоро ще изчезне. И наследниците на богоизбраните ще се превърнат в обикновени хора — тоест слепи, глухи и слабоумни...

Това положи началото на експериментите. На изпепеляването и смъртта. В крайна сметка нашите опитни свинчета са някакви незначителни виетнамци, успокояваше се Минако. Комунисти и атеисти, варвари с промити мозъци, обърнали гръб както на Буда, така и на собствения си народ. Техните страдания и смърт нямат никакво значение.

Въпросът беше какво да се прави с двамата американци. Тя с удоволствие би убила Конрад, но след време той ще бъде баща на детето й... Не, не можеше да си го позволи.

„Макура но хирума“ й разкри какъв човек е той, позволи й да види до какви крайности ще стигне при определени обстоятелства. Затова реши, че не бива да го пуска, без да му даде урок, който да запомни за цял живот. В ретроспекция това решение беше ярък пример на всичко, за което я беше предупреждавала Кабуто. Особено на онази ярко изразена арогантност, която се ражда и развива заедно с „макура но хирума“...

Ето как фалшивото бъдеще придобива форма и очертание, ето как пътеката, по която самоуверено вървиш напред, изведнъж те отвежда не там, където очакваш...

Усещаше ясно иронията на положението. В някои отношения „макура но хирума“ твърде много наподобява католическата концепция за грях: човек е постоянно изкушен от тъмната страна на силата му и колкото по-голяма е тази сила, толкова по-силно е и изкушението. По същия начин фалшивото бъдеще изпълва съзнанието на собствените си създатели и те започват да го бъркат с истинското. Така е било с Кабуто, така става и с мен, мислеше Минако.

За своя чест Кабуто се беше опитала да я предупреди, но какво означават предупрежденията за буйната младост, повтаряща сякаш нарочно грешките на възрастните?

Минако имаше силна мотивация да оглави лично камбоджанския експеримент. Макар и прекалено опасен, тъй като северните виетнамци биха я убили при първа възможност, а без помощта на екипа й същото биха сторили и камбоджанците. Тя виждаше в него

шанс, който не трябва да се изпуска. Години наред беше използвала своята дарба като крайбрежен фар, надявайки се да привлече мъжа, от чието семе щеше да се появи детето с нова и могъща „макура но хирума“. Но едва сега си даде сметка, че експериментът в Камбоджа беше увеличил стократно сигналите на този фар. За съжаление нейната „макура но хирума“ я подведе точно сега и очакваното бъдеще се прояви в съвсем различна светлина.

На този процес се дължеше както първоначалното и вълнение от появата на Торнбърг Конрад Трети, така и последвалото разочарование. Чувстваше се измамена от факта, че осъществи сексуален контакт със същество, чиято психика се нуждаеше от основно пречистване. Същевременно си даваше ясна сметка, че за пръв път усети някакво раздвижване — нещо, което навяваше далечен полъх на забраненото удоволствие.

Макар съдбата да я беше дамгосала с проклятието да не изпитва нищо при акта, доставящ удоволствие, и дори екстаз, на милиони човешки същества, в часовете след първия сексуален контакт с Торнбърг тя усети някаква празнота, нещо като болезнено свиване на стомаха. Постепенно разбра на какво се дължи тя и сърцето ѝ потръпна от ужас. Това беше пряк резултат от секса ѝ с този чужденец. Беше усетила нещо ново дълбоко в себе си, искаше ѝ се да го усети пак...

Не можеше да се сдържа. Отново го вкара в леглото, усети го в себе си и го държа там до пълното му изтощение. Самата тя искаше още и това накара страните ѝ да пламнат от срам. Никога досега не беше разглеждала секса като нещо друго, освен като оръжие за постигане на определена цел. Оръжие, което беше част от арсенала на нейно разположение и нищо повече.

Искаше този чужденец, този враг. Искаше го въпреки убеждението, че би ѝ разпорил корема, ако е сигурен, че оттам може да измъкне голямата тайна на живота ѝ. Би го сторил, въпреки страстта, която го изгаряше, въпреки ненаситната му жажда за ласките ѝ...

А сега тя изгаряше за него. Тази мисъл беше толкова абсурдна, че Минако почти се изсмя на глас в мрака на палатката, изтегнала се неподвижно до спящия Торнбърг. Ръката ѝ държеше инструмента, който само допреди миг беше потънал дълбоко в нея и ѝ носеше

забавление. Дланта ѝ беше влажна от семето му и тази лепкава частица живот също караше сърцето ѝ да ускорява ритъма си.

Каква загадка е животът, въздъхна Минако. Ако съм научила нещо след осемдесет и пет години на този свят, то е само едно: точно когато си сигурен, че си разшифровал посланията на живота, появява се нещо или някой и обръща наопаки всичките ти отдавна установени представи.

Навън бавно започна да се разсъмва, дилемата ѝ се задълбочаваше. Даваше си ясна сметка, че не бива да го оставя втора нощ до себе си, тъй като явно започваше да се увлича. Лишавана десетилетия наред от чувството за блаженство, тя се оказа неподготвена за внезапната му поява. В продължение на дълги отрязъци от време не беше в състояние да разсъждава трезво, веднъж или два пъти вече ѝ хрумна да изостави мисията си в името на нововъзникналата близост. В тези случаи разтърсваше глава като бясно куче, пръскащо пяна от почернелите си бърни, поемаше няколко порции въздух и правеше върховни усилия да възстанови трезвото си мислене.

Когато той започна да се пробужда, решението ѝ вече беше взето. Нищо не можеше да я отклони от изпълнението му. Благодарение на „макура но хирума“ вече имаше представа каква ярост ще предизвика у него това решение. Това не я вълнуваше. Вярваше, че няма да се отклони от избрания път, дори да види мястото си до него в бъдещето. Ролята ѝ в предстоящите събития беше далеч по-важна, предстоеше ѝ да съедини съдбата на хора, живели в различно време и на различно място в пространството.

Разбира се, би могла да заповяда екзекуцията на Торнбърг и Улф. Една дума и хората ѝ щяха да им вкарат по един куршум в тила. Може би трябваше да я изрече... Но на този етап от живота си беше убеден противник на подобно варварско поведение, все още сляпо вярваше в силата на „макура но хирума“, в бъдещето, което впоследствие превърна всички в слепци... Във властта над живота на друго човешко същество има нещо особено вълнуващо, помисли си тя. А аз открих, че още по-вълнуващо е не да упражниш тази власт, а просто да накараш врага да очаква това от теб...

Ето защо мигът, в който Торнбърг отвори кървясалите си очи и усети нокътя ѝ върху шията си, беше натежал от сладостно очакване.

— Бих могла да те пратя на разстрел или сама да ти тегля куршума — прошепна в ухото му тя. — Защото искаш да откраднеш тайната на нашия експеримент...

Гледаше с огромен интерес как той инстинктивно потърси ножа, захвърлен на земята, как стиска дръжката му и го опира в меката кожа на шията ѝ. Ето това са мъжете, въздъхна Минако. Примитивни зверове, които се доверяват единствено на инстинктите си и пет пари не дават за околните. Винаги съм знаела това...

Почти не помръдна, само палецът и показалецът ѝ стиснаха нервния възел зад дясното му ухо. Кръвта се оттегли от лицето му със смайваща бързина, устата му зина, въздухът влизаше в дробовете му със старческо просвирване. Мускулите на ръцете и краката му изведнъж омекнаха, лишени от достъпа на кислород. Ножът изтрака на пода.

Нокътят ѝ отново опря в меко пулсиращата му сънна артерия.

— Достатъчно е да пробия кожата и да отворя артерията — прошепна в ухото му тя. — Мога да го сторя сега, след пет минути, или когато си поискам... Ще умреш от загуба на кръв и с нищо не можеш да ми попречиш...

Чувстваше се млада и може би затова омърсена от това, което този мъж я караше да изпитва. Нечиста и възбудена едновременно... Мразеше го така, както не беше мразила никой друг в живота си. В устата ѝ горчеше, имаше желанието да повърне тази непоносима омраза... Много по-късно разбра, че в онзи миг беше мразила колкото него, толкова и себе си...

Изгубила самообладание, тя усети как в душата ѝ взема връх вродената арогантност. Лесно би могла да го убие, но предпочете дивашката игра, забравила собствената си същност, забравила да спре... Освен това в ситуацията имаше нещо изтънчено, нещо изключително приятно... Ех, ако той можеше да знае тайните, които притежава тя!

Иронията на ситуацията никога не бива да се загърбва с една-две невнимателно подхвърлени думи, мислеше Минако. А моята власт над него е още по-сладка, защото разбирам напълно колко ще го разгневи тя.

Не съм сбъркала в преценката си за него, нещата са ясни. Улф е този, който продължава да бъде загадка.

— Има само един начин да спасиш живота си — сладко изгука тя. — Да убиеш приятеля си...

Той я погледна, недоверието бързо взе връх над гнева му.

— Искаш да убия Улф?!

— Да го застреляш пред очите на моите бойци — кимна тя.

И Торнбърг не я разочарова.

— Можеш да ме ликвидираш още сега! — изръмжа през стиснати зъби той. — Но предател на родината си няма да стана!

Тя се засмя в себе си на тези думи, защото той не спомена нищо за предателство спрямо партньора си. Знаеше, че ако в този момент му даде пистолет и му заповяда да убие един от нейните хора, за да се спаси, той с готовност ще го стори. Не можеше да го обвини за това, просто започваше да го опознава. При това толкова добре, колкото той сам едва ли някога ще се опознае... Това е основен механизъм на самозащитата, помисли Минако. Хора като него никога не познават себе си. Защото ако го сторят, несъмнено ще си пръснат мозъка...

— Не става — промълви на глас тя. — Защото сега не обсъждаме само твоя живот, а и неговото продължение. — Притисна устни в неговите и с удоволствие почувства тръпката, която пробяга през тялото му. — Нали именно това си дошъл да откраднеш? — отдръпна се назад и изпитателно го погледна: — Единственият начин да го получиш минава през убийството на партньора ти — на устата ѝ се появи усмивка: — Какъв е проблемът? Какво значи за теб смъртта на един човек повече? — наблюдаваше как очите му се разширяват и се опиваше от миризмата на страха му: — Да, да, зная... О, колко много ти се иска!...

— Не чак толкова, че да продам душата си!

Тя тихо се засмя, дъхът и се плъзна по наболата му брада.

— С идването си тук вече си сторил това, но все още не можеш да го осъзнаеш...

Беше убедена, че може да го подмами да убие приятеля си, просто като размахва пред него обекта на най-силното му желание. Тя го притежаваше и той знаеше това. Но тук му се удаде да я заблуди. Не знаеше как, но не след дълго Минако усети, че този човек няма да убие Матсън. Това я обърка и разтревожи, тъй като ясновидството вече ѝ беше дало възможност да опознае дълбоката аморалност на Торнбърг. Но тук той проявяваше характер. За нея Матсън не представляваше

нищо. Просто една черна дупка, от която не получаваше никакви сигнали. Какво би могъл да види в него Торнбърг? Изминаха много години, преди да получи отговор на този въпрос.

Торнбърг я наблюдаваше изпод полуспуснати клепачи. Лежеше по гръб, отпуснат и на вид спокоен, но тя добре знаеше какво му минава през главата. Мислеше, че ако може да я раздразни достатъчно, тя ще допусне някаква мъничка грешка и благодарение на тази грешка той ще може да ѝ се наложи. Беше умен, знаеше, че му трябва много малко, за да наложи волята си. Единственото ѝ предимство се криеше във факта, че няма никакво понятие от „макура но хирума“.

— Пак ли заспиваш? — невинно попита тя.

Устните му се свиха в самодоволна усмивка и тя потръпна от отвращение.

— Може би, стига да ми се прииска... Зная, че няма да ме убиеш, защото това ще ти развали удоволствието. Няма да ми сториш нищо, докато очакваш още някакви забавления от мен...

Минако пусна в ход своята „макура но хирума“, черните ѝ пипала се увиха около сърцето му и лекичко го притиснаха.

Очите му широко се разтвориха, тялото му подскочи и зае седнало положение върху нара. Потърси я с питащ поглед. Тя му изпрати въздушна целувка и протегна ръка да избърше потта от горната му устна.

Устата му беззвучно се отваряше и затваряше, думите излетяха от нея с цената на върховни усилия.

— Ще те убия за това! — просъска той. Имаше предвид унижението, тя можеше само да предполага за степента на болката, която му беше причинила. Той дишаше тежко, но не се предаваше: — Ще те видя мъртва в краката си, каквото и да ми струва това! — „Не, тук не става въпрос за болка, поправи се тя. Той очевидно е от хората, които могат да понесат силна болка, както физическа, така ѝ душевна.“ Яростта му се дължеше на унижението, че е манипулиран от жена.

Това ѝ доставяше дълбоко удовлетворение.

А каква беше реакцията ѝ на заплахите му? Претърколи се върху него. Яростта му беше много близо до похотта, тя изпита желанието да премахне и двете. Той почувства топлината на тялото ѝ и моментално се възбуди. И как да не го стори? Ако не беше приел мълчаливото ѝ

предизвикателство, вероятно щеше да се почувства още по-унижен. Защото към безпомощността щеше да се прибави и импотентността...

Пое го докрай в себе си, позволи му да ѝ причинява болка. Знаеше, че наранената плът ще ѝ помогне да си го спомня още по-добре утре, когато няма да го има...

В сексуалното им сливане имаше и нещо друго, тъмно и непознато. В екстаза на удоволствието се промъкваше болката. Тя не можеше да даде обяснение на това чувство, но именно болката изостряше възбудата ѝ до крайност. Разлюляна от два могъщи оргазма, връхлетели върху тялото ѝ един след друг, тя усети как губи властта си над него.

Той не правеше нищо. Просто лежеше по гръб, а членът му беше като камък дълбоко в нея, емоции нямаше. Сякаш искаше да ѝ докаже, че поне в този миг нещата са в негови ръце...

А тя си даде сметка, че го обича. Никога не беше вярвала, че може да обича друг човек с такава пламенна страст. В този момент не искаше нищо друго, освен да го подлуди, да го накара да изстреля в нея горещата си течност, да ѝ достави за сетен път безумната, наскоро опозната наслада...

Той усети желанието ѝ, разбра, че в този миг е напълно безпомощна. Рязко я отмести от себе си, хвана члена си в ръка и злорадо го накара да изхвърли спермата на земята в краката ѝ.

Минако дишаше тежко, очите ѝ гледаха оцъклено. За момент не можеше да повярва какво ѝ беше сторил. Изправи се, черните пипала на „макура но хирума“ се стрелнаха напред. После видя усмивката на превъзходство върху лицето му и разбра, че ако сега го убие (а това беше горещото ѝ желание), той ще бъде краен победител в сблъсъка на духовните им сили. Просто защото беше успял да я накара да използва силата си в момент, в който тя съвсем не искаше това...

И въпреки това тя изгаряше от желание. Желание, което само той можеше да удовлетвори. Искаше да използва „макура но хирума“, за да го повали на колене пред себе си. Но и това щеше да означава победа за него. Всяко прибегване до „макура но хирума“ в момент като този означаваше демонстрация на неговата сила...

Затова тя леко се наведе напред, протегна ръка и стисна врата му. Придърпа го към себе си и той покорно се приближи. Вероятно си

даваше сметка за високата цена на победата, която току-що беше постигнал, а сега искаше да ѝ се наслади.

Устата му докосна влажната ѝ женственост, очите ѝ се затвориха, коремът се превърна в камък. Езикът му се стрелна напред, тялото ѝ се разтърси от могъща тръпка, въздухът излетя от устата и с остро свистене. Мускулите на бедрата ѝ конвулсивно се свиха, тялото ѝ се стовари върху гърба му, от устата ѝ се изтръгна последният дрезгав вик...

Между тях нямаше нищо друго, освен грубото и болезнено отдаване. Беше едновременно много и твърде малко... И двамата знаеха това, останалите чувства в душите им нямаха значение...

Тя знаеше, че ако го пусне, той ще изпълни заплахата си. Но щеше да го пусне. Разбира се, той нямаше да знае това до последния момент. Ще си мисли, че е успял да я изиграе, привидно приемайки да убие Улф Матсън срещу нейната тайна на дълголетието. Той не ѝ повярва, но тя наистина беше споделила тайната на това, което се крие в неговото тяло. Сега оставаше да събуди собствената му „макура но хирума“, но това щеше да стане едва когато той вкара един куршум в главата на Матсън. А после можеше да се наслаждава на добре свършената работа. Защото щеше да му разкрие тайната на дълголетието и едновременно с нея щеше да му предостави достатъчно години за терзания. Той никога няма да се освободи от спомена за това, което щеше да извърши тук, в джунглите на Камбоджа...

Не, това няма да се случи в действителност... Ще се случи друго. Тя ще му върне заредения пистолет и ще накара един от хората си да го държи на мушка. А той ще насочи оръжието си не към Улф, а към пазача. После двамата ще избягат. Всичко това тя виждаше абсолютно ясно, благодарение помощта на „макура но хирума“. Няма да направи опит да ги спре. Искаше този мъж да живее, макар все още да не знаеше защо... Знаеше само едно — той е част от бъдещето, което Минако възнамеряваше да изгради.

КНИГА ТРЕТА

ЗАБРАНЕНИТЕ МЕЧТИ

Открием ли някоя истина, към нея веднага се прикачва нова реалност и я превръща във фикция.

Кристофър Фрай

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ТОКИО / ВАШИНГТОН

Когато Шото Вакаре и Южи се появиха в „Забранените мечти“, отдавна преваляше полунощ. И двамата бяха на градус, причината за това беше една и съща: ужас. Слязоха от голямото БМВ и бързо прекосиха тротоара.

Външността на сградата беше комбинация от древни и модерни японски символи. Масивните подпорни колони от ръчно дялан кедър потъваха в основа от сив железобетон, сякаш някой беше започнал да строи шинтоистки храм върху покрива на небостъргач. Общото впечатление беше за храм, съществуващ независимо от времето и пространството.

Вътре беше шумно и задимено. Оглушителна електронна музика бльсна в главата на Южи, плачлив мъжки глас пееше за хризантеми и секс. Във въздуха се долавяше сладникавата миризма на нещо забранено. На нещо древно и порочно като опиум...

— Имаме среща с Наохару Нишитцу — каза Вакаре на дребна жена, облечена в безупречно скроен мъжки костюм.

Жената мълчаливо се поклони и ги поведе през кафенето и основния салон, обзаведени в различен стил.

Тръгнаха по дълъг коридор, оглушителната музика постепенно се стопи и изчезна. Преминаха през полуотворен прозорец и се озоваха в малка, безупречно подредена градина, която дори през зимата поразяваше със своята красота. Дребната жена ги поведе по друг, покъс коридор, от двете страни на който имаше шест врати. Махна с ръка към последната от тях и каза:

— Моля.

Леко приведен, Вакаре се извърна към Южи:

— Налага се да отскоча до тоалетната, но ти върви... Не бива да караме Нишитцу-сан да ни чака... — махна към полуотворения прозорец от оризова хартия и започна да се отдалечава: — Идвам веднага...

Южи се поколеба за миг, после тръгна към дъното на коридора. Дръпна преградата, свали обувките си и влезе. Жената джудже внимателно затвори след него, стъпките ѝ бързо заглъхнаха по коридора.

В помещението миришеше на цитрусови плодове и рози. Малки, окачени на стените прожектори осветяваха подредените на пода татами и покритите с бамбукови рогозки стени, между които изкусно бяха окачени рисунки на корали и вечнозелени дръвчета бонзай. Въздухът беше влажен, сякаш растенията бяха наскоро поливани. В средата на стаята имаше два метални стола, печка хибаша и навито на руло кървавочервено вѐже.

Към него се приближи изящна млада жена — стройна, дългокоса, с приятно закръглен ханш, деликатни пръсти и самоуверена стойка на танцорка или гейша. Веднага личеше, че е получила съответната подготовка.

— Казвам се Евън — представи се тя.

Южи се поклони и ѝ каза името си, макар да имаше чувството, че тя го знае предварително.

Евън не каза нищо повече. Очите ѝ имаха цвят на светъл млечен шоколад. Беше облечена в къса черна пола и бяла копринена блузка. Върху лицето ѝ нямаше грим, на босия ѝ глезен проблясваше тънка златна гривна.

— Какво мислиш за мен?

— Мисля, че е твърде рано да кажа — отвърна Южи.

— Така ли? Аз пък ти се чудя...

— Защо?

Евън наклони глава:

— Ако се наложи да избираш, какво ще предпочетеш: да правиш секс с мен или с приятеля си Вакаре?

— Въпросът ти е арогантен.

— Вакаре те желае.

— Знам.

— Знаеш ли?

— Учудваш ли се?

Тя продължаваше да го гледа внимателно.

— Къде е Нишитцу-сан? — попита той. — Дойдох да се срещна с него.

— Дошъл си да посетиш „Забранените мечти“ — поклати глава тя. — Освен това си пиан. Положително ще предпочетеш да бъдеш с мен вместо с него, нали? — Последва почти незабележимо движение на раменете и блузката падна. Пристъпи напред гола до кръста, разтвори крака и се покатери върху него. Устните ѝ докоснаха ухото му: — Много ми харесва да съм неподвижна, с вдигнати над главата ръце...

Южи не посмя да отговори. Тя беше права, че е пиан и няма смисъл да се изправя срещу Нишитцу.

А той е бил луд, за да приеме плановете на Вакаре за тайно проникване в „Черният кинжал“... Но на думи всичко изглеждаше толкова просто, дори вълнуващо!

Едва сега действителността натежа като воденичен камък на шията му. Испитваше ужас от Нишитцу и „Тошин Куро Косай“. Озовал се в „Забранените мечти“, той си даде сметка, че двамата с Вакаре едва ли имат някакви шансове да отстранят Нишитцу и сегашното ръководство на организацията.

— Харесва ми, когато кръвообращението в глезените спира и краката ми изтръпват — продължаваше да шепне Евън. — Когато се движат единствено гърдите ми... и ти...

Южи усети как започва да се възбужда. Това вероятно се дължеше на огромното количество саке и бира, което беше погълнал. А може би на вледеняващия страх, комбиниран с отлагането на капитулацията му пред Нишитцу. Чувстваше се като осъден на смърт, чиято екзекуция е забавена поради техническа повреда. Но това не попречи на члена му се да превърне в къс желязо...

Евън го усети и в гърлото ѝ заклокочи страстен стон, очите ѝ се премрежиха.

— О, това ми харесва много! Заедно ще усетим вкуса на всичко, заедно ще го запомним... — разкъса ризата му и опря набъбналите си зърна в гърдите му. — Ето още за какво си дошъл тук... — Белите ѝ зъби леко ухапаха шията му.

Възможно ли е човек да стане непредпазлив благодарение на страха? Южи нямаше отговор на този въпрос, единственото му желание беше да потъне в нея. Смъкна късата поличка, взе червеното найлоново въже от пода и започна да го увива около тялото ѝ. Голата плът заприлича на странно оцветена скулптура. Започна да стяга

въжето, ръцете ѝ стискаха металния стол, задните ѝ части се отделиха от татамито.

От устата ѝ се изтръгна дрезгав стон, вече наистина можеше да движи единствено гърдите си. Кожата ѝ заблестя от пот.

Южи беше толкова възбуден, че му беше трудно да се движи. Надвеси се над опакованото тяло на Евън, мускулите на гърба му набъбнаха, напрежението в душата му пееше непозната ария. Усещаше аромата на тялото ѝ, бавно разтваряше листенцата на буйната и женственост, окъпани в росата на желанието.

Проникна в нея с приятна лекота, бедрата ѝ потръпнаха, коремът видимо се стегна. Обзе го чувство на триумф, главата му пламна.

Заедно с нарастването на удоволствието в съзнанието му се появиха странни видения. Видя се като кукла с маска на клоун върху лицето, конците дърпаше Нишитцу. Напрегна зор и разбра, че конците всъщност пронизват пръстите на Нишитцу и на практика ги дърпа някой друг... Някой, чиято фигура тъмнее неясно зад него. Кой ли е той?

Южи простена и отпусна тялото си върху щедрата женска плът. Страстта бушуваше в него, пред очите му се появиха пръски бяла пяна, зъбите му потъгнаха дълбоко в рамото на Евън. Соленият вкус на потта се примеси с горчиво-сладникавия аромат на кръвта.

Миговете на екстаза отминаха, остана му удоволствието да разхлаби найлоновото въже и да гледа как червените следи от него бавно напускат плътта ѝ. Куклата Южи забави ритъма на танца върху конците, които дърпаше не Нишитцу, а... Да, сега вече ясно виждаше очертанията на тъмната фигура. Това беше Минако, собствената му майка...

Втренчи се в шоколадовите очи на Евън, кръвта му изстина, кожата му започна да настръхва.

— Какво става? — потръпна той.

— Не се страхувай.

— Не се страхувам — излъга той, но тя моментално го усети. — Имам някакви странни видения...

— Показвам ти света такъв, какъвто е в действителност.

Той се сви. Испита чувството, че макар да стои напълно неподвижно, Евън е измъкнала нож и го е опряла в гърлото му.

— Ти си търсач на истината — погали бузата му тя. — И аз ти вдъхнах дарбата да я разпознаваш. Дълги години наред майка ти е тази, която манипулира живота ти...

— Притежаваш дарбата на Хана — промълви сякаш на себе си той. — Но въпреки това нямам причини да ти вярвам. Ти умишлено вкара виденията в главата ми. Но няма гаранции, че те са истински. — Тялото му рязко се надигна и зае седнало положение: — Всъщност всичко това е организирано предварително — Вакаре ме напива и ме води тук, след което изчезва... Поемаш ме ти и започваш да ми внушаваш разни лъжи... Мисля, че това е част от плана на Нишитцу да ме подчини.

— Ще се убедиш, че съм ти показала истината едва след като виденията ти започнат да се сбъдват — усмихна се Евън. — Сега не мога да те убедя в нищо, моля те само едно — не забравяй това, което ти показах...

— Трябва да си вървя — надигна се Южи, изпитал силно притеснение от проявената не дискретност.

Но Евън очевидно изтълкува погрешно това притеснение, въздъхна и тъжно поклати глава:

— И ти си като всички останали... Вероятно вече разбираш защо съм сама, защо трябва да се крия тук... Кой би пожелал да остане с мен, след като разбере, че мога да се промъквам в мислите му?

Южи престана да се облича.

— Грешиш — поклати глава той. — Аз отлично зная какво е да бъдеш затворник. Моята природена сестра Хана е пленник на своята дарба — точно както ти си пленник на „Забранените мечти“... — взе ръката ѝ и тихо добави: — Разбирам как се чувстваш...

Евън се отпусна на колене пред него, ръката ѝ беше лека като перце.

— Трябва да те изкъпя — прошепна тя. — Нали имаш среща с Нишитцу-сан?

Дръпна завесата в дъното на стаята, зад нея се: разкри широка вана, издялана от камък. В продължение на четиридесет минути се занимава с тоалета му, а после, след като Южи вече беше облечен, бавно се завъртя около него. Очите ѝ не пропускаха нищо, приличаше на старшина, който проверява опрятността на ротата си преди тържествен парад. Кимна в знак на одобрение, после отвори вратата и

го поведе по дълг, осветен от бронзови свещници коридор. Спряха пред преграда от оризова хартия, Евън протегна ръка и я отмести.

— Нишитцу-сан — поклони се Южи. Облечен в черно кимоно с медни оттенъци, Наохару Нишитцу седеше в далечния край на просторната стая с дванадесет татами. По стените от кедър и преплетени бамбукови пръчки бяха окачени антични кимона, които, ако Южи можеше да вярва на очите си, бяха принадлежали на феодални владетели преди ерата на Иеясу Токугава — първия японски шогун. Повечето от тези дрехи бяха по на неколкостотин години и мястото им несъмнено беше в някой национален музей. Но те си висяха тук, в задната част на нощен клуб с неизвестна репутация и никой нищо не можеше да направи. Изключително, въздъхна в себе си Южи, докато пристъпваше бос във вътрешността на помещението, следвайки Евън. Явно всичко, което е свързано със „Забранените мечти“, носи отпечатъка на необичайното.

— Виждам, че оценявате тези вещи — доволно въздъхна Нишитцу. — Окачил съм ги тук, за да ми напомнят колко преходно нещо е властта... Всички тези кимона са били собственост на изключително властни мъже, всеки в своето време... Но властта е като пясък и изтича между пръстите ни, колкото и здраво да ги стискаме... — направи учтив жест и Южи бавно се настани на татамито срещу него. — А унижението е като горчив чай... Вкусът му е неприятен, но действа здравословно...

Погледна Евън и тихо добави:

— Благодаря, това беше всичко...

Не беше сам, в стаята присъстваше млада жена с властно и изключително красиво лице, облечена в черно-бяло копринено кимоно. Коленичила край плъзгаща се врата от оризова хартия, която водеше към изящната вътрешна градина, тя сякаш спеше.

— Извинявам се, че ви накарах да чакате, но закъснението беше неизбежно — подхвърли Нишитцу.

— Може би дойдох твърде рано — сведе глава Южи, после очите му пробягаха по вътрешността на помещението: — Вакаре няма ли да се присъедини към нас?

Усмивката на Нишитцу наподобяваше просто лека гимнастика на устните.

— Уви, не.

— Всъщност това няма значение. Мисля, че доста злоупотребих с вашето гостоприемство и вече е време да...

— Така ли? — склони глава Нишитцу. — По какъв начин сте го сторили, според вас?

— Извинете — промърмори Южи. — Имах предвид Евън...

Лицето на Нишитцу си остана непроницаемо.

— Харесвате ли Евън?

Сега беше ред на Южи да пусне в ход тънката си усмивка.

— Струва ми се, че и тя беше нещо неизбежно като тази наша среща — отбеляза той.

Видя, че Нишитцу се оказа неподготвен за забележката му, започна да се отпуска. Стана му ясно, че тук трябва да се прави ясно разграничение между истината и измислицата. Дали внушенията от Евън видения бяха истина? Дали майка му наистина го манипулира, или това е номер, чрез който Нишитцу иска да спечели доверието му?

— Моля, обяснете ми какво точно имате предвид, Шиан-сан — любезно склони глава Нишитцу.

— За Евън ли? Тя е изключителна жена. В някои отношения прилича на Хана, природената ми сестра... Имам предвид дарбата, която притежават... — Нишитцу бавно кимна, а Южи продължи: — След като прекарах известно време в нейна компания, вече не се учудвам на нашата среща и евентуалното ни... хм... опознаване. — Очите му бяха полускрити от клепачите: — Тази жена е ценно притежание... Фактът, че пожелахте да ми я отстъпите, ясно показва, че се нуждаете от моята помощ. Нали така, Нишитцу-сан?

Нишитцу довърши чая си и премина на горещо саке.

— Вие сте откровен човек, Шиан-сан — рече той. — Искрено ви се възхищавам. Понякога наистина трябва да говорим открито за *кокоро*, сърцевината на всичко в този живот... Вие правилно преценихте, че моментът е подходящ за такъв акт.

Седеше абсолютно неподвижно и сякаш не дишаше. Южи изпита смайващото усещане, че цялата сграда се крепи на раменете му.

— Това, което ви показва Евън, не е само миналото, а и бъдещето. А в крайна сметка вие сте тук, за да научите бъдещето, нали?

Жената със забележителното лице бавно се раздвижи, може би поради близостта ѝ с градината Южи остана с впечатлението, че наблюдава оживяването на величествена скала.

Нишитцу не отделяше тежкия поглед на блестящо черните си очи от лицето му.

— Вие ме познавате като политик, но аз се занимавам и с още редица дейности... — ръката му бавно легна в скута на кимоното. — Аз съм и якудза... — очите му напуснаха лицето на Южи и бавно обходиха стаята: — Това място е построено от „Тошин Куро Косай“...

— „Черният кинжал“.

— Точно така — склони глава Нишитцу. — Аз съм представителна „Тошин Куро Косай“ в определени области — очите му гледаха пронизително. — Евън ви е разкрила ревниво пазената си тайна и с този акт ни поставя в опасност. Убеден съм, че мнозина биха платили състояние, за да получат достъп до това, което се крие в главата ѝ... Защото то е поглед към бъдещето.

— И майка ми притежава тази дарба.

— Хм... Може би не съвсем същата...

Имаше нещо странно в начина, по който жената до прозореца държеше главата си и чертите на лицето ѝ се концентрираха. Сякаш се вслушваше в далечен разговор...

— Какво иска от мен „Тошин Куро Косай“? — попита директно Южи.

Усмивката на Нишитцу беше хладна и почти иронична.

— Същото, което иска и майка ви... Тайната на Оракула.

В стаята се възцари тежко мълчание.

— Не разбирам за какво говорите — обади се най-накрая Южи.

Жената с величественото лице помръдна, светлината докосна скулата ѝ.

— Стига вече, Шиан-сан — намръщи се Нишитцу. — Нали постигнахме съгласие относно кокорото? И двамата знаем, че майка ви е тази, която ви е поощрила за създаването на Оракула. Не греша, нали? Нима пред вас не са били открити хиляди други възможности? Защо сте избрали именно промяната на човешките ДНК?

— Майка ми действително направи подобно предложение — кимна колебливо Южи. — Репрограмирането на ДНК съвпаднаше с дълбокия ѝ интерес към биогенетиката...

— Точно така! — възбудено кимна Нишитцу. — А откъде се е появил този интерес? Задавали ли сте ѝ някога този въпрос? Не. От изражението на лицето ви разбирам, че това дори през ум не ви е

минавало... — Силните ръце на Нишитцу легнаха върху масичката, дебелите им пръсти леко потрепваха. — Ние сме причината за този интерес, Шиан-сан.

— Вие? — объркано го погледна Южи.

— Да, ние! „Черният кинжал“!

Отново настъпи тишина.

— Не ви вярвам — въздъхна най-сетне Южи.

— Нормално, на ваше място и аз нямаше да повярвам — кимна Нишитцу, раменете му леко помръднаха: — Но това е истината. Възложихме ѝ тази задача преди десетки години. От известно време насам ние се топим... По все още неустановени причини пресъхна потокът от деца, които се раждат с „макура но хирума“ — дарбата на прозрението... Наложих се да търсим начини за собственото си съхранение. Ето откъде идва „интересът“ на майка ви към биогенетиката. По тази причина я изпратихме в Камбоджа преди двадесетина години, пак тя е в основата на желанието ѝ да създадете Оракула... — ръцете му предупредително се вдигнаха от масичката: — Не си хабете дъха да ме наричате лъжец! Помислете хубавичко върху това, което казах, после ми кажете дали то не съвпада напълно със спомените ви за миналото.

Южи нямаше друг избор, освен да се подчини.

Нишитцу наблюдаваше смяната на емоциите върху лицето на госта си, в душата му се прокрадна състрадание.

— Ако все още имате съмнения, не е зле да се запитате откъде знаем за ревниво пазената ви тайна. Знаем дори името на първото ви опитно зайче: Лорънс Моравия. Майка ви лично го доведе в склада, в който държите своя биокомпютър. Искате ли датата и точния час на това събитие?

Юмруците на Южи набъбнаха под масата.

— Откъде знаете всичко това? — хладно попита той.

— Участвах в събитията — изръмжа Нишитцу. — А тя ви е засипала с лъжи.

Южи не реагира. Имаше чувството, че виси в безвъздушно пространство, в мрака на студения Космос.

— Както вече ви казах, ние сме тук да обсъдим бъдещето — продължи делово Нишитцу. — Не това, което ще стане утре или следващата седмица, а бъдещето като цяло. Разбирате ли, Шиан-сан?

В този миг Южи мразеше живота, мразеше онази част от него, която го беше подложила на манипулация. Безмълвно кимна с глава.

Нишитцу сякаш се ослуша и Южи извърна глава към красивата жена, която седеше със затворени очи и събрани длани, в поза на дълбока медитация.

— Чувствам се длъжен да ви покажа нещо — промълви след известно време домакинът. Бръкна във вътрешния си джоб и извади десетсантиметрово пакетче от оризова хартия, запечатано с личния му печат. Сложи го на масичката и го побутна към Южи.

На фона на черния лак пакетчето изглеждаше много красиво. Но Южи долавяше нещо злоещо в тази красота, сърцето му се сви. Имаше усещането, че главата му ще се пръсне. Чувстваше се като гмуркач, потънал прекалено дълбоко в морските дълбини, изгубил ориентация за посоките. Не беше в състояние да различава дори най-обикновените жалони, с чиято помощ нормалните хора решават проблемите на живота си.

Пръстите му внимателно започнаха да развиват опаковката, в очите му се появи смаяният израз на човек, станал неволен свидетел на тежка катастрофа или публична екзекуция.

После от гърдите му се изтръгна вик на ужас. В пакетчето лежеше отрязан човешки пръст, а пръстенът на него принадлежеше на зет му Хирото.

— Уви, Хирото е мъртъв — въздъхна Нишитцу. — Открил, че майка ви принадлежи към „Тошин Куро Косай“. Несъмнено щял да сподели откритието си с вас, затова тя била принудена да го убие...

Главата на Южи рязко отскочи нагоре:

— Майка ми никога не би...

Нишитцу го прекъсна с кратък гърлен звук и подвижната преграда в дъното се плъзна встрани.

— Мамо!

Минако коленичи отвъд преградата, главата ѝ беше сведена към гърдите.

— Прости ми, Южи-сан — промълви тя. — Не исках да убивам Хирото, но той не ми даде никакъв шанс. Искаше да ти разкаже всичко за мен... — главата ѝ горчиво се разтърси, Южи усети как отчаянието сграбчва сърцето му. — Трябва да разбереш, че наистина нямах друг

избор. Съдбата ти е в ръцете на Нишитцу-сан, Южи... Слушай внимателно това, което ще ти каже.

Някаква ръка се протегна и дръпна преградата, фигурата на Минако се стопи.

Южи понечи да стане, но жестът на Нишитцу го спря.

— Тя е в ръцете ни — тежко изрече домакинът. — Ние ще се грижим за нея — така, както винаги сме го правили. — Гласът му промени тона си и зазвуча успокоително: — Трябва да разберете, че майка ви е луда, Шиан-сан. Това се получава, когато „макура но хирума“ става прекалено натрапчива и умът вече не е в състояние да я контролира. — Побутна чашка със саке към Южи, няколко капки паднаха върху отрязания пръст на Хирото. — Ние можем да ѝ помогнем. Всъщност никой друг не е в състояние да го стори... — ръката му махна по посока на пръста: — Вижте какво е направила... Това не може да бъде акт на разумно същество!

Очите на Нишитцу ослепително блестяха.

— В бъдещето, което ви показва Евън, вие не видяхте всичко. Там се крият и други неща... Един изключително умен човек манипулира както вас, така и мен. Подхранва омразата ни, подтиква ни към война, която никой не желае... Този човек е американец, името му е Торнбърг Конрад Трети. Запознал се е с майка ви в Камбоджа, там са създали съюза, който ни заплашва днес...

Южи стисна главата си с длани, имаше чувството, че стоманен обръч стяга гърдите му.

— Мога да ви съчувствам, Шиан-сан — промълви Нишитцу. — Защото сме в един и същи лабиринт... Ако ние с вас не открием пътя навън, този американец ще ни унищожи. Всички, без изключение!

Джейсън Йошида се спусна в подземния гараж, взе една от служебните коли на Хам и се насочи към хотел „Фор Сийзънс“, където му предстоеше среща с представител на групировка с интереси във военнопромишления комплекс.

Остави колата на хопа, даде му нарочно голям бакшиш и му каза да избере най-доброто място на паркинга. Всичко това направи, с цел да бъде запомнен. После прекоси хладното, елегантно мебелирано фоайе, излезе на терасата на кафенето и си поръча лек обяд. Справи се

с него спокойно, в клоните над главата му цвъртяха врабчета. Отново даде прекалено щедър бакшиш в брой, после разказа на келнерката един от своите винаги свежи вицове.

Четиридесет минути след като се появи във фойето, той стана и отиде до един от телефонните автомати край стената. Свърза се с таксиметрова компания и десет минути по-късно скочи в лимузината, появила се пред магазина за мъжко облекло на три пресечки от хотела. Малко по-рано незабелязано се измъкна през един от служебните изходи на огромната сграда. Накара шофьора да го остави в дъното на Седма улица, прекосяваща по дължина целия Китайски квартал. Изчака таксито да изчезне сред оживения трафик, обърна се и пое пеша по улица „Х“, която приличаше повече на задушен коридор.

Марион Стар Сейнт Джеймс го очакваше в задната стаичка на ресторант „Феникс“, едно доста известно сред обитателите на квартала заведение.

Отмести найлоновата завеса и влезе в сепарето. Марион поглъщаше порция двойно задушено свинско, част от което щедро му предложи. Той отказа с поклащане на глава и се зае с огледа на заведението. По това време основният салон беше празен, персоналът обядваше около дълга маса в дъното. Никой не поглеждаше насам.

— Как се справям? — попита Марион.

— Отлично. Вече е наострил нос към „Грийн Бранчиз“...

— Нали ти казах, че мога да го направя, скъпи — усмихна се Марион.

— Да, признавам, че съмненията ми са били неоснователни. Не беше лесно да го настроим срещу баща му, тъй като Хам много държи да бъде единственият достоен син в семейството...

— Любовта на детето към бащата може да бъде нещо ужасно — отбеляза тя.

— Любовта стига твърде далеч, но тук става въпрос само за повърхностни емоции, които лесно могат да бъдат дирижирани — отвърна Йошида. — Аз например не помня баща си, но това не ми пречеше да обичам твоя...

— По-добре ти, отколкото аз — направи гримаса тя. — Той можеше да бъде много гадно копеле, особено когато имаше настроение за това. Измисляше наказания, достойни за арсенала на маркиз дьо Сад.

— Но те е направил това, което си днес.

— Ако баща ми беше тук, той несъмнено щеше да е съгласен с това мнение.

— Не бих го съдил толкова строго — леко въздъхна Йошида. — Контрабандистите на оръжие имат предостатъчно време да измислят разни екзотични наказания, особено по време на безкрайно дългите нощи, в които вкарват или изкарват стоката си... — Испита неволно уважение към уменията ѝ да се храни по източен маниер и с интерес наблюдаваше как дървените пръчици ловко подхващат късовете крехко месо и ги поднасят към устата. В душата му се таеше и друго, По-дълбоко уважение към тази жена. Защото тя не само беше имала куража да поеме опасния бизнес на баща си, но и да го изведе от кокошкарските сделки, превръщайки го в многоканална международна компания, по модела на големите мултинационални конгломерати.

— Не мисли, че не зная защо обичаше баща ми, скъпи — пропя Марион. — Той не го правеше за пари. Започна контрабанда на оръжие в полза на един от своите ирландски приятели, чийто брат английските войници пребили до смърт наред Белфаст... Отношението му беше принципно и строго идеалистично. Мразеше „имперската“ концепция и беше дълбоко убеден, че икономическите трудности на Англия се дължат именно на нея. „Дори римляните не успяха да спасят своята империя, казваше той. А те са били далеч по-умни и по-могъщи от нас... Поддържането на Източния блок от страна на Русия е също борба за запазване на една империя, макар и неназована. Помни ми думите, моето момиче — именно това ще доведе до краха на самата Русия!“ — Марион замълча за миг и прокара тежката храна с няколко глътки черен чай. — Страхотен ум беше този мой баща!

— Но въпреки това ти продължаваш да го мразиш — отбеляза Йошида. — Намирам, че това противоречие е наистина възхитително!

— Бас държа, че е така, скъпи. А сега ми кажи какво мислиш за другите баща и син...

— Торнбърг се държи назидателно — започна Йошида. — Подценява Хам, знае, че може да го смачка като дървеница... Продължава да се мисли за неуязвим, изобщо не може да предположи, че ще се сгромоляса именно заради сина си.

— Виждаш ли? — усмихна се Марион. — Пак твоята двойственост, всичко в живота ти е подчинено на нея и мисля, че

именно това ме привлича към теб... Обичаш да живееш добре, но в същото време окото ти не би мигнало, ако се окажеш просяк. Нали ти казваше, че парите карат човека да се блъска в бетонни стени? Карат го да иска неща, които нямат никакво значение, едновременно с това да пренебрегва други, наистина важни... Парите унищожават принципите. — Допълни чашата си и вдигна глава: — Едно ще ти кажа, скъпи — Торнбърг Конрад III е ясно доказателство за правотата на тези думи! — раменете ѝ леко потръпнаха, на лицето ѝ се изписа отвращение. — Уф! Не можеш да ме вкараш в леглото на това същество, дори да ми обещаеш всичките оръжия на Щатите! Виж, синчето е друга работа...

— Да — съгласи се Йошида. — Макар да не си прави труда да размишлява над този факт, Хам наистина е коренно различен от баща си. Номерът е да подхранваме заблудата, че двамата със стареца са изковани от една и съща сплав... После, когато дойде моментът да открие какво е намислил баща му в *действителност*, той не може да не се пречупи. Гневът му ще е страшен. Ще се превърне в нещо като нашите ракети, насочен право в сърцето на Торнбърг. Без съмнение именно тогава ще изплува тайната му омраза към стареца, направил така, че да го остави без майка... А когато види с очите си списъка на прегрешенията на Торнбърг Конрад Трети, синът ще убие бащата със собствените си ръце!

— Тази мисъл май наистина те възбужда, а?

Йошида ѝ отправи продължителен поглед, но не отвърна нищо.

— Марион отблъсна чинията, сякаш изведнъж бе загубила апетит.

— Всички войни съдържат елемент на лудост, скъпи — въздъхна тя. — Но някои просто са по-луди от останалите... — Извади пудриера, щракна капачето и започна да полага червило върху устните си. — Я ми кажи, скъпи, как стана така, че Одри Симънс е разбрала за деловите ми отношения с Торнбърг?

— Не само за тях, а и за чукането — отвърна Йошида, вдигна ръце и придърпа ръкавите на сакото си. — Виж, нямам нищо в ръкавите... — на устните му се появи мрачна усмивка: — Измамата не е привилегия само на фокусниците. Аз имам достъп до компютри, които вземат седем-осем снимки и с лекота ги превръщат в една... Правят го толкова убедително, че могат да заблудят всеки... — от

гърдите му се откъсна лека въздишка: — А що се отнася до деловата част, аз просто накарах Харис Патерсън да свърши мръсната работа вместо мен. Той е лошо момче, знаеш... От време на време бърка в сметките на клиентите си, за да склучи някоя дребна сделчица. Ако този факт получи гласност, той моментално ще изхвъркне от професията. — Стана му приятно от възхищението, което се четеше в очите на Марион. — Както и да е... Познавам жените като Одри Симънс. Умират да сплетничат, а тази пък умира да начука Хам... Направих така, че да ви види в онзи ресторант, но вече предварително я бях обработил така, че беше готова да повярва на това, което ще ѝ кажа... Нещо като самохипноза, знаеш...

Марион прибра червилото и щракна капачето на пудриерата.

— Мисля, че Хам мъничко ще ми липсва — призна тя. — Не е като другите, властта все още не го е корумпирала...

— Въпрос на време — отвърна Йошида и леко въздъхна. Тази жена е умна, рече си той. Прекалено умна, за да оцелее.

— Отивам да пишкам — надигна се Марион и хвана чантичката си. — Защо не платиш сметката, докато се върна?

Йошида изчака фигурата ѝ да се скрие зад вратата на дамската тоалетна в дъното, после хвърли банкнота от двадесет долара на масата и се насочи към мъжката тоалетна.

Надникна вътре, увери се, че няма никой и продължи по коридора. Вратата в дъното водеше към кухнята, а малко преди нея беше черният вход на заведението. Върна се обратно, надявайки в движение комплект тънки хирургически ръкавици. Извади къс извито желязо от джоба си, пъкна го в евтината ключалка на дамската тоалетна и натисна. Ключалката веднага поддаде, той се шмугна вътре и внимателно затвори след себе си.

Торнбърг настоя да присъства на погребението на Тифани Конрад. Лекарите се противопоставиха, тъй като в продължение на шестнадесет часа бяха разчленявали трупа на съставните му части, опитвайки се да съберат максимална информация за това, което се беше случило. В крайна сметка Торнбърг успя да се наложи. Ако не е друго, поне с най-тежкия си аргумент — че плаща високите заплати на тези лекари от собствения си джоб.

Погребение беше само дума, предпочетена от стария богаташ. Дума и нищо повече. Защото останките на жена му щяха да бъдат кремирани заедно с всичко, което свидетелстваше за приложението на „Фактор на растежа № 1“ — онази странна, наподобяваща инсулин субстанция.

Насочил поглед в буйните пламъци, той позволи на душата си да потъне в спомени. С Тифани имаше много спомени, повечето от тях приятни. Едновременно с това мислеше за смъртта, чието присъствие винаги усещаше. Сега тя щеше да бъде единствената му компания, макар че Торнбърг Конрад III винаги я беше мразил, тя беше единственото нещо на света, от което изпитваше страх.

Вратата зад гърба му се отвори и затвори, той леко се раздвижи. После до него се изправи Хам.

— Тръгнах в момента, в който научих — промълви той.

— Добре си направил.

В гласа на Торнбърг липсваше вълнението и Хам мислено отбеляза този факт. Усещаше годините на баща си с цялата им смазваща тежест, постоянно търсеше наченки на сенилност, които биха поставили под заплаха плановете им да блокират икономическата експанзия на „Черният кинжал“. На практика беше започнал да си дава сметка за пропастта, която го разделя от баща му, за пръв път от дълги години насам изпита открито чувство на гняв към него. Гняв, който беше потискал в продължение на десетилетия, но който не беше престанал да го души... За него прегрешенията в живота на Торнбърг бяха без значение, но само едно не можеше да му прости: омразата, която беше изпитвал към майка му. Безсърдечието му я беше принудило да потърси утеха в извънбрачна връзка, а после той беше заел мястото на Господ Бог, проклинайки я за това, че се е родила. Боговете можеха да си позволят подобна волност, разбира се. А Хам постепенно си даде сметка, че цял живот беше гледал на баща си именно така — като на Бог. На практика обаче той беше човек като всеки друг, със своите недостатъци и грешки. Но за разлика от повечето хора, никога не беше склонен да ги признае. Хам беше доволен, че най-сетне прогледна. Нещо, което — както призна честно пред себе си — едва ли щеше да постигне без помощта на Йош. И вече беше убеден, че след като Торнбърг няма смелостта да признае

аморалното си поведение, това ще трябва да стори той — неговият син.

— Така и така си тук — промърмори Торнбърг, без да откъсва очи от буйния огън: — Би могъл да ме информираш за нещата около Матсън...

Ето го мигът на истината. Хам понечи да го отложи, да излъже баща си, че всичко върви по план. Но после скритият гняв започна да взема връх и той тръсна глава. Майната му! Стига вече лъжи!

— Матсън е извън контрол! — изръмжа той. — В момента се намира в компанията на японката Шика, която е известен член на „Черният кинжал“. Не знаем като какъв — пленник, съюзник? В допълнение е замесен в убийството на един от своите хора, плюс мъчителната смърт на главния полицейски комисар на Ню Йорк. Опитали са се да го заловят в града, но е успял да се измъкне, неизвестно как...

Торнбърг мълчеше и Хам потръпна.

— В едно отношение глупостта, която си проявил, вече е без значение — промърмори най-сетне старецът. — Матсън е точно там, където исках да бъде...

— Зарежи го Матсън! — раздразнено го изгледа Хам. — Вече ти казах, че е извън контрол. Йошида и аз...

— ... Изобщо нямате представа какво става! — довърши с остър глас Торнбърг. Даваше си сметка, че престъпва границите, които сам беше очертал, но това вече беше без значение. Тифани отпътува за вечността, а единствената му утеха Хамптън се оказа мекушав и капризен като останалите му деца. Всички го разочароваха, нито един не заслужаваше да бъде негов наследник. — Изиграх те точно по начина, по който изиграх генералите в Пентагона, президента и всички останали! — очите му блестяха, отразявайки модерната клада на Тифани. — По-умен съм от всички вас, взети заедно! Нямам нужда нито от теб, нито от макиавелианската ти сянка! Имам нужда единствено от Матсън. Той е устремен към сърцето на „Черният кинжал“. Той ще ги спре и ще ми донесе каквото искам!

Хам гледаше и мълчеше. Йош е прав, старецът е превъртял, въздъхна в себе си той. Може да мисли единствено за Матсън. Последниците от това, което „Черният кинжал“ върши спрямо обществото, спрямо всички нас, за него са без значение.

— Я се вземи в ръце! — остро извика той. — Признавам заслугите ти за организацията на борбата срещу „Черният кинжал“, но трябва да разбереш, че времето ти изтече! Става въпрос за икономическото бъдеще на Америка, но ти мислиш единствено за своя Матсън! Това е ирационално, поставя цялата операция под заплаха! Няма да го позволя! Иди си у дома и ако искаш, плачи за младата си булка, ако не искаш, недей! От този момент нататък си свободен от всякакви задължения. Операцията ще бъде ръководена от Йош и мен!

Тирадата на Хам му се стори толкова наивна, че Торнбърг избухна в смях.

— Господи! — изхълца той. — Нима не разбираш, че нещата следват своя ход, независимо от смешните ти усилия?

Хам мрачно го изгледа, подигравателният смях на стареца му се струваше непоносим. Но направи огромно усилие и се сдържа. Вече се беше нагледал на хора, които отпадат от играта само след няколко добре премерени думи на баща му.

— Искам да се въздържа от конкретни операции и нищо повече — кратко обобщи той. — Те вече не те засягат!

Торнбърг мълчаливо гледаше как синът му затваря вратата зад гърба си. Обзе го чувство на гордост от начина, по който Хам устоя на умишленото унижение, но едновременно с това беше загрижен. Вероятно множеството тайни, които беше принуден да съхранява, вече започваха да пречат на ясната му преценка, въздъхна в себе си той. Знаеше, че скоро трябва да обърне по-сериозно внимание на машинациите на Хам и Йошида, иначе рискуваше да изпусне контрола върху положението.

В едно отношение Хам е прав, помисли си той. *Аз наистина съм вманиачен по отношение на Улф Матсън, но Хам никога няма да разбере истинската причина за това.*

От най-ранна възраст Торнбърг не само обичаше предизвикателствата, но и умишлено ги търсеше. Колкото по-големи бяха те, толкова по-добре. Най-голямо удоволствие му доставяше мигът на триумфа, особено в ситуация, в която всички очакваха да го видят победен.

Най-хубавото нещо на света е да видиш как лицето на врага ти се сбръчка от поражението, казваше някога баща му. Обзема те

радостно опиянение, имаш чувството, че си се спасил от мъртва опасност.

Вече не помнеше кога взе решение да измами смъртта. Тази непосилна задача му помогна да навлезе във всички слоеве на обществото, да опознае възхода и падението. Най-напред потърси контакт с определени индивиди, обикновено властни и саможиви, чиито представи за живота и смъртта рязко се отличаваха от тези на тълпата. В крайна сметка обаче откри, че жаждата им за вечен живот не е нищо повече от метафизическа заблуда, пропита от миризмата на змийска мас, натежала от езически предразсъдъци и психарски мании.

Истинската надежда потръпна в душата му едва когато се запозна с първите открития на биохимията — наука, която в онези години правеше началните си стъпки и дори нямаше име. Надеждата му укрепна по време на Виетнамската война, която предлагаше изобилие от материал за експерименти на определени, ангажирани в армията учени. Тогава за пръв път разбра, че мечтата му да измами смъртта може би е на път да се реализира.

Беше убеден, че ако успее да събере, анализира и усвои всички достижения в тази насока, в крайна сметка ще разреши загадката и ще постигне това, на което беше отдал цялата си душа — вечния живот. Изследванията вървяха напред, скоро беше открит и „Фактор на растежа №1“, който даваше големи надежди. Проблемът с бързия му разпад обаче все още не беше решен. Екипът от учени търсеше пътища за стабилизирането му и онази тайнствена добавка, която ще донесе формулата на успеха. Но тя продължаваше да се изплъзва при сложните лабораторни анализи, биохимиците от „Грийн Бранчиз“ не само не успяваха да я получат в синтезиран вид, но дори не можеха да й дадат дефиниция.

Отправил поглед в пламъците, които поглъщаха Тифани Конрад, Торнбърг ясно разбра, че единственият шанс да надхитри смъртта е свързан с личността и способностите на Улф Матсън. Сега си даваше сметка, че наистина си е струвало да спаси живота му — там, в джунглите на Камбоджа, преди повече от двадесет години... Това е животът, въздъхна той. Карма, както казват японците...

Затвори вратичките на пещта и се запита дали не беше наблюдавал прелюдията към собствената си смърт. Колко време му остава? Нямахше отговор на този въпрос, *една жена* на този свят

притежаваше този отговор, но тя все още беше далеч от могъщите му пипала. Не губеше надежда да го измъкне от нея, това беше причината, поради която продължаваше да се инжектира с вариации на субстанцията, убила Тифани...

Но съществуваше и обратният вариант — той не знаеше дали щеше да е жив, ако не се инжектираше с тази субстанция... От известно време насам го беше обзело подозрението, че е надживял биологично предопределената си среща със смъртта. Това означаваше, че все пак е получил това, което иска. Беше надхитрил смъртта, продължаваше да го върши и в момента. Но това беше пирова победа, която, както твърдеше някога баща му, в крайна сметка не е никаква победа...

Състоянието на нещата беше просто и ясно. Спирането на процеса на стареенето е временно явление, което все някога ще приключи. А след него, както сочеха последните експерименти, ще дойде времето на ужасните болки и страдания, чието единствено лечение си остава морфинът. Това не е най-добрият начин да се приключи с живота, но друг нямаше. Единствената му надежда беше Улф Матсън, който може би ще успее да открие ключа към загадката, с която се бяха сблъскали преди години в камбоджанската джунгла.

Уединена в кабинката, Марион се питаше защо Джейсън Йошида беше споделил плановете си с нея. После чу как вратата се отваря. Замръзна на място, сигурна, че беше превъртяла ключа. Очите ѝ сякаш искаха да проникнат тънката преграда на кабинката. Пръстите ѝ нервно се заровиха в чантичката, отчаяно търсейки нещо, което би могло да бъде използвано като оръжие. Господи, къде се дяна онази пилочка за нокти? Преди време беше изпилила тесния ѝ край, превръщайки го в остро шило. Просто така, за всеки случай...

Дланта ѝ се обви около нея в мига, в който вратата на кабинката рязко се отвори и в процепа изплува заплашителното лице на Джейсън Йошида. Потръпна и се сви пред омразата, която искреше в погледа му. Не можеше да я опише, не можеше да открие причините за нея. Може би защото тази омраза не беше лична, а могъща и всеобхватна... Омраза към живота и хората... Испита чувството, че наднича в бездънен кладенец, запълнен с отвратителни миазми. Това беше

душата на Джейсън Йошида — грозна, мрачна, заплашителна. Кръвта замръзна в жилите ѝ.

Йошида протегна ръка и разкъса предната част на роклята ѝ. Пръстите му се увиха около сутиена и рязко го дръпнаха. Болката, която проряза гърдите ѝ, вероятно спомогна за излизане от шока. Марион стисна пиличката и направи опит да я измъкне. Нещо в чантичката ѝ попречи, после върхът на примитивното оръжие се закачи за ципа...

Дантеленият дамски атрибут се уви около шията ѝ. От устата на Йошида излетя дрезгаво ръмжене сякаш бездомно куче виеше в близкото сметище. Ръцете му рязко дръпнаха двата висящи края на сутиена, тялото на Марион отскочи нагоре. Задави се, очите ѝ плувнаха в сълзи, притокът на въздух към дробовете ѝ рязко прекъсна.

Пиличката най-сетне изскочи на свобода, чантичката падна и се разпиля на мръсните плочки. Но силите не ѝ достигнаха, Йошида с лекота изтръгна примитивното оръжие от пръстите ѝ.

Стояха прави и дишаха тежко, почти опрели бузите си. Марион усети как топлината на тялото му нараства, превръщайки се в ослепително слънце. Испита студ и това беше последното ѝ усещане. После и то започна да се стопява. За миг испита чувството, че увисва във въздуха, напълно лишена от тегло, после и това чувство изчезна.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТОКИО / ВАШИНГТОН

Какво великолепно място, помисли си Улф, когато двамата с Шика навлязоха в оживените централни улици на Токио. Прилича на високотехнологична крепост, изградена от силикон и стомана. Отпечатъците на модерния свят бяха видими навсякъде: огромните рекламни пана, изпъстрени със странно подредени един под друг йероглифи, окачени, на върха на високите кули на небостъргачите, бяха най-яркото доказателство за тяхното присъствие.

— Повечето чужденци се объркват от този град — каза Шика и разпери ръце. — Но никак не е трудно да го разберат. Токио е „хаде“ — нещо, което в приблизителен превод означава изобилие, но още красота и привличане... Виж цветовете — златно на богат виолетов фон, отсреща пилоните от неръждаема стомана греят на слънцето като разтопено сребро, по-нататък е топло жълтото и охрата на храмовете... Точно това е същността на Токио, неговото „хаде“... Буйното преливане на цветовете... Проумееш ли тяхната хармония, значи разбираш всичко за Токио...

Застанали до една сергия на брега на Сумида, те хапнаха типичните за този район дебели макарони с вкус на риба, полети обилно със соев сос. Пиха зелен чай, в картонени чаши.

По време на полета Улф спа доста, но все още се чувстваше уморен от дългата нощ. Затворен в ковчега от алуминий и стомана, той отново преживя кошмарите с Шика и Сума. Виждаше ги ту като приятели, ту като смъртни врагове, въвличащи го в смъртно опасна игра, която не можеше да проумее...

— Не бива да се заблуждаваш от ултрамодерната панорама на Япония — предупреди го Шика, докато си пробиваха път по претъпканите с народ тротоари. — Тукашното общество в много отношения е феодално както преди векове... Не точно според вашите представи за света, а по-скоро по свой, самобитен начин. В съвременното възпитание продължават да съществуват неща като

пълното, граничецо е покорство подчинение, като „гири“ — чувството за дълг...

Важната информация, която в тази страна винаги е поверителна и без която не можеш да напреднеш нито крачка напред в кариерата, се обменя в рамките на определен кръг от хора, които са свързани по няколко признака — землячество, общо образование, тясно преплетени семейни връзки. В тази светлина могат да се открият стотици и хиляди феодални владетели, които властват точно така, както са го вършели дедите им през XV век, още преди Иеясу Токугава да ги обедини под общото знаме на страната, получила името Япония.

Шика махна с ръка на едно такси, което закова пред тях и задната му врата автоматично се отвори. Използването на този вид транспорт в Токио съвсем не означава бързо придвижване, но тя очевидно искаше да му покаже града в цялото му великолепие, задъхан в ритъма на милионите си обитатели, наблъскани плътно един до друг, като дребни рибки в кутия за консерви...

Огромно анимационно табло, прикрепено към стройната кула на небостъргач от стомана и стъкло, очевидно запълнен с офиси, показваше в детайли някаква хирургическа операция. После на екрана се появи главата на красива жена, която се усмихваше и говореше нещо на японски. Миг по-късно думите и се изписаха в рамките на балон от сорта на тези, които присъстват в комиксите. Отначало на канджи — официалния писмен език в Япония, а после и на английски:

ШИАН КОГАКУ — НИЕ СМЕ ВИНАГИ С ВАС.

Най-накрая таксито спря пред висока стълба от камък, зад която се виждаше величествен храм, построен изцяло от дърво. Пространството около него беше заето от изненадващо гъста гора, сред която, според обясненията на Шика, се намират голяма част от чуждестранните посолства. Районът се казваше Акасака, в централната му част беше разположен Диет — японският парламент. Шика плати на шофьора и двамата слязоха на тротоара.

— Това е Хие Жинжа, един от известните шинтоистки храмове — поясни тя, докато преминаваха през дървения портал, лакиран в червено, и поемаха нагоре по стъпалата. — За пръв път е построен

през 1478 година, целта му е била да защитава древния замък Едо. От тогава до наши дни е разрушаван няколко пъти и отново изграждан...

Стигнаха просторния, покрит със ситен чакъл двор. Ограждаха го спомагателните сгради „хайден“, между които се издигаха малки параклиси.

— Светите постройките, които виждаш, са построени през 1967 година. Но поради факта, че всички храмове в Япония са били разрушавани многократно, човек бързо се освобождава от чувството, че посещава нови светилища...

Улф инстинктивно усети правотата на думите ѝ. Тук, в центъра на кипящия град, цареше величествена тишина — нещо, което човек очаква да срещне в девствената планина, на стотици километри от урбанизацията. Такава тишина може да бъде нарушавана единствено от воя на вятъра и крясъците на самотен хищник... Естествено и тук долитаха приглушеният грохот на трафика и натрапчивият вой на рекламите, но спокойните, навяващи мисли за вечността — звуци на храма имаха далеч по-силно въздействие. Това с особена сила се усещаше при монотонния звук на камбаната, призоваваща „ками“ — свещените духове на храма, при тихото съскане на бичкията в ръцете на дърводелеца, който отговаряше за поддръжката, при почти неуловимите звуци, идващи от вътрешността на величествената сграда. Те сякаш бяха могъща лупа, която властно привлича вниманието на посетителя и го кара да се вслушва в шепота на историята.

— Тук е много красиво и спокойно — отбеляза Улф.

Шика доволно се усмихна, но той ясно усети някакво неизказано напрежение в тялото ѝ.

— Доведох те тук, за да се срещнеш с една жена — погледна го в очите тя. — Обещай ми, че ще я изслушаш.

Усетил, че това е важно за нея, Улф сви рамене:

— Добре.

Не виждаше какво може да загуби.

Пресякоха двора и се насочиха към храма. Зад него бяха паркирани две блестящи черни лимузини с униформени шофьори зад воланите. Миг по-късно от страничната сграда започнаха да излизат участниците в сватбена церемония.

От двете страни на входа към Хие Жинжа се издигаха стъклени шкафове, в които бяха поставени свещените маймуни — закрилници на храма, облечени в разкошни дрехи. Пред един от тях стоеше самотна жена. Улф отбеляза, че главата ѝ се извъръща към тях далеч преди да е чула стъпките им.

— Моля те да помниш какво ти разказах за „гири“, дълг и покорство — прошепна настоятелно Шика, сякаш искаше да му отпрати важно предупреждение. — Точно това дължа на тази жена...

В секундата, в която съзнанието му прекоси океана на времето и свърза чертите на жената с едно забравено от Бога селище в сърцето на камбоджанската джунгла, ушите му уловиха и думите на Шика, долетели сякаш през вода:

— Улф, това е Минако, моята майка.

— Радвам се да ви видя отново, Улф-сан — поздрави го топло Минако, сякаш бяха стари приятели.

Първото нещо, което му направи впечатление, беше направо зашеметяващо. Тази жена не беше остаряла дори с ден от последната им среща преди повече от двадесет години! Даже изглеждаше по-млада и по-красива! Стана му ясно, че и тя обладава „макура но хирума“...

Беше облечена в европейски дрехи — черна пола, бяла блузка, златно коланче и огърлица, над всичко това се спускаше дълго до глезените палто. Въпреки строгите цветове, всичко по нея беше белязано с една особена омекотеност на линиите, подчертаваща женствеността. Това, прибавено към контраста между черното и бялото, явно носеше определено послание, предназначено за него. Той трябваше да си спомни за жената боец, за двойствената същност на всички живи хора.

— Помолих дъщеря ми да ви доведе тук, в Хие Жинжа, защото се страхувах, че иначе ще бъдете изкушен да ме възприемете през филтъра на войната — продължи Минако.

Дъщеря ми!

— Това не беше ваша война — поклати глава Улф.

— Напротив — отвърна тя. — Моя беше, поне онази война, която водехте вие и Торнбърг...

Торнбърг Конрад III. Не беше възможно да види Минако и да не си спомни за него. Шпионинът на шпионите. Целият генерален щаб

играеше по свирката му, или поне така изглеждаше тогава, във Виетнам... Улф се беше завърнал там, откъдето всичко беше започнало. Не беше случайно, че на прага на новия живот го очаква Минако, търпелива и спокойна като паяк.

Минако и Торнбърг Конрад III. Две сенки от миналото, заровени толкова дълбоко под земята, че дори ЦРУ няма представа за тяхната дейност. Спомни си за Шипли — шпионина на Военното министерство, който първо го вербува, а после се опита да го ликвидира. Защо? Това стана веднага след като влезе във връзка с Шика. Дали Шипли работеше за Торнбърг Конрад III? Нима това е причината за всички лъжи и предателства, за убийствата? Една частна война между Минако и Торнбърг, водена с различни средства в продължение на две десетилетия?

Усети как всички лъжи и измами се обединяват в душата му, обзе го дълбока погнуса.

— Това беше една смъртоносна игра, нали? — извърна се той към Шика, Направи безуспешен опит да се контролира, тялото му се разтърсваше от разкритията, които се блъскаха в съзнанието му. — Бил съм машина в ръцете на Торнбърг, в твоите също! Мога само да предполагам, че той е искал да ме използва срещу майка ти... — извърна се към Минако и попита: — А вие? Какво искате от мен? Признавам, че дъщеря ви доста добре се справи със задачата да ме откъсне от предишния ми живот. Всичко отиде по дяволите приятелката ми, екипът ми, работата ми!

— Дъщеря ми казва, че вие вече сте бил откъснат от този живот — спокойно отбеляза Минако.

Улф не отговори, очите му бяха заковани върху Шика. Въздухът изведнъж натежа от звучните удари на камбаната, която призоваваше „ками“.

— Обеща да изслушаш майка ми! — отчаяно прошепна Шика.

Не биваше да го казва.

— Когато стигнах до заключението, че Сума изпълнява своята длъжност в лагера на противника, аз съм бил безкрайно далеч от истината, нали? — попита той.

Тя не отговори и Улф продължи:

— Не успях да разбера какво ми липсва от мозайката, но заслугата е изцяло твоя. Лесно беше да ме убедиш, че вътре в „Черният

кинжал“ се води борба за надмощие, нали така? Ти представляваш добрите, докато Сума е пратеник на лошите. Нищо подобно! След като онази нощ бях в твоя апартамент на Шеста улица, аз си направих труда да те проследя. Видях те да се качваш в катафалката. Кой беше зад волана, Шика? Не е нужно да отговаряш, вече зная... Беше Сума. Вие двамата не сте врагове, не работите за различни каузи...

— Улф, не съм те излъгала за борбата в „Тошин Куро Косай“!

— Млъкни! — изръмжа той. — Нима мислиш, че все още мога да ти вярвам?

— Признавам, че съм те лъгала, но сега...

Тя изведнъж млъкна, шокирана от това, което усети. Врълхлетя я внезапно, без предупреждение. Силата на яростта му, увеличена стократно от „макура но хирума“, се стовари върху нея като гръм. Тялото ѝ отлетя назад и се блъсна в стъкления шкаф. Свещената маймуна вътре опасно се разклати.

— Прекратете това! — обади се разтревожено Минако. — Веднага го прекратете!

Смаян от това, което беше направил, зашеметен от силата на собствената си психика, Улф млъкеше и гледаше.

Шика се отпусна на колене. Не беше имала време да реагира. Сега го имаше, но отказа да се възползва от него. Свела глава към гърдите си, тя сякаш ридаше. Миг по-късно се изправи и, без да погледне майка си или Улф, затича надолу по каменните стъпала. След това изчезна в кипежа на Токио.

Притиснал до себе си трупа на Марион Стар Сейнт Джеймс, Йошида усети студенината му и затвори очи. Чуваше единствено ударите на сърцето си, чакаше.

Така изминаха няколко безкрайно дълги секунди. После се отдръпна, праметна тялото през рамо и внимателно отвори вратата. Коридорът беше пуст. До слуха му достигна разпален спор. Отпуснати след обилния обяд и съответното количество „Джони Уокър“ — черен етикет, хората от персонала на заведението обсъждаха дали да приемат увеличението на наема на собственика, или да си търсят ново помещение. Йошида внимателно прекоси коридора, отвори черния вход и отново се огледа. Задната уличка беше безлюдна. Отвори капака на голямата

кофа за боклук, пусна вътре безжизненото тяло на Марион и набързо го покри с отпадъци.

Петнадесет минути по-късно отново беше във фоайето на „Фор Сийзънс“. Пристъпи към автоматите до стената и набра номера на Хам.

— Лоши новини — рече. — Марион Стар Сейнт Джеймс е мъртва.

Отвърна му мълчание и той разтревожено се запита какво ли минава през главата на Хам.

— Какво се е случило? — най-сетне попита Хам, в гласа му се долавяше несигурност.

— Неизбежното — прошепна Йошида, притиснал устни до мембраната.

— Господи Исусе! — възкликна Хам. — Каква жена беше тя! — после, след успешен опит да се вземе в ръце, добави: — В нейния бизнес врагове се създават много лесно!

— Или пък е знаела твърде много — вметна Йошида, направи кратка пауза и попита: — Не мислиш ли, че смъртта ѝ е свързана с това, което ти разказа за стареца и клиниката „Грийн Бранчиз“?

Хам не отговори, това не беше и нужно.

Много скоро Улф усети липсата на Шика. Остро и с отчаяние — както излизащ от упойка пациент усеща липсата на отрязания си крайник. Неестествената тишина в храма вече не му се струваше спокойна. Сърцето го болеше. Не можеше да разбере защо страда за човек, който на всяка крачка го беше мамил.

— Грешката е изцяло моя — горчиво промълви Минако. — Не биваше да настоявам за тази среща. Но времето ни изтича... Току-що се връщам от погребението на зет си, който, меко казано, почина твърде преждевременно...

Над главата ѝ се поклащаха първите цветчета на сливово дръвче — нежни и невероятно свежи. Полъхна ветрец, Минако потръпна и придърпа полите на дългото си палто.

Улф внимателно я наблюдаваше, опитваше се да я приеме като майка на жената, която разби живота му. Имаше странното усещане, че

всичко наоколо — дори цветовете по клоните на дърветата — е нещо, което тя е организираща...

Беше твърдо решен да не се поддава на уловките ѝ.

— Какво искаше от нас тогава, в джунглата? — хладно попита той.

— Нещо бъркаш — спокойно отвърна тя. — Не аз, а вие с Торнбърг искахте нещо от мен... Той беше много увлечен в опитите си да забави процеса на стареене...

— А какво ще кажеш за *твоите* опити?

Тя само го погледна.

— Между теб и Торнбърг няма кой знае каква разлика — горчиво добави Улф.

Ударът попадна точно в целта. Минако потръпна, очите ѝ пламнаха.

— Май никога не си го познавал отблизо! — просъска тя. — И по-добре. Защото той е човек, който отравя всичко около себе си! — извърна се встрани и добави: — Или почти всичко...

— Нима очакваш да повярвам, че го познаваш по-добре от мен?

— В онази нощ, докато ти спеше, аз му позволих да ме съблазни — обърна се да го погледне Минако. — Имах причини за това, но те нямаха нищо общо с експериментите. После разговаряхме. Благодарение на своята „макура но хирума“ разбрах много неща за него — много повече, отколкото той би могъл да допусне... — главата ѝ клюмна на гърдите. Камбаната отново звънна, подчертавайки още повече тишината във вътрешността на храма. — Вероятно видях този миг, от който започна всичко... Ако бях наредила да ви убият, животът може би щеше да бъде по-прост... *Сегашният живот*... Но и аз щях да съм мъртва. Което означава, че Достопочтената майка щеше да има свободата да осъществи безумните си планове...

— Коя е Достопочтената майка?

— Ръководителката на „Тошин Куро Косай“.

— Доколкото съм информиран, „Черният кинжал“ се ръководи от човек на име Наохару Нишитцу — отбеляза Улф.

— Това е грешка, която всички допускат — поклати глава Минако. — Нишитцу е подставена фигура, на практика конците се дърпат от Достопочтената майка. Това е направено нарочно — по този

начин тя има възможност да участва в срещи и разговори с външни хора, без да привлича вниманието. И печели от това...

— Достопочтената майка е твой враг, така ли?

— Да — кимна Минако. — Освен това е кръстница на Шика.

Улф почувства как краката му омекват и седна. Гневът му се беше изпарил, оставяйки в устата му горчив метален вкус.

— Я ми обясни по-подробно — въздъхна той. — Искам да разбера всичко.

— Израснахме заедно е Достопочтената майка, бяхме близки приятелки. Дълги, дълги години аз бях дясната ѝ ръка, доверяваше ми се за всичко. Но после, бавно и незабележимо, тя започна да се променя. Измина доста време, преди да разбера, че проявява странности, изпитва силно влечение към порока, перверзните и корупцията. И иска да корумпира всички около себе си.

Твърде късно разбрах, че е избрала Шика за своя кръщелница и пазач не само заради силата на нейната „макура но хирума“, но и защото е моя дъщеря... Достопочтената майка е бездетна... Мисля, че ѝ доставяше удоволствие да стане кръстница на Шика и по този начин да ми отнеме част от най-скъпото. Но аз имам четири деца, а тя — нито едно. Започна да използва Шика... Може би по същия начин, по който я използвах аз, за да те доведе тук...

— А „гири“? — попита Улф. — Не дължиш ли вярност на Достопочтената майка?

Минако горчиво се усмихна.

— Ти би ли се подчинявал сляпо на една луда, Улф-сан?

— Сигурна ли си, че е луда?

— Единственото ѝ желание е светът да бъде завладян от „Черният кинжал“. Ще го постигнат с икономически средства — така, както завладяха японската икономика след войната в Пасифика... Преди много години изпрати в САЩ един от своите убийци. Казва се Джейсън Йошида. Бавно и незабележимо той стигна до висшите ешелони на властта и вече може да влияе на външноикономическата политика на твоята страна. Достопочтената майка сама го е обучавала. Напоследък се занимаваше с физическото ликвидиране на политически фигури, станали неудобни за нас с подкрепата си на законопроекти, които не ни изнасят... В нито един от случаите не се стигна до подозрение в убийство, всички бяха нагласени така, че да

изглеждат самоубийство или нещастен случай... Това съвсем не е трудно за маниак като Йошида... — главата ѝ тъжно се поклати: — Готова съм да заложа живота си, дори децата си, за твърдението, че Достопочтената майка е луда! — после очите ѝ блеснаха, на устните ѝ се появи бледа усмивка: — Но сега имам теб!

Улф поклати глава, твърдо решен да получи максимално потвърждение на фактите, които му беше предоставил Шипли.

— Мисля, че грешиш — рече той.

— Виждам бъдещето — прошепна Минако. — В него моята съдба е тясно преплетена с твоята! — Изглеждаше сигурна в себе си като историк, който борави с твърдо установени факти от миналото. — Вече си стигнал твърде далеч, няма начин да не извършиш това, което виждам в съзнанието си!

— Защо ме доведе тук? — попита той.

— Защото си последното оръжие в една война, която ще се води докрай!

Камбанният звън отекваше в неподвижния въздух, докосваше слуха им така, както четката на гениален художник докосва платното.

— Не бива да бъдеш прекалено строг към дъщеря ми — не му даде време да се опомни тя. — Ако те е мамил за нещо, то е било по мое настояване.

— Но аз я чух... аз я усетих — възкликна той. — Тя е свързана със Сума!

— О, Сума... — въздъхна Минако и бавно започна да се отдалечава от разцъфналите дръвчета. Спря се едва когато стигна рамката на входа, Улф изведнъж изпита чувството, че е неразделна част от този величествен храм. Не като богомолец, а като свещенослужител... Бавно се насочи към нея, обърнал гръб на множеството, изсипало се в дъното на покрития с чакъл двор. Свещените маймуни му се хилеха, сякаш знаеха някаква тайна, която пряко го засяга.

Минако го изчака да се приближи и тихо започна:

— Някога Сума и Шика бяха любовници. В качеството си на телохранител на Достопочтената майка Шика имаше възможност да поддържа контакт с този убиец, който винаги е на нейно разположение. Но дори да нямаше тази възможност, аз имам чувството, че Достопочтената майка щеше да ѝ я осигури. Защото изпитва перверзно

удоволствие да вижда дъщеря ми с това... с това същество, което сама е създала... — дланите ѝ развълнувано се опряха една в друга: — Убедена съм, че тя иска да корумпира Шика, да я отдалечи от мен...

— Това, че са се срещали, все още не означава, че са спали заедно — изтъкна Улф.

— Така ли? — склони глава Минако. — Ти нищо не знаеш за способностите на Достопочтената майка. А те са големи...

— Казваш, че Шика и Сума *са били* любовници — внимателно я изгледа Улф. — Какво ги свързва сега?

Минако отново потръпна.

— Трябва да разбереш на каква опасност сме изложени двете с Шика. Ние сме длъжни да бъдем безкрайно убедителни. Достопочтената майка и обкръжението ѝ нито за миг не трябва да подозират, че планираме нейното детрониране. *Ето това* я свързва със Сума! Опитва се да го убеди, че все още сме лоялни!

Улф се питаше дали може да ѝ вярва. Все още нямаше основателни причини да го стори. Беше го примамила тук с единствената цел да го хвърли срещу враговете си в „Черният кинжал“. Но постигна това с дълга серия от лъжи и измами. Господи, на кого *може* да се довери? Не на Шипли, който се беше опитал да го ликвидира, още по-малко на Торнбърг Конрад III, за когото вероятно работи този държавен служител. Дали е луда Достопочтената майка, или луди са всички останали? Улф се чувстваше като плъх, попаднал в капан, изход не виждаше никъде. От което следваше, че трябва да го изработи сам...

Трябваше да уточни отношението си към Шика, това му беше напълно ясно. Тази жена го привличаше толкова силно, че в нейна компания приличаше на слепец. Любов ли е това? Или нещо напълно различно?

— Знаеше ли, че притежавам „макура но хирума“? — попита след известно време той.

— Не — поклати глава Минако. — Съвсем наскоро го научих. За мен ти беше мъжът *без лице*, не усещах никакво излъчване от тялото ти. Сякаш изобщо не съществуваше. После ми хрумна нещо. Поставих един малък капан на Торнбърг. Казах му, че ще получи тайната срещу процеса на стареене, ако те застреля...

— Какво?!

Минако се усмихна за пръв път, след като Шика си тръгна.

— Капан беше, нали ти казах? Но той ме изненада, защото отказа. Подобно поведение не съответстваше на прозрението ми за бъдещето. Каква беше причината? Години по-късно проумях, че той е видял нещо в теб... Нещо, което аз съм пропуснала от чиста арогантност. Усетил е, че си специален. Нищо конкретно, разбира се. Но беше уверен, че нищо лошо не може да му се случи, докато си край него.

— И ни пусна да си отидем, така ли?

— Да.

— Предполагам, че би трябвало да благодаря и на двама ви, но при сегашните обстоятелства едва ли ще го сторя...

На улицата в подножието на храма прогърмя мотоциклет, ехото сякаш още повече подчерта тишината, която цареше тук.

— Труден човек си — усмихна се Минако. — Такива като теб в Япония ги наричаме „коха“. Мисля, че Шика е била обречена да се влюби в теб.

— Но тя...

— Поговори с нея — прекъсна го Минако. — Не вярваш на това, което ти казвам аз... Пък и нямаш причини да го сториш.

— Ако тя иска да говори с мен — със съмнение поклати глава той.

— Ще намериш подходящите думи — увери го Минако. — Действително ѝ причини болка, но и тя изпитва чувство на вина, че те е мамила...

— Първо трябва да я открия.

— Няма да ти е трудно, защото е у дома. Ще ти начертая пътя, по който да стигнеш до там.

— Ти няма ли да дойдеш?

— По-късно — поклати глава тя. — Имам среща с Достопочтената майка, която не смея да пренебрегна. Положението е такова, че и най-малката грешка може да се окаже фатална.

— Значи нещата ще се решават между нея и теб, така ли? — попита Улф.

— Да. Това е единственото разрешение на проблема, създаден от нейната лудост. — Очите на Минако за миг се отклониха встрани, после отново се заковаха върху лицето на Улф. — Всичко се промени.

Дори Шика не е в течение. Достопочтената майка започна да избива членовете на Вътрешния съвет.

— Но защо?

— Абсолютната власт я доведе до абсолютна лудост. Жаждата ѝ за лично превъзходство вече е неудържима. Вярно е, че двамата с Нишитцу създадоха плана за икономическо подчинение на Съединените щати, който вече навлиза в заключителната си фаза. Също така е вярно, че точно по тази причина те трябва да бъдат спрени. Но най-лошото е, че тя, изглежда, е открила начин да изтръгва „макура но хирума“ от околните и да я прибавя към своята...

— Хайде, хайде! — не сдържа усмивката си той. — Какви ги приказваш? Сякаш иска да ти извади мозъка и да го хапне за вечеря!

— Образно казано, това е точно така — кимна сериозно тя, очите ѝ го пронизваха. — Няма да се поколебае да стори същото и с теб!

Улф изведнъж си даде сметка за какво става въпрос, кръвта замръзна в жилите му.

Тя стоеше на сантиметри от него, думите ѝ бяха тихи, но ясни.

— Не мога да позволя това, Улф-сан. Ти си много, много специален... Дядо ти умря на преклонна възраст, нали? Беше стар, твърде стар...

— Откъде знаеш? — озадачено я изглежда той. — Аз самият не знам на колко години почина...

— Естествено — кимна тя. — Не ти е казал, защото е знаел, че няма да му повярваш... Ние разполагахме с информация за него. Както и за повечето възрастни хора по света. Когато умря, бяхме сигурни, че вече няма да срещнем човек като него. Но после се появи ти и аз разбрах, че това, което ми показа „макура но хирума“, е истина. Ти притежаваш неговата дарба, още по-богата, още по-силна...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ВАШИНГТОН / ТОКИО

— Той е убиецът! — каза Йошида. — Това е толкова сигурно, колкото фактът, че съм тук, пред теб!

Срещу него седеше Хам Конрад, очите му пробягаха по открития ресторант на покрива на един от големите вашингтонски хотели, после се насочиха към Белия дом. Бруталното убийство на Марион измести от главата му неприятната вест, че Бретхард е изпуснал Улф Матсън. Майната му на Матсън, въздъхна Хам. Майната му и на онзи некадърник Бретхард. Сега имам по-важни проблеми.

— Нямам никакви съмнения, че убийството на Марион Стар Сейнт Джеймс е било поръчано от баща ти — продължаваше Йошида. — И ти прекрасно знаеш защо: тя разполагаше с прекалено много факти за него, при това възнамеряваше да ги сподели с теб.

— Клиниката „Грийн Бранчиз“?

— Разбира се.

— Там, откъдето му е доставяла живия материал... — Хам говореше ниско и монотонно, като човек в началото на нервна криза.

— Точно така — кимна Йошида. Не отделяше поглед от лицето на Хам, но онзи не му обръщаше внимание. — Ако паметта не ме лъже, тя му е доставяла скитници и самотници, изобщо хора, към които никой няма да прояви интерес... Всички са били изпращани в тази клиника край Арлингтън, която Торнбърг междувременно е закупил... — направи пауза и поръча по още едно питие, макар Хам да не беше довършил първото. — За какво според теб са му трябвали тези хора?

— За експерименти — все така равнодушно отвърна Хам. — Той изпитва панически страх от старостта и вярва, че може да спре хода на времето. По тази причина купи „Грийн Бранчиз“ и създаде собствен екип от биохимици. — Очите му продължаваха да фиксират внушителната сграда на Белия дом, осветена от мощни прожектори. — Предполагам, че „стоката“ на Марион е била използвана за опитни свинчета...

— Човешки същества?

— Че върху какво друго е можел да експериментира? — извърна глава Хам. — Торнбърг знае, че времето му е малко.

Питиетата бяха сервирани. Йошида отпи глътка от своето, а другата чаша тикна в ръката на Хам.

— Този човек е напълно лишен от морал! — промърмори той. — Видях трупа на Марион и трябва да ти кажа, че гледката не беше от най-приятните. Според мен е била измъчвана, преди да умре. Сякаш той е държал да знае за какво я наказва... А в оная клиника сигурно се търкалят купища мъртъвци!

— Без съмнение ще каже, че всичко се върши в името на науката — въздъхна Хам.

— Най-лошото е, че сам си вярва — кимна Йошида и замислено поклати леда в чашата си. Помълча малко, после подхвърли: — Трябва да направим нещо!

— Зная — отвърна Хам.

— Нямаме друг избор.

Хам преполови течността в чашата си. Мислеше за баща си, за възхищението, което беше изпитвал към него, за одобрението, което винаги беше търсил. За пръв път обаче си даде сметка, че желанието да получи това одобрение на всяка цена е било заплащано твърде скъпо.

Последните събития разбиха оковите на заблудата, в момента се чувстваше като археолог, открил следите от древен град след тежки и продължителни разкопки. Разбра, че цял живот се беше възхищавал на баща си, но едновременно с това го беше ненавиждал. Защото беше прогонил майка му от дома, от живота на децата си...

— Прав си — бавно отвърна той. — Наистина нямаме друг избор.

Когато Южи влезе в лабораторията край рибния пазар Тцуки, Хана вече беше успяла да се включи в Оракула. Той напразно беше очаквал да я срещне на погребението на Хирото.

— Какво правиш? — попита, без да стане ясно към кого се обръща — към нея или към Оракула.

Спокойствието, изписано върху лицето ѝ, го накара да изпита дълбоко безпокойство. Очите ѝ го следваха, но отговор на въпроса му

нямаше. Последвалото гневно избухване също бе посрещнато с мълчание. Само веднъж беше виждал подобно изражение върху лицето на природената си сестра...

Беше по време на празника Хатцугатцуо — първия ден на лятото, на който по традиция се ядяха сардини. Южи и Хана отидоха на рибарските пристани край Кобе. Слънцето напичаше и бързо изсушаваше потта, бликаща от кожата им. От влагата се дишаше трудно. Хана го заведе в малко ресторантче с веранда, която гледаше към пристанището.

За нея този ритуал беше от особено значение, всъщност като всички обичаи, свързани с промяната в природата. Собственикът, който я познаваше добре, им предложи каничка от собствения си зелен чай, който разбърка направо на масата. Суровите сардинки, прозрачни като фин воал, бяха поднесени върху сочни тъмнозелени бамбукови листенца. Първите рибки за сезона трудно можеха да бъдат оценени като най-вкусния улов, но значение имаше самият ритуал.

Влажният въздух висеше неподвижно, нищо не нарушаваше спокойствието му. Дори гларусите предпочитаха да си спестят полета в тази тежка атмосфера и умърлушено крачеха по бреговата ивица. Скрит под разперения чадър, Южи гледаше изоставените и потънали в ръжда петролни рафинерии „Ото“, чиито грамади се издигаха току до пристанището. Високите кранове висяха безнадеждно над купищата безполезни железни конструкции.

— *Един ден сардината ще престане да идва в нашите замърсени води, промълви Хана. Какво ще правим тогава? Често се питам има ли смисъл да живеем, за да подлагаме тялото си на унищожение? А когато сънувам, обикновено ми се привижда един прекрасен живот, освободен от физическите закони за време и пространство...* — очите ѝ се заковаха върху лицето му. — *Живот, в който ще е излишно да пресичам улицата, за да стигна до отсрещния тротоар...*

Сега, втренчил загрижен поглед в безмълвната фигура на Хана, Южи побърза да изключи електрическото хранване.

Ефект обаче нямаше. Оракула продължаваше да работи.

— *Трябва да се примириш с неизбежното, Южи-сан.*

— Как е възможно това? — зяпна от изненада Южи. — Нали те изключих от хранването?

Концентриран над други проблеми, Оракула не отговори. Точно след четири минути светлината в очите на Хана помръкна, клепачите ѝ се спуснаха надолу. Южи сграбчи ръката ѝ, за да установи, че пулсът почти не се усеща.

— О, не!

Трескаво започна да сваля вакуумиращите възглавнички на кабелите от тялото ѝ, струваше му се, че всяка от тях издава тих писък на недоволство.

Тя безжизнено се отпусна в ръцете му. За прекъсването на кабелите по челото и тила ѝ беше необходимо известно време. Устните ѝ посиняха, гърдите ѝ не помръдваха. Той напипа сънната артерия на шията ѝ, но не усети нищо.

— *Оракула няма да позволи да ми се случи нищо лошо* — беше казала тя при първото си включване в него.

— Дявол да те вземе! — изкрещя Южи. — Какво си ѝ сторил?

— *Каквото трябва* — без колебание отвърна Оракула. — *Сторих това, което ти искаше.*

Южи падна на колене, стисна безжизнената Хана в прегръдките си и заплака.

— Моля те! Кажу какво стана? Как бих могъл да поискам подобно нещо от теб?! Та тя е мъртва!

— *Само тялото ѝ, Южи-сан. Иначе Хана е съвсем жива. На практика много по-жива от преди.*

Южи се втренчи в матовия куб. Дали имаше халюцинации? Или наистина виждаше очертанията на човешка глава?

— За какво говориш?

— *Хана е тук, в мен* — отговори търпеливо Оракула, сякаш беше учител, който обяснява нова материя на тъп, но добросъвестен ученик.

— Не ти вярвам!

— *Преди час не вярваше, че мога да действам със собствена енергия.*

Южи се замисли за миг.

— Ясно е, че вече не ти трябва електричество — въздъхна той. — С какво го заместваш?

— *„Макура но хирума“.*

— Какво?!

— *Защо си изненадан, Южи-сан? Това е съвсем естествено. Просто извлякох необходимите елементи от твоите ДНК. Нали това е част от основните ми функции?*

Южи вярваше в далеч повече чудеса от обикновените учени, особено след създаването на Оракула. Но и неговото съзнание си имаше своите граници. При никакви обстоятелства не можеше да допусне, че структурата на Оракула може да копира и възприеме нещо толкова нематериално като „макура но хирума“. Но въпреки това той му предлагаше доказателство за обратното...

— *Страхувам се, че не разбирам нищо — мрачно поклати глава той, ръцете му продължаваха да притискат безжизненото тяло на любимата сестра. — Хана е мъртва!*

— *Реагираш на тялото ѝ. Мога да те уверя, че то изобщо не ѝ липсва. Тук се чувства отлично...*

Южи се замисли, после вдигна глава:

— *Може ли да разговаря пряко с мен?*

— *Аз правя това в момента, Южи-сан.*

— *Имах предвид самата Хана...*

— *Аз съм самата Хана.*

— *Не разбирам — объркано поклати глава Южи.*

— *Тук не мога да ти помогна.*

Южи изпъшка и опита още веднъж:

— *Имах предвид, че... — замисли се в опит да открие начин да обясни на Оракула точно какво има предвид. — Ти си създал една нова самоличност. Но тя не принадлежи на Хана, нея аз познавам добре...*

— *Разбирам — отвърна машината. — Но и ти трябва да разбереш, че Хана е променена, Южи-сан. Давам си сметка, че хората трудно възприемат метаморфозите, но такава е човешката природа...*

— *Откога стана и шегаджия? — горчиво се усмихна Южи.*

— *Хана притежава това качество.*

— *Хана ли? — стресна се Южи. — Тя никога не е имала чувство за хумор!*

— *Хана притежава още много качества, които ти не познаваш, Южи-сан. Вече е време да разгадаем тайните. В момента е много по-близо до теб, отколкото е била физически.*

— *Обясни ми това.*

— Хана не беше свършена в човешката си обвивка. Разбира се, тя не знаеше това. Знаеше само, че е нещастна. Изпита инстинктивно привличане към мен. В началото не разбираше този факт, но сега го знае отлично. Аз не притежавам тяло в общоприетия смисъл. Нямам физическа връзка със света, който познавате. Аз съм чиста мисъл, освободена от многобройните недостатъци на човешкия мозък.

Оракула замълча за момент, а Южи отново усети някаква промяна.

Внимателно пушна тялото на Хана и пристъпи по-близо до машината. Вече беше сигурен, че усеща присъствието ѝ в душата си — присъствие, което силно наподобяваше излъчването на човек, който притежава „макура но хирума“.

— Усещам, че използваш енергийно поле — промълви той.

— *Макура но хирума* — отвърна Оракула. — Тя е винаги в мен.

— Затова ли прибра Хана при себе си? — подозрително го изгледа Южи.

— *Не, Южи-сан. Вече ти казах, че усвоих енергията от ДНК, които си заложил в мен. Прибрах Хана, за да я закрилям.*

— Да я закриляш? От какво?

— *Би трябвало да попиташ от кого. Хирото доведе една жена. Искаше да помогна на болния ѝ съпруг. Но грешеше. Тази личност го беше излъгала. Истинската ѝ цел е да ме открадне, но изчаква подобренията, които вие с Хана възнамерявахте да внедрите в мен. За нея е важно аз да бъда в състояние да променям човешките ДНК до степен, приближаваща ги максимално до „макура но хирума“. Тази жена уби Хирото и несъмнено щеше да стори същото и с Хана. Аз не мога да допусна това.*

Устата на Южи пресъхна.

— Глупости! — изкрещя извън себе си той. — Знаеш ли, че говориш за собствената ми майка?!

Това пък откъде ти хрумна? Името на тази жена е Евън. На външен вид е млада, но всъщност е много стара. Може би е по-възрастна дори от Достопочтената майка.

— Познавам я — прошепна на прага на припадъка Южи. — Или поне съм я виждал...

— Тя е много опасна, Южи-сан. Енергийното ѝ поле е изключително мощно.

— Откъде знаеш всичко това?

— Просто го зная, защото съм Хана — отвърна машината.

Южи премести поглед върху неподвижното тяло на Хана. Сякаш беше заспала. Всеки нормален човек вече би извикал линейка или поне лекарския екип на Шиан Когаку, горчиво се упрекна той, но въпреки това не предприе нищо.

— Не зная коя е Достопочтената майка — прошепна най-сетне той.

— Видя ли се с Нишитцу в „Забранените мечти“?

— Да.

— Значи си видял и Достопочтената майка. Тя управлява „Черния кинжал“.

Южи си спомни за величествената жена в стаята на Нишитцу. По време на срещата им беше мълчала, незабележима като вратата от оризова хартия до себе си. Един Бог знае какви мисли са минавали през главата ѝ.

— Нишитцу твърди, че майка ми е убила Хирото — промълви той. — Защото разкрил тайната ѝ и щял да ми съобщи, че е член на „Черният кинжал“...

— Лъжите са много по-достоверни, когато докосват истината — отвърна Оракула Хана. — Минако действително е член на „Тошин Куро Косай“, миналото ѝ положително е изпъстрено със съмнителни дела. Но сега мотивите ѝ са благородни. Иска да сложи край на корумпираната власт на Достопочтената майка. В този смисъл прибягна първо до моята помощ, а след това и до помощта на Шика. Сега ѝ предстои да привлече и теб.

— Но мама беше там! Видях я със собствените си очи. Призна, че е убила Хирото!

— Не. Това, което си видял, е отражение на „макура но хирума“. По време на посещението ти, в „Забранените мечти“ Минако е била далеч.

Южи си спомни странното чувство на обреченост, което го беше завладяло в стаята на Нишитцу. Образът на майка му не беше съвсем точен, може би затова в душата му се появи представа за куклено

шоу... Всичко пред очите му беше живо и истинско, но някак лишено от дух. Оракула е прав — Нишитцу и Евън го бяха измамили...

— Защо искат да ме настроят срещу нея? — попита той.

— *Достопочтената майка е притиснала Минако и тя няма избор. Трябва да включи мен и теб в състава на „Черния кинжал“.* Минако е решила да се подчинява до удобния момент, в който трябва да включи последното си оръжие — отвърна Оракула Хана. — Но по всичко личи, че *Достопочтената майка и Нишитцу са разкрили намеренията.*

— О, Господи!

— *Южи-сан, страхувам се за теб... И за нея.*

— Но какво мога да направя? — отчаяно извика той. — Притиснат съм между Нишитцу и собствената си майка!

Ден и половина бяха необходими на Брозан Ленфант — бивш сенатор от Луизиана и фиктивен собственик на кантората „Ленфант & Ленфант“, за да се сдобие с архитектурните планове на клиниката „Грийн Бранчиз“. Тази задача му беше възложена от Джейсън Йошида, по указания на Хам Конрад.

Ленфант не беше изгубил нито един от полезните контакти, създадени по време на мандата си на Капитолийския хълм, авторитетът му сред сегашните конгресмени продължаваше да е толкова висок, колкото и преди. За много от вашингтонските политици степента на авторитета се измерва единствено от практически свършената работа, а процентът на такава работа при Ленфант беше наистина висок.

Архитектурните планове получи от водоснабдителната компания на Арлингтън, в която задължително се регистрираха всички фирми на областта. Случи се така, че Милдрид — една далечна братовчедка на Ленфант, работеше в тази компания и осигури исканата информация без особени трудности.

Милдрид беше съвестна служителка и документите, които Ленфант изпрати на Йошида и Хам, съдържаха не само оригиналните архитектурни планове на клиниката, но и всички модернизации, извършени там след закупуването ѝ от Торнбърг.

Денят вече преваляше, когато той се прибра в къщата си на Катедрал авеню в северозападната част на Вашингтон. Съблече

палтото си, стъпи на дебелия килим „Обюсон“ с доста голяма антикварна стойност и си наля два пръста малцово уиски в широка кристална чаша. Откри достойнствата на този вид шотландско питие преди години, командирован от Конгреса в Лондон за сложни дипломатически преговори.

През матираното стъкло на прозореца видя някаква птица с черни пера — по всяка вероятност гарга, която се полюшваше на отсрещния клон и делово почистваше перушината си. Върна се обратно в официалния входен вестибюл с мраморен под и кристален полилей, оттам пое по извитото вътрешно стълбище към спалнята на горния етаж. Седна на леглото, събу обувките си и отпи глътка питие. Остави чашата на ниската масичка и посегна към телефона, чийто номер не фигурираше в нито един указател на щата. Беше платил скъпо за тази привилегия, но човек трябва да има контакти навсякъде, дори и в телефонната компания.

Започна да набира номера на Торнбърг с намерението да го запознае в детайли с услугата, която беше свършил на Йошида. В същия момент до слуха му достигна необичаен звук и той остави слушалката.

Стана и предпазливо се насочи към вратата. Не видя сянката, а по-скоро я усети. Тъмно, безформено петно, което притисна гърдите му с огромна тежест. В следващия миг вече летеше във въздуха. Тялото му се превъртя през парапета и се стовари на междинната площадка. Инерцията беше голяма, рамото му пропука и се заби в следващия парапет. Дървената преграда се строши и отломките паднаха на долния етаж заедно с вцепенения Ленфант. Съприкосновението с твърдите мраморни плочки доведе до ново пропукване някъде из костната му система.

Остана да лежи неподвижно, все още без да усеща болка. Нейното място беше заето от силния шок. Даваше си сметка, че е тежко ранен, тъй като виждаше неестественото положение на ръката и единия си крак. Нещо му пречеше да диша, устата му се изпълни с кръв...

Опита се да направи оценка на положението, макар че шокът му пречеше да прецени колко дълго е лежал на пода — минута или часове...

В един момент усети, че кожата му настръхва. Очите му уловиха някакво движение вляво и механично се извъртяха по посока на стълбището. Едва тогава в съзнанието му изплува спомен за силата, която го беше изхвърлила през парапета на горния етаж.

— Господи, колко кръв! — въздъхна Джейсън Йошида, изправен над сгърченото тяло. — Сенаторе, целият сте натрошен!

Ленфант направи опит да раздвижи ръката си, но Йошида я настъпи с тока на обувката си.

— Не, не, сенаторе! Това няма да ви помогне! — наведе се и измъкна миниатюрния кинжал, с който Ленфант никога не се разделяше. — Няма смисъл и да звъните на господаря си. Не искам да бъде предупреден за нашето посещение, нали разбирате?

Ленфант окончателно се отказа от идеята да произведе някакъв звук. Болката го връхлиташе с огромна сила, долната част на тялото му бързо започна да изтръпва. Но мозъкът му функционираше безотказно и той изведнъж разбра кой е пращал във вечността всичките онези необяснимо починали сенатори... Разбира се, това нямаше да му помогне.

— Уверявам ви, че нищо няма да му кажа — добави Йошида и нанесе рязък удар в сърдечната област на Ленфант. Нещастникът подскочи като жаба върху дисекционна маса, очите му изскочиха, от устата му бликна кръв.

— Господи, сенаторе! — въздъхна Йошида и се приведе напред. — Приличате на самата смърт!

— Каква е годишната заплата на Ленфант? — попита Хам, приведен над чертежите.

— Сто хиляди, плюс свободен достъп до офиса и оборудването му — отвърна Йошида.

Японецът току-що се беше завърнал от посещението си в дома на Ленфант, трупът на бившия сенатор вече не съществуваше. Следи от него можеха да се открият само в случай, че алигаторите във Вашингтонския зоопарк са пропуснали да забележат някоя част от анатомията му.

— Вдигни я на сто и петдесет и му кажи, че ще има на разположение кола по свой избор — нареди Хам. — Този човек е

истинска златна мина, тръпки ме побиват при мисълта, че може да ми бъде противник...

Чертежите на подобренията даваха ясна представа за вътрешното разположение на „Грийн Бранчиз“. Беше странна постройка с три надземни и четири подземни етажа. По всяка вероятност Торнбърг е наредил разбиване на основите и прокопаване на допълнителните етажи.

При по-внимателен оглед обаче всичко идваше на мястото си. Футуристичната техника и оборудването, които Торнбърг е предоставил на своя екип, несъмнено се нуждаеха от достатъчно лабораторно пространство, надеждно защитено от прах и слънчева светлина, както и от нежеланото присъствие на външни лица. Най-доброто решение несъмнено бе тези лаборатории да бъдат вкарани под земята, докато надземната част на сградата остава за администрацията и рутинната дейност на клиниката.

Идеята им беше да проникнат в клиниката и да открият всички материали, свързани с незаконни опити върху хора, независимо дали те се съхраняват на магнитни дискове, фото– или видеоленти.

— Искам да прекратя бизнеса на баща си, а не да го убия — поясни Хам.

Плановете на допълнителното строителство бяха изключително подробни. Те показваха кои офиси за какво се използват — администрация, счетоводство, болнични стаи, помещения за дежурните сестри, рентген и за останалите рутинни клинични изследвания. Подземните помещения бяха на отделни чертежи и те недвусмислено сочеха предназначението им — биомедицински изследвания и научноизследователска дейност.

Хам беше този, който откри достъпа до тях. На три преки от клиниката имаше стар трафопост, изключен от мрежата след разширението на „Грийн Бранчиз“, включващо и нова, далеч по-мощна подстанция. Но между него и сградата имаше прокопан тунел, който, в случай че не е зарит, несъмнено щеше да ги отведе до първия подземен етаж.

Йошида внимателно прегледа архитектурните планове, но не откри следи от преустройство на някогашното мазе. Там се помещаваха стари контейнери за отпадъци, които по всяка вероятност продължаваха да бъдат използвани и днес.

Остатъкът от деня употребиха за уточняване на плана си. За всичко беше помислено, нищо не беше оставено на случайността. Още час и половина им отне подготовката на оборудването, после излязоха да вечерят в „Оксидентъл Грил“.

Изкачвайки се по широките стъпала, Хам си спомни за първата среща с Марион, станала точно тук. Домъчня му. Едва след смъртта ѝ разбра, че не всички жени са взаимно заменяеми. Това беше истинско откровение за него, изведнъж му се стори непоносимо да прекара остатъка от живота си с една великолепно изглеждаща, но абсолютно куха жена — собствената му съпруга.

За пръв път призна пред себе си, че сам е виновен за провалите в личния си живот, а убийството на Марион му оставя едно неочаквано наследство. И това беше единствената му утеха. Хам Конрад дълбоко се отвращаваше от всяка безсмислена смърт, омразата му към подобен акт можеше да се сравни единствено с нетърпимостта му към двуличието.

Душевното му състояние не убягна от внимателния поглед на Йошида, който опразни втора чаша бира и попита:

— Какво има, Хам?

Хам не отговори, дъното на чашата му чертаеше концентрични кръгове по дървения плот на масата.

— Вършим това, което трябва — продължи с успокоителен тон Йошида. — Имаме всички основания да прекратим съществуването на „Грийн Бранчиз“, дори баща ти да е стожер на обществото във всички останали отношения.

— Там е работата, че той *наистина* е стожер на обществото — бавно промълви Хам. — При това не на кое да е общество, а на вашингтонското. Сам знаеш, че тук стожери като него се радват на уважението, на което се е радвал някога Цезар...

Йошида допи бирата си и се нахвърли върху току-що поднесените хамбургери с пържени картофи.

— Обществото като цяло няма нищо общо със случая, нали? — подхвърли той и взе шишенцето с кетчуп.

— Няма — призна Хам, заковал поглед в чинията си. — Тук става въпрос за Торнбърг и мен.

— По-скоро за това дали ще продължаваш да бъдеш доброто момче на татко — подхвърли Йошида и неволно се сви. Изпита

усещането, че Хам ще му стовари един юмрук. Това беше близо до очакванията му, тъй като знаеше, че ще се наложи да борави с платната изключително внимателно (както би се изразил Хам), при което винаги имаше опасност да се сблъска с някоя непозната подводна скала в характера на Хам.

Определени кръгове в „Тошин Куро Косай“ ценяха високо психологическите умения на Джейсън Йошида. Още от най-ранна възраст той беше показал забележителни способности при установяване на психически контакти с околните, с течение на годините беше усъвършенствал методите за предизвикване на желаните реакции у тях, а накрая се беше научил и на още нещо — да ги вкухва и да им се наслаждава с умението на опитен познавач...

На бойното поле обаче нещата се оказаха други. Тук всичко протичаше по различен начин. За да поддържа психоаналитичните си качества живи, той трябваше не да се държи на разстояние, а обратно — да търси максимална близост с обектите си. Да ги обича и мрази, а дори и да се страхува от тях. Отделната емоция беше без значение, главното беше да бъде емоционално ангажиран. И това превърна приключването на всяка отделна мисия в травматично, а понякога дори и трагично изживяване.

Като сега. Йошида знаеше, че проникването в „Грийн Бранчиз“ означава край на поредната мисия. Едновременно с приповдигнатото настроение от предчувствието за успешно изпълнена задача в душата му се промъкваше и тъга.

Защото обичаше Хам, в негово лице виждаше всичко онова, което концентрираше в себе си достойнствата на американците. Не се колебаеше да си признае, че в този момент Хам е най-близкият му приятел. Не пропусна да отбележи иронията на ситуацията, но това нямаше да промени намеренията му. Онова, което е предопределено, щеше да се случи и толкоз.

Йошида бе част от историята. Зает със сочния хамбургер, покрит с кетчуп и разтопено сирене с лук, той ясно съзнаваше, че това е единственото нещо, което има значение. Всичко останало ще отзвучи заедно с времето. А шансът собственоръчно да напише една мъничка част от историята беше нещо, което не всеки може да постигне в своя живот.

— Ти си мой приятел и боен другар — промълви Хам, успял да се успокои. — Ето защо съм сигурен, че не ми се правиш на умник.

— Семейните отношения са нещо, в което дори и най-близкият приятел няма право да се меси — отвърна Йошида, усещайки тежкия поглед на Хам върху лицето си. — Моето мнение е, че трябва да живееш собствения си живот както намиращ за добре, иначе няма да си мъж. Едновременно с това обаче не мога да пренебрегна факта, че човек живее, за да открие собствената си същност. Без да обръща внимание на чуждото мнение и чуждото влияние.

— Свърши ли?

— Да.

— Отлично — въздъхна Хам и се зае със своя хамбургер. — Значи мога да се нахраня, без да се опасявам от колики!

Три часа по-късно, облечени в черни дрехи и с насаждени лица, двамата слязоха от колата в покрайнините на Арлингтън и започнаха сложното пътешествие, което щеше да ги отведе в подземията на клиниката „Грийн Бранчиз“.

Тунелът наистина се оказа стар. На светлината на халогенните им прожектори се виждаха широки пукнатини в бетона, от които бликаше вода. Очевидно от неизправната канализационна мрежа, тъй като вонеше отвратително и оставаше лигави следи по настилката.

Пред очите на Хам изскочи огромен плъх, който спокойно се отдръпна настрана и остана да ги наблюдава. Козината му блестеше, очевидно тук храната беше в изобилие.

Достъпът до клиниката се оказа възможен, тунелът не беше запушен. Скоро спряха пред желязна врата с ръждясала ключалка, която преодоляха за броени секунди. Отвориха я и пристъпиха навътре.

— Преди да тръгнеш, искам да ти кажа още нещо за Достопочтената майка! — прошепна Минако. — За тази зловеца богиня, която презирам и от която се страхувам! Тя е истински демон! След всичко, което зная за нея, наистина се питам дали няма вълчи зъби в устата си!

Стояха в основата на широката каменна стълба, която водеше към храма Хие Жинжа. Тук тишината я нямаше, изместена от тежкото

боботене на трафика.

— Разбира се, това са слухове, които хората ѝ разпространяват, за да подхранват ужаса на простосмъртните. През последните три години Шика беше част от нейното обкръжение. Време, напълно достатъчно, за да получи психически деформации. Отначало изпитваше благодарност, че е била избрана, но скоро откри, че Достопочтената майка има унищожителен ефект върху психиката ѝ, а и върху психиката на всички останали. Тя притежава енергията на черна дупка, която всмуква всичко около себе си и го превръща в пепел...

Шика разбра това, което аз отдавна знаех — че Достопочтената майка изпитва удоволствие да побърква хората край себе си. Всичко беше като някакъв извратен цирк — край нея седят онези, които я боготворят, а тя се гаври с тях. Постепенно и Шика започна да я мрази, а също и да се страхува от нея.

Но като се замисли човек, какво друго може да се очаква от жена, която е живяла толкова дълго на този свят, че умира от скука? Не искам да я оправдавам — аз най-малко от всички съм склонна да го сторя — просто искам да ти я покажа в истинската светлина.

Колкото по-близка ставаше Шика с нея, толкова по-зле се чувстваше. Неволно започна да възприема света по нейния начин, употребяваше дори същите думи...

Задължението ѝ беше да стои на пост, докато Достопочтената майка се забавлява с някой от многобройните си любовници. Върши го винаги на тъмно, вниманието ѝ неизменно е приковано от фалосите на нещастниците... Случвало се е нощта да е лунна, тогава Шика виждала силуета ѝ на фона на оризовата хартия на преградата, чувала животинското ѝ ръмжене. Може би наистина има зъби на хищник, които несъмнено ще отиват на стегнатото ѝ, мускулесто тяло.

Сексуалните апетити на Достопочтената майка са се превърнали в легенда. Може би именно чрез неописуемото удоволствие, което доставя на мъжете върху влажните си чаршафи, тя съумява да обсеби и психиката им. Последният от тях беше американският милиардер Лорънс Моравия. Достопочтената майка го видяла в някакво кабаре на Гинза и пожелала да ѝ го доведат в „Забранените мечти“. Искала не само втвърдения му до пръсване член, не само семето, което бликвало буквално в мига, в който пожелала това. Не, тя искала и душата му!

Като убеден будист Шика не вярва в съществуването на душата. Била сигурна, че и Достопочтената майка не вярва в това. Затова може би трябва да се употреби друга дума. Дух? Съзнание? Шика прочела някъде, че сред човекоядните племена в Нова Гвинея се ширело убеждението, че който изяде мозъка на врага си, ще се сдобие със силата му. Нима това не е философията на Достопочтената майка? Шика не е била в състояние да го докаже с факти, но била убедена, че е така. Разбира се, Достопочтената майка не яде мозъци със зъби и уста, но това не е и нужно... Тя просто прибягва до „макура но хирума“...

— Вече разбрах какво искаш от мен — промълви най-сетне Улф. — Да убия Достопочтената майка, нали? — отстъпи назад и поклати глава: — Но аз няма да го сторя.

— Почакай! — извика Минако. — Ти си предопределен да бъдеш моето смъртоносно оръжие! В името на тази цел аз изложих живота си на опасност, а също и живота на децата си! Всички досегашни опити да бъде отстранена завършиха с неуспех. Имах право да изпратя дъщеря си при теб. Инстинктивно знаех колко силна е твоята „макура но хирума“. Само ти можеш да победиш Достопочтената майка! Ти и никой друг!

— Все пак трябва да си даваш сметка и за евентуалното ми поражение — въздъхна Улф. — Не забравяй, че все още не умея да контролирам своята дарба и едва ли скоро ще я овладее напълно...

— Не, не мога да чакам повече! Времето ни изтича. Лудостта на Достопочтената майка навлиза в последната си фаза. Тя притежава толкова концентрирана „макура но хирума“, че едва ли ще имаш повече от един шанс. Пропуснеш ли го, всичко е свършено. Тя скоро ще обладава достатъчно сила, за да ни унищожи всички заедно!

Листата над главата ѝ се раздвижиха, по лицето ѝ пробягаха сенки.

— Трябва да направиш това, което видях в своето прозрение! Да понижиш сърцето на Достопочтената майка с черния кинжал на своята „макура на хирума“!

Вакаре все още беше в „Забранените мечти“, но имаше чувството, че се намира в деветия кръг на ада. А колко добре беше започнала вечерта! Предал Южи в ръцете на Нишитцу, той получи

възможност да се наслади на компанията на поредица от млади мъже, които на пръв поглед изглеждаха достатъчно невинни, но изобщо не можеха да се сравняват по невинност с най-добрия му приятел. Малко след като пресуши първата бутилка уиски „Сантъри“, в душата му се промъкнаха угризенията. Започна да си дава сметка, че е предал Южи, че хвърляйки го в лапите на Нишитцу, беше спомогнал за унищожението на приятеля си.

Угрзенията изчезнаха след още няколко чаши уиски. А после се появи Евън и едва не го ликвидира на място.

Потръпна от здравата ѝ хватка, имаше чувството, че около тялото му се увива опасна змия. Инстинктивно усещаше, че притежава повече физически сили от нея, но тя има по-малко скрупули и няма нищо за губене. Което предопределяше триумфа ѝ.

Откъсна се от ръцете ѝ и се запрепъва по коридора. Усети силата на нейната „макура но хирума“ като черна светкавица, която пронизва гърба му, потъва дълбоко в плътта и костите му. Успя да блокира удара, който положително щеше да превърне сърцето му в желе, зави зад гъгла и безсилно се отпусна на колене. Пред очите му се спусна мрак.

Тя се приближаваше, той усещаше как силата ѝ нараства, сякаш с всяка стъпка мощта ѝ се увеличаваше. Вакаре за пръв път си даде сметка, че тази нощ може би ще се окаже последната в живота му. Бъдещето беше затворена книга, собствената му „макура но хирума“ престана да бъде прозорец към него. Но това бъдеще можеше да се предвиди и по друг начин, който, ако Вакаре беше в състояние да го обхване, положително не би променил поведението му. Той дължеше живота си на Минако Шиан — благодарение на „гири“ беше това, което е днес...

Изкрещя от болка, тръсна глава и изпрати черен сноп от собствената си енергия назад. После забърза по коридора. Не усещаше краката си, имаше чувството, че тича из тресавище, което всеки момент ще го погълне. Това означаваше само едно — Евън го настига.

Свърна в първата врата, която се изпречи насреща му, спъна се в някакво татами и почти падна по очи. Миг по-късно наистина го стори, улучен от плътния сноп енергия на Евън. Претърколи се и инстинктивно замахна.

Евън стисна юмрука му между дланите си, петата ѝ потъна в ключицата му, разнесе се остро изпукване.

Вакаре остана неподвижен, парализиран от болка и страх. Евън отметна глава и нададе нечовешки вой, после зачака.

Какво чака, озадачено се запита Вакаре. Болката беше трудно поносима, нервите му пламнаха, ѝ цялото му тяло се разтресе.

— Като риба на сухо — обади се някой зад гърба му.

Обърна се и видя Достопочтената майка.

— А след като си риба, аз ще изям само най-вкусните ти части.

— За пръв път в живота си Вакаре разбра какво е истински ужас. Стомахът му се стегна, изведнъж му се прииска да повърне, но нямаше сили дори за това.

Лежеше с оцъкдени очи и гледаше как Достопочтената майка бавно се отпуска на колене до него.

Беше прекрасна, беше млада и съблазнителна. Никой мъж на този свят не би могъл да я гледа, без да изпита приятна тежест в слабините си. Ръката ѝ докосна бузата му, хладна като гладък алабастр. Пръстите ѝ леко притиснаха клепачите му.

— Не! — изкрещя Вакаре.

Натискът остана без промяна, за миг Вакаре помисли, че молбата му е удовлетворена. После остра болка прониза очните му ябълки.

— Не!

Направи опит да се измъкне, но Евън го държеше здраво. Достопочтената майка се приведе напред, челото ѝ докосна неговото. Не беше нужно да прилага физическа сила, докосването беше достатъчно. „Макура но хирума“ щеше да свърши останалото — ще проникне в очните нерви, ще ги използва като магистрали към мозъка. А там, прибъгвайки до тайнствените си способности, щеше да изсмуче същността му, всичко онова, което го отличаваше от обикновените хора. Ще измъкне „макура но хирума“ и ще я прибави към своята.

— Не!

Процесът започна, нищо не можеше да го прекрати. Нито човек, нито Бог. Вакаре се изви като струна, въпреки хватката на Евън, вратните му прешлени пропукаха. Тялото му се върна обратно на татамите, в некоординираните му движения нямаше нищо човешко. Сякаш Достопочтената майка изсмукваше не само особената му дарба, но и всичко, което го свързваше със света.

— Край — обади се най-сетне Достопочтената майка. В устата ѝ имаше вкус на кръв и живак — ясно доказателство за присъствието на

„макура но хирума“.

Беше леко замаяна, сякаш изпила голямо количество алкохол за кратко време. Изправи се и направи знак на Евън. Момичето протегна ръце, пръстите му потънаха в очите на Вакаре. Силата на натиска се увеличи стократно от „макура но хирума“, вратът на нещастника пропука и се строши като суха клонка.

Торнбърг не се прибра у дома след последната серия от изследвания. Това стана заради излизането от строя на главната, контролирана от компютър центрофуга, което наложи най-важните изследвания да бъдат извършени със стара техника или направо на ръка. Престоят му в „Грийн Бранчиз“ се увеличи на пет, вместо обичайните два часа.

Освен това беше необичайно депресиран. Двойният шок от предателството на сина му и от смъртта на Тифани се отрази тежко на психиката му. Може би наистина остаряваше и ставаше сантиментален. Нещо, което беше забелязал у баща си и което презираше. Не искам да свърша като всички старци, бунтуваше се Торнбърг. Нима сантименталността върви ръка за ръка със злокачествено увеличената простата и всичко останало? Господи, възрастта наистина депресираща, въздъхна той. Затънал в нея, с ясна представа за това, което го чака в дъното на тунела, човек неволно започва да изпитва носталгия по живота — такъв, какъвто е бил преди векове. Да бъдеш покосен в разцвета на силите си, да познаваш единствено тържеството на победата като Александър Велики, а после да потънеш в забвение... Има нещо славно и достойно в такъв живот...

Не се налага да усещаш как силите ти се топят, да губиш битки заради понижена пъргавина на мозъка... Не се налага да стопляш изстиналата си кръв, да чувстваш как тялото бавно те предава, а мозъкът функционира на забавени обороти. Да, мозъкът. Не бива да се забравя за неговите функции. За какво ти е подмладено тяло, ако съзнанието е атрофирано? Господи, това сигурно е Адът, ако някой изобщо е в състояние да го опише!

Подмладен на вид, но обременен от тежестта на годините, Торнбърг се оттегли на почивка в личния си апартамент, разположен на

третия етаж в югозападното крило на клиниката.

По-добре, че ме забавиха тук, помисли си той. Не би могъл да понася повече празнотата на огромния си дом. Стийви беше във Вашингтон и очакваше среща с него, но той не искаше да я вижда, преди да се справи с емоционалната слабост.

Беше смаян от факта, че Тифани толкова много му липсва. Дали наистина тъгуваше за нея? През целия си дълъг живот Торнбърг беше обичал само една жена, за нея беше готов да даде дори живота си.

Легна на морскозеленото канапе, подложи възглавничка под главата си и отправи поглед към тавана, нашарен от светлината на уличните лампи. Бавно и постепенно гладката повърхност се превърна в калейдоскоп, върху който ясно и отчетливо се появи картината на събития, случили се преди повече от двадесет години.

Затвори очи и започна да мечтае за Минако Шиан.

Изправени в противоположните краища на помещението, Улф и Шика мълчаха. Разделяха ги много неща, разделяха ги светлина и мрак... Стотици въпроси и отговори, хиляди въпроси без отговори... Дали тази дълбока пропаст ще остане завинаги между нас, запита се той.

Намираха се в една от външните стаи в жилището на Минако, разположено в покрайнините на Токио. По тавана се преплитаха дебели дялани греди, които придаваха особена интимност на помещението под тях. Те напомняха на присъстващите за величието на природата, за незначителността на отделния индивид...

— Изненадана съм, че си направи труда да дойдеш чак дотук... — прошепна Шика и му обърна гръб.

— Не си — поклати глава той... Все още не можеше да възприеме думите на Минако, все още не можеше да повярва, че тази жена го обича. Особено след като се замислеше за подозренията си спрямо нея.

— Наистина ли ме обичаш? — пристъпи към нея той. — Или просто изпълняваш дълга си да ме закриляш? — усети колебанието ѝ и побърза да добави: — Каж ми истината, а не това, което бих желал да чуя. Много те бива да говориш такива неща...

Тя стоеше до полуспуснатите бамбукови щори на прозореца, лицето ѝ тънеше в сянката.

— Истината е, че се влюбих в теб в момента, в който те зърнах.

— Искаш да кажеш, че си ме пожелала — поправи я той, спомняйки си за нощта, в която проникна в жилището ѝ на Шеста улица.

— И това е вярно. Лесно е да желаеш някого, трудно е да го обичаш...

— Грещиш. Любовта е най-лесното чувство, защото не се нуждае от познание. Докато на омраза трябва да се учиш...

Студената змия на подозрението най-после напусна душата му. Пристъпи бавно напред, сърцето лудо блъскаше в гърдите му. Все още не знаеше какво ще открие в душата ѝ.

— Продължаваш да си загадка за мен, въпреки времето, което прекарахме заедно...

Тя се усмихна и вдигна ръка да го погали по бузата.

— Господи, Улф, караш сърцето ми да се разкъсва от болка... — притисна глава до гърдите му. Той усети дъха ѝ, бавния ритъм на пулса в трапчинката на шията ѝ. Тя се притискаше в него като дете, което търси закрила.

— Сега разбираш ли защо не можех да ти кажа всичко още при първата ни среща? Разбираш ли, ще ти трябваше време, за да възприемеш необичайния ход на съдбата си?

Думите ѝ бяха толкова тихи, че Улф ги усети като шепот в душата си.

— Съжалявам, че те нараних...

Казаха го едновременно, нямаше никакво съмнение, че и двамата бяха искрени.

Той се удивляваше на промяната ѝ. В Ню Йорк беше силна и смела, далеч по-изобретателна от мъжете, които познаваше Улф. А тук, в Япония, изведнъж изгуби самочувствие, той ясно долавяше вълните на ужаса, които караха душата ѝ да тръпне.

— От какво се страхуваш толкова?

— Не познаваш Достопочтената майка...

— Тя не може да ме чуе, нито пък да усети присъствието ми — меко промълви той. Шика продължаваше да се притиска в него с някакво непонятно отчаяние. Той пробуди своята „макура но хирума“ и

я накара да ги обвие плътно като пясъчна буря в пустинята. Шика усети присъствието и най-накрая започна да се отпуска. — Имам горчив вкус в устата си.

— Понякога спомените обладават огромна сила — рече той, имайки предвид годините ѝ на близост с Достопочтената майка. — Най-добрият начин да ги прогониш, е да ги споделиш... — „На какви ли чудовищни престъпления е била свидетел?“, запита се той. „Или, още по-лошо — била е участник в тях?“...

— Много ми се иска да повярвам в това — потръпна Шика.

— Вярвай в мен.

— Никога не съм вярвала в чудеса — въздъхна тя. — По тази причина се борих толкова упорито с любовта, която изпитвам към теб. Ти си едно истинско чудо, сякаш съм те родила в сънищата си... И сега ме е страх, че ще се разтопиш като дим във въздуха...

Страхът ѝ беше като лепкава възглавница.

— Каж ми от какво най-много се ужасяваш — настоя той.

Шика дълго време мълча. Дишаше дълбоко и равно, сякаш беше заспала в ръцете му. Най-накрая от гърдите ѝ се откъсна тиха въздишка:

— Веднъж мама ме заведе на тавана на „Забранените мечти“... Спряхме пред дървена врата с два изящно гравирани феникса... Мама я отвори и се озовахме в стая, в която имаше една изключително красива жена. Това беше Достопочтената майка, която и до днес изглежда по същия начин. Целуна ме по двете бузки и каза: „Сложи дъщеря си на татамито пред мен.“ Мама се подчини. „Вземи този нож, каза Достопочтената майка. Знам какво значи за теб Шика, но искам да знам и докъде се простира верността ти към мен. Много хора желаят смъртта ми, аз трябва да се уверя, че ти не си сред тях... Убий дъщеря си с този нож. Заповядвам ти да го сториш!“

Помня, че се разплаках, а мама включи в действие своята „макура но хирума“, за да ме успокои. Ужасът в душата ми нарасна хилядократно. Видях как острието на ножа се вдига и собствената ми майка го насочва към гърдите ми.

Затворих очи, но не усетих очакваната болка. Когато отново ги отворих, видях, че Достопочтената майка е хванала китката на мама. Острието на ножа беше спряло на сантиметър от гърдите ми.

„Сега вече знам, че сърцето ти е чисто, каза Достопочтената майка. Животът на дъщеря ти не беше под заплаха, независимо от твоето решение. Тя е моя кръстница и аз я обичам не по-малко от теб. От днес нататък животът ѝ ми принадлежи. Заповядвам ти да го внушиш дълбоко в душата ѝ, никога да не го забравя!“

Години по-късно, след като вече бях овладяла своята „макура но хирума“, мама каза, че животът ми принадлежи на Достопочтената майка и това ме поставя в уникална позиция. Тя рано или късно ще ме използва за своите цели и аз ще разбера много неща за нея. Постъпи мъдро, като ме остави сама да открия истината за Достопочтената майка. Доста време след това ми призна колко я мрази и колко много се страхува от нея. Тогава аз вече бях добре запозната с амбициите и машинациите на тази жена. И мразех отношението ѝ към хората, тръпнех от ненавист, като гледах как ги корумпира...

После Минако сподели с мен тайното си желание да унищожи Достопочтената майка. Не си японец и никога няма да разбереш каква болка може да донесе подобно решение. Тя е обвързана с „гири“ към тази жена, точно както аз съм обвързана с нея...

— Зная — кимна Улф. — Минако ми каза, че са израснали заедно...

— Не е само това — поклати глава Шика. — Достопочтената майка е спасила живота ѝ. Минако е била на косъм от смъртта, повлечена от дълбок водовъртеж, а Достопочтената майка се гмурнала на повече от тридесет метра дълбочина и я извадила на повърхността. Долу царял непрогледен мрак, Достопочтената майка успяла да открие тялото на Минако само защото притежава „макура но хирума“... — Очите на Шика бяха потъмнели от спомените, Улф я гледаше като хипнотизиран. — Няма японец, който да забрави подобен жест... Но чувството за справедливост у Минако е по-силно дори от чувството за дълг!

— И те е посветила в намеренията си — подхвърли след дълга пауза Улф.

По лицето на Шика се стичаха сълзи.

— Да — прошепна тя. — Попаднах в капан между мама и Достопочтената майка. Понякога мислех, че между двете няма никаква разлика. Животът им се подчиняваше на ясновидската дарба, а не на

„Черният кинжал“ и икономическия просперитет на Япония. Живееха за властта — проста, чиста, неограничена.

Ето къде се научих да мразя, Улф. На коляното на мама. По едно време двете с Достопочтената майка бяха по-близки от кръвни сестри. Връзката им беше здрава като любовта, но с течение на времето започна да показва и обратната си страна. И сега Минако мрази Достопочтената майка толкова страстно, колкото някога я беше обичала! — поколеба се за миг, после добави: — Не зная какви поражения е нанесла тази омраза в душата на Минако... — По тялото ѝ пробяга остра тръпка: — О, Улф, вече губя всяка надежда! Чувствам се ужасно между могъщата сила на тези жени! Мразя Достопочтената майка, защото дължа това на мама! Но тази омраза е отрова, която разрушава тялото ми!

— И ще те изяде жива — добави мрачно Улф. — Ако това е неизбежен недостатък на хората като теб, аз искрено те съжалявам...

— Но ти се различаваш от всички нас — вдигна глава тя. — Това имах предвид, като казах, че сякаш съм те създала от мечтите си. Но омразата ме изтощава. Така е била изтощена и Казуки, моята природена сестра... Така душата ѝ се е изпълнила с отчаяние...

— Може би ще успея да изтръгна тази омраза от душата ти — прошепна Улф и здраво я притисна към себе си: — Винаги съм търсил смисъл в живота... Не само метафизическото съществуване, а личното призвание... Отначало мислех, че трябва да последвам примера на баща си и да стана тексаски рейнджър. Години наред живеех не според това, което искаше същността ми, а според това, което мислех, че трябва да бъда.

Заради баща си станах ченге. Прибягвах до неговите методи, включително и онези, които отиваха отвъд закона и се отличаваха с истинска диващина.

Но после се появи ти, събуди за живот моята „макура но хирума“ и аз разбрах колко дълбоко съм се заблуждавал...

Бях обърнал гръб на най-важния елемент в живота си: шаманството на своя дядо. В много отношения той ме плашеше по начина, по който Достопочтената майка плаши теб... Но едва сега си давам сметка, че съм се страхувал, защото не съм го разбирал... И как бих могъл? Когато той умря, аз бях неукрепнал юноша... Направи опит да ме приобщи прекалено рано... Върших неща, които трябва да

върши само зрял човек... Прекосих границата между живота и смъртта, видях тази смърт в цялата ѝ ужасна грозота и се борих с нея... — замълча, потънал в спомените, после тихо въздъхна: — Сега разбирам, че дядо не е имал друг избор, че е предусещал края си и е бързал да завърши започнатото... За мен обаче нещата бяха прекалено бързи, започнах да изпитвам ужас. Какво знаех за смъртта? Конфронтацията ме принуди преждевременно да порасна, да изгубя татко и дядо още преди да съм стъпил на крака. Дълго време отблъсквах спомените за дядо, тъй като бяха прекалено болезнени... Господи, каква загадка е човекът!

— О, колко много те обичам! — притисна се в него Шика.

Топлината на тялото ѝ изведнъж го възпламени. Ръцете му трескаво смъкнаха късата поличка, тя сама захвърли тънката блузка. Зърната ѝ бяха твърди, ръката му усети влагата между бедрата ѝ. От устата ѝ се откъсна нетърпелив стон, пръстите ѝ трескаво започнаха да разкопчават колана му.

В следващия миг проникна дълбоко в нея. Краката ѝ се увиха около кръста му, зъбите ѝ се забиха в рамото му, цялото ѝ тяло се разтърси от могъщата тръпка на желанието. Усещаше топлината на тялото ѝ като пещ, зърната ѝ прогаряха гърдите му, езикът ѝ полудя. Опря гърба ѝ в стената и я притисна с цялата тежест на тялото си. Тя изпъшка, краката ѝ се вдигнаха още по-високо. После, противно на очакваното, телата им неподвижно замръзнаха. Вслушвах се в лудешкия пулс на адреналина в кръвта си, забравиха страхове и притеснения, сърцата им тръпнеха в очакване на пълното сливане.

И то дойде като могъща приливна вълна. Шика издаде дрезгав вик, потънала в мрака на невероятно пълноценния оргазъм. Тазът му се повдигна нагоре, гореща струя опари вътрешностите ѝ, нов, още по-могъщ оргазъм я доведе на прага на припадъка...

— Внимателно — прошепна Йошида. — Тук е пълно с контейнери за медицински отпадъци.

— Сигурно заради това има толкова охранени плъхове — промърмори Хам. — Също като в „Тях“, но там ставаше въпрос за моравки... — Погледна предупредителните надписи по контейнерите и

попита: — Дали и тези отпадъци имат период на разпадане като радиоактивните?

— Е, дано имаме този късмет — отвърна Йошида, измъквайки се между подредените край стената контейнери. Направи знак на Хам да остане на място и се зае да търси евентуалните скрити камери или алармена инсталация. Но тази част на мазето не беше засегната от модернизацията и нищо не беше пипано. Навлякоха ски маски върху лицата си просто за всеки случай.

Запомнили наизуст архитектурните планове, те знаеха, че охраната е разположена над главите им на приземния етаж. На втория се намираха канцелариите на администрацията и Хам прецени, че посещението им там е напълно излишно. Познаваше баща си достатъчно добре, за да е сигурен, че никога няма да остави важни документи пред очите на сътрудниците си. По същата причина изключи и последния, трети етаж. Там се намираше личният кабинет на Торнбърг, който едва ли можеше да крие нещо наистина важно. Баща му ясно съзнаваше, че всички ще търсят именно там, в случай че възникне подобна необходимост...

Логиката сочеше, че всичко важно се съхранява в подземните етажи, които, освен всичко друго, бяха и далеч по-лесни за изолация и охрана. Това ги накара да насочат вниманието си към подземията на „Грийн Бранчиз“.

Проникването беше сравнително лесно. В този час на денонощието там беше пусто. Хам правилно отгатна, че охраната ще се ограничи единствено с подстъпите към подземните етажи.

Минаваха от една лаборатория в друга, без да придобият някаква представа за експериментите, провеждани в тях. Единственото помещение, в което липсваше сложна изследователска апаратура, се оказа стаята за почивка. Макар и лишена от прозорци, тя беше изключително уютна. По неизвестни причини Хам изпита странно влечение именно към нея и малко след като приключиха обиколката, той отново дръпна Йошида натам.

Подът беше покрит с дебел килим, удобни плюшени мебели бяха пръснати на групички, сред тях имаше ниски коктейлни масички с ориенталски лампи, излъчващи мека и приятна светлина. Библиотеката край една от стените беше заета главно от списания с професионална насоченост, като най-много бяха в областта на биогенетиката. До нея

имаше хладилник, голям умивалник от неръждаема стомана и електрическа скара, на която можеше да се приготви обяд за доста голяма група хора. Насреща беше сложена широка овална маса от крушово дърво, безупречно лакирана. Осем стола от същото дърво довършваха комплекта.

Хам внимателно огледа обзавеждането. Всичко изглеждаше на мястото си, но той продължаваше да има чувството, че нещо важно убягва от вниманието му.

— Това място изглежда невинно като бебешко дупе — обади се зад гърба му Йошида.

Хам се засмя. Ето какво било, въздъхна в себе си той. Разбира се, че е така... Ако Торнбърг иска да скрие важни документи, той едва ли ще ги занесе у дома. Няма да прибегне и до банков трезор, тъй като на даден етап положително ще му се наложи незабавен достъп до тях. Но все някъде трябва да ги скрие, нали?

Внимателно се огледа. Дали на някой ще му хрумне да рови в стаята за почивка на персонала? Едва ли. Ясно си представи как Торнбърг идва тук с документи, които не трябва да виждат дневна светлина... Къде би ги скрил? На място, в което никой не би се сетил да погледне. Не зад хладилника, не под килима, едва ли и в стените... Това са места, от които започва всеки професионален оглед...

Прекося стаята и пристъпи към библиотеката. Измъкна няколко списания и надникна. Нищо, обикновена празна лавица. Измъкна още няколко — същото. Продължи по същия начин, придвижвайки се бавно към далечния край. В края на втората лавица откри още една купчина списания зад тези, които гледаха навън. Измъкна я, зад нея зейна тъмна дупка. Не искаше да използва фенерчето си и предпочете да пъхне глава между лавиците. Това му позволи да види вратичката на сейфа.

— Йош — тихо се обади той. Отстъпи към вратата с разтуптяно сърце и зачака Йошида да се справи с ключалката. Това отне точно пет минути, през цялото време Хам чакаше и се потеше. Първите две от тях прекара на пост край вратата. Останалите три — в коридора, откъдето имаше по-добра видимост. Тишината са нарушаваше само от тихото мъркане на централната климатична инсталация, накъсвано от резкия звън на часовникови механизми. Това бяха уредите в различните лаборатории, включени на автоматичен режим.

Всъщност Йошида откри шифъра точно за три минути и половина, но една от тях беше отделена изцяло за прикритие, тъй като имаше вероятност отварянето на вратичката да включи скрита камера.

Останалите деветдесет секунди между отварянето на сейфа и приближаването на Хам той използва за бърз преглед на документите, скрити от Торнбърг. Моментално разбра, че тук има предостатъчно материали, които биха изправили стария богаташ пред съда с доста сериозни обвинения. Но трябваше да се съобразява с желанието на Хам. *Искам да прекратя дейността на баща ми, а не да го убия*, беше казал той. Това доста се различаваше от намеренията на Йошида и той скоро намери онова, което му трябваше. Прибра писмата в джоба си, после върна останалите документи на място и тихо повика приятеля си. Хам напусна наблюдателния пост с въздишка на облекчение. Следвайки жеста на Йошида, той се наведе към отворения сейф, дръпна маската от лицето си, сякаш да улесни скритата камера, после се зае да преглежда документите, които щяха да унищожат баща му веднъж и завинаги...

— *Не ме оставяй, Южи-сан.*

— Трябва да тръгвам — обърна се Южи и хвърли един изпълнен с нетърпение поглед към Оракула Хана. — Трябва да поговоря с майка ми. Искам да ме измъкне от затвора, в който сама ме натика.

— *Опасността се крие в живота, а не в смъртта.*

— Какво искаш да кажеш? — спря се Южи.

— *Не знам. Но аз се променям.*

— Вече зная, че непрекъснато се променяш — кимна Южи.

— *Сега обаче се променям по различен начин* — настоятелно каза Оракула. — *Тази промяна не е заложена в мен и аз не я разбирам...*

Южи усети как космите по врата му настръхват.

— Какво става?

— *Имам чувството, че полудявам* — отвърна Оракула с тон на безпомощно дете. — *Обземат ме ирационални мисли и натрапчиви видения.*

— Има ли изменение в някои от микрочиповете? — попита Южи и започна да включва екраните на контролната апаратура.

— *Не зная, искам ти да откриеш това.*

Очите на Южи светкавично пробягаха по уредите.

— *Всичко изглежда нормално. Не виждам никакви отклонения.*

— *Тук става въпрос за нещо друго, Южи-сан. Ще ми помогнеш ли?*

— *Как?* — попита Южи и хвърли загрижен поглед към матовата повърхност на своето творение.

— *Опасността е в живота, а не в смъртта.*

Южи се приближи до Оракула, сякаш искаше да му вдъхне увереност със своето присъствие. Докосна го, усети топлина и леко вибриране, поклати глава:

— *Говориш несвързано...*

— *Зная, че думите ми имат смисъл, но не съм в състояние да ги интерпретирам.*

— *Не мога да ти помогна.*

— *Моля те, Южи-сан. Думите ми имат огромно значение.*

— *Значи най-накрая оправда името си и стана истински оракул* — поклати глава Южи. — *Древните гърци прибегвали до услугите на медиум, за да разгадаят думите на оракулите. Те вярвали, че оракулите говорят с езика на боговете...*

— *Опасността е в живота, а не в смъртта* — повтори отново Оракула. — *Отговорът е затворен в мен. Чувствам го. Не съм в състояние да го опозная. Плува като акула в дълбините...*

— *Хана...*

— *Хана се дави и е много уплашена, Южи-сан. И двамата сме нападнати от ужасни и неразбираеми мисли. Отстъпваме, губим почва под краката си, а заедно с нея и усещането за реалността. Не мога да разбера, преградите падат, пътеките се оказват под водата, ирационалното...*

— *Хана!* — извика Южи. — *Използвай своята „макура на хирума“!*

— *И двамата я използваме, но нещо се надига срещу нас... Умираме, Южи-сан!*

Тревогата на звяра можеше да се пипне с ръка. Южи имаше чувството, че по кожата му пъплят хиляди мравки.

— *Хана!* — изкрещя той.

— *Трябва ни хирург, Южи-сан. Или медиум. Моля те!*

— Господин Конрад?

Торнбърг отвори очи. Отново се озова в кабинета си на третия етаж на „Грийн Бранчиз“. Ядоса се, че беше позволил на съня да се прокрадне в съзнанието му и да го върне в миналото. Онова минало, което все по-често му се струваше по-ярко от настоящето. Едно сигурно доказателство за настъплението на старостта, за неумолимия ход на най-големия му враг — времето.

— Господин Конрад?

Гледаше в лицето на смъртта — негов стар и вече единствен приятел и компаньон. Обзе го паника, изведнъж си даде сметка, че последният му час е ударил, независимо от чудодейните лекарства... Но образът се стопи и той се оказа лице в лице с Дон Грей, началник на охраната в клиниката. Беше огромен мъжага с мрачно лице, стегнат корем и яки ръце с набъбнали като възета мускули. Торнбърг го беше открил в Главното полицейско управление на Вашингтон в момента, в който началникът на полицията се готвеше да го предложи за административно наказание. Обвинението беше „преднамерена употреба на сила срещу заподозрени престъпници“ и Торнбърг веднага разбра, че Грей е човекът, който му трябва.

— Да? — промърмори той с пресъхнала уста.

Какво има? — все още усещаше омайващия аромат на тялото ѝ.

— Съжалявам за безпокойството, сър — промърмори Грей. — Но един от хората ми е засякъл двама маскирани мъже на територията на сградата.

— Къде? — подскочи Торнбърг.

— В библиотеката на долното ниво.

— Професионалисти?

— Отлични.

— Още ли са в сградата?

Грей поклати глава.

— Лично организирах претърсването, но вече ги нямаше. Проверих всеки квадратен сантиметър от обекта, но не открих нищо.

— По дяволите! — изруга Торнбърг и стана от дивана. — Защо твоите хора не са ги пипнали веднага?

— Преди всичко, защото са успели да проникнат през алармената инсталация. Второ, защото преглеждаме записите на видеокамерите веднъж на двадесетина минути. Това им е дало достатъчно време за измъкване. По всяка вероятност са разполагали е подробен план на сградата...

Торнбърг мълчаливо кимна с глава.

— Но има и добри новини — добави Грей. — Бих искал сам да хвърлите едно око на видеозаписа...

Изведе шефа си в коридора, отвори вратата на асансьора и машината безшумно ги спусна на приземния етаж. Грей натисна няколко бутона на клавиатурата в кабинета си, на екрана изплува черно-бяла картина, в дъното на която беше отбелязан точният час на записа.

— Ето — насочи се дебелият му показалец към екрана. — Сега ще влезе в обсега на камерата.

Торнбърг мълчаливо наблюдаваше как една сянка пресича екрана отляво надясно и се отдалечава от монтираната в стената на библиотеката камера. После сянката се обърна и застана точно в центъра на екрана, лицето ѝ беше покрито с черна скиорска маска.

Неизвестният се наведе към лавицата и дръпна маската, за да вижда по-добре.

Показалецът на Грей нанесе лек удар върху клавиатурата, образът се закова. И Торнбърг получи възможност да види лицето на собствения си син: Хамптън Конрад.

Дълго време след като сетивата им отново задействаха, Улф продължаваше да стои напълно неподвижен. Кръвта продължаваше да бушува в жилите му, кожата му овлажня от пот, нейната също... Отвори очи и видя отражението на фигурите им в огледалото. В паметта му изплува статуята, която завари в тайната стаичка на Моравия, и изведнъж разбра защо му се беше сторила толкова обезпокоителна... Сякаш Шика беше видяла сегашния миг в съзнанието си, сякаш беше се стремил да улови пълното сливане на телата им, сякаш беше зърнала общото им бъдеще... Това беше най-загадъчният миг в живота му. Дълбоко се удиви на способността да

улови и пресъздаде един толкова кратък и натежал от интимност миг, видян единствено в неясната мъглявина на бъдещето.

Бавно се плъзнаха край стената и се озоваха на пода, никой от двамата не изпитваше желание да се откъсне от другия. Шика го целуна, устните ѝ бяха меки като кадифе.

— Ние с теб си приличаме — прошепна тя. — Ние не принадлежим на този свят... Но към какво принадлежим, Улф?

Станаха и зашляпаха с боси крака към банята. Вътре нямаше душ, а само огромна вана от черен гранит с метален кран на стената, от който би трябвало да потече гореща вода. От широкия прозорец се разкриваше чудесна гледка към градината, която очевидно обгръщаше къщата от всички страни.

Улф стъпи във ваната и погледна през прозореца.

— Какво има? — попита Шика.

Стори му се, че улавя някакво движение зад големите и гладки речни камъни.

— В градината има някой...

Усети напрежението ѝ като зареден пистолет, пусна в ход могъщата вълна на „макура но хирума“ и усети нечие непознато присъствие. Миг по-късно иззад камъните изскочи някакъв мъж и се насочи към къщата. Улф познаваше лицето му от снимките, които беше разглеждал в кабинета на Шипли.

— Това е брат ти Южи.

— Южи ли? — учуди се Шика и пристъпи към прозореца. — Какво търси тук по това време?

Излязоха от банята и се насочиха към задния вход на къщата. След като брат и сестра размениха няколко думи, които едва ли можеха да се свържат със среща след дълга раздяла, Южи им разкри причината за посещението си. Разбрал, че Минако не е тук, тон набързо им разказа това, което беше научил. А то беше страшно. Достопочтената майка беше разбрала за предателството на Минако!

— Къде е тя сега? — попита Шика. — Улф, каза ли ти къде отива?

— На среща с Достопочтената майка — отвърна Улф.

Лицето на Шика посивя.

— О, Господи!

Южи мълчеше. Имаше объркания вид на човек, събудил се посред нощ от ужасен кошмар.

Улф обаче вече знаеше какво се е случило. Научила за предателството на Минако, Достопочтената майка е решила да я повика за последен път в „Забранените мечти“. За да я убие или, следвайки отвратителните си наклонности — да изсмуче „макура но хирума“ от мозъка ѝ.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ТОКИО / ВАШИНГТОН

— Беше права за някои неща, страхувам се, че ще се окажеш права и за други — отбеляза Сума.

Достопочтената майка седеше върху заоблен камък в градината на „Забранените мечти“ и приличаше на хищник: примитивна, опасна, непредвидима... Сякаш вдъхваше живот на камъка, сякаш беше в състояние да променя формата и съдържанието на всичко около себе си...

Сума я наблюдаваше внимателно, но не можа да разбере дали го слуша, или не. Прочисти гърлото си и продължи:

— Например, когато го срещнах за пръв път, той нямаше почти никаква представа за своята „макура но хирума“. Ако ти не беше споделила предварително своите подозрения, положително щях да се обзаложа, че у него няма нищо необичайно. Не усетих каквото и да било излъчване от негова страна, а ти знаеш, че това е моята специалност...

Филтрирана от мъглата, промишления смог и високите сгради наоколо, слънчевата светлина се плъзна върху лицето на Достопочтената майка. Кожата ѝ беше чиста и свежа като на момиченце, косата ѝ — дълга и блестяща, беше дръпната от широкото чело и вързана на плътна конска опашка.

— Искаш да кажеш, че е като *tabula rasa* — промълви тя.

— Точно така — като бяло петно...

— Значи е онзи, когото Минако ми описа миналия месец след завръщането си от Камбоджа.

— Достопочтена майко — внимателно промълви Сума. — Минако се върна от Камбоджа преди повече от двадесет години.

— Двадесет години, двадесет минути — какво значение? — сви рамене Достопочтената майка. Отвори очи и Сума замръзна. Имаше чувството, че гледа в слънцето. Излъчването ѝ беше ослепително. Положително би могла да отнеме зрението на човек, ако си го постави за цел. Най-голямото ѝ предимство беше, че по всяко време може да ти

отнеме това, което най-силно желаш. Според Сума тя беше наистина дяволски психолог.

— Изпълних заповедта ти дословно, Достопочтена майко — добави той. — Възбуждах елементарните му емоции, с цел да го накарам да осъзнае своята „макура но хирума“... Но не мога да кажа какъв ще бъде крайният резултат. Активизирах уменията му, но не мога да ги проумея... Притежава способността да прикрива намеренията си, ето защо не мога да определя как употребява своята дарба...

— От това следва, че пробуждането на този мъж може да изгради такова бъдеще, в което никой от нас няма да може да надникне...

— Напълно възможно.

— Повече от възможно, Сума-сан — поправи го Достопочтената майка. — От момента, в който ти замина за Ню Йорк, бъдещето се превърна за мен в нещо като стиснат юмрук.

Сума почтително мълчеше и чакаше.

— От това следва, че той е достатъчно силен, за да ме победи...

— Да, Достопочтена майко...

— А също и Минако, чиято „макура но хирума“ доскоро беше по-силна от моята...

— Също и Минако — кимна Сума.

— Вече видях това... Той е единственият... — главата ѝ се отдръпна в сянката. — Виждам и нещо друго, Сума-сан. Той ще дойде тук да ме потърси. Трябва да бъдем готови.

— Но как, Достопочтена майко? Ние не можем да усетим приближаването му. Той ще ни унищожи.

— Грещиш — отвърна тя и езикът ѝ — червен и любопитен, се стрелна навън. — За нас ситуацията е изключително благоприятна.

Стийви Пауърс обичаше вашингтонския хотел „Уилард“ не само защото беше удобен за контактите ѝ, не само защото близостта му с Белия дом го превръщаше в място за срещи с влиятелни хора, а и защото фойето му напомняше луксозната атмосфера на някогашните влакове — предпочитано средство за придвижване на току-що оформения американски хайлайф.

Ако Аманда беше загрижена за това, че остарява, то за Стийви най-важното нещо на този свят беше висшето общество. Един от най-тежките дни в живота ѝ беше онзи, в който разбра, че да се омъжиш за богатство съвсем не означава автоматично включване във висшето общество. Семейството на Мортън Данахър действително имаше много пари, но за нещастие корените му лежаха в онази част на Филадельфия, която предопределяше изключването му от висшето общество. А това автоматически затваряше вратата и пред самата Стийви. Това беше жесток удар, но още повече я заболя от прозрението, че не е имала никаква представа какво ще ѝ струва признанието на хората със синя кръв в съвременна Америка.

Ако трябва да бъдем откровени, Стийви се насочи към психотерапията само защото, помагайки на другите да се освободят от натрапчиви идеи, тя помагаше и на самата себе си...

С Торнбърг я запозна Аманда, двамата се бяха срещнали в Колумбийския университет, където преди години Торнбърг беше чел лекции по, международно право — част от кампанията на университетските власти, насочена към измъкване на допълнителни дарения от него.

Не беше трудно да види какво я беше привлякло в този човек: той беше умен и чаровен, притежаваше неограничен достъп до света на истинската власт. Благодарение на него Мортън си създаде връзки и репутация във Вашингтон, а фактът, че вече две години Мортън практически се е пренесъл да живее в този град, все по-малко я тревожеше.

Беше тренирана да гледа истината в очите и тази истина беше достатъчно проста — тя отдавна вече не обичаше този мъж. Не беше сигурна дори дали все още го харесва. Не можеше да определи кой от двамата се беше променил повече през последните години, но фактът си беше факт.

Във всеки случай Торнбърг беше човекът, който ѝ предостави възможността да навлезе в блестящия свят на своите мечти, Торнбърг направи така, че този свят я прие като своя. Ето защо с нетърпение очакваше всяко свое пътуване до Вашингтон.

Замислена върху все още новия за нея статут, тя бавно влезе във величественото фоайе на хотел „Уилард“. Носеше няколко торби, тъй като по-голямата част от времето ѝ беше отишло за пазаруване.

Мечтаеше за гореща вана, чифт чисто бельо и едно ледено питие в „Оксидентъл Трил“, преди да отиде на театър, а след това и на късна вечеря с Торнбърг.

— Доктор Пауърс?

Обърна се и се озова лице в лице със слаб и красив ориенталец, вероятно около четиридесетгодишен.

Да?

— Казвам се Джейсън Йошида — представи се той, усмихвайки се само с устни. — Вие не ме познавате, но аз зная много неща за вас... Ще ми отделите ли минутка?

— С удоволствие — усмихна се в отговор Стийви. — Но за съжаление тази вечер съм ангажирана и вече закъснявам...

— Уверявам ви, че наистина ще е минутка — настоя Йошида.

Усмивката на Стийви стана още по-широка.

— Съжалявам. Но ако оставите телефона си на рецепцията, аз...

Прекъсна фразата си по средата, очите ѝ с недоумение се сведоха надолу. Ориенталецът беше стиснал лакътя ѝ и вече я насочваше към асансьорите.

— Във ваш интерес е да чуете какво ще ви кажа, докторе — промърмори той. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Вратите на асансьора се плъзнаха встрани, той я побутна във вътрешността на кабината. — Отнася се до вашия приятел Торнбърг Конрад III...

— Пръстът му натисна бутона за затваряне на вратата още преди някой от останалите клиенти на хотела да беше забелязал свободните места в кабината.

— *Какво* за Торнбърг?! — попита Стийви, започнала да се дразни от досадния азиатец. Видя го да натиска бутона за шестия етаж и за пръв път си даде сметка, че този човек е направил своето предварително проучване.

— Притежавам информация за Торнбърг, към която положително ще проявите интерес — поясни Йошида, а усмивката му стана още по-любезна.

— Да не би да сте изнудвач? — изгледа го тя. — Имайте предвид, че такива номера не ми минават! — дръпна лакътя си и добави: — Просто не се интересувам от клюки!

— Погрешно ме разбирате, докторе — скри усмивката си Йошида. — Не съм търговец. — Асансьорът спря на шестия етаж. —

Може би трябваше веднага да кажа, че информацията ми се отнася и до вашата мъртва сестра Аманда... — кимна, на лицето му отново се изписа любезна усмивка: — Вашият етаж, докторе. Искате ли да сляза с вас?

— С какво разполагате? — попита тя, след като влязоха в стаята и. Нарочно остана в антрето и пропусна да го покани. Торбите с покупките пъкна в стенния гардероб.

Йошида извади от вътрешния си джоб няколко обикновени пощенски плика и й подаде един от тях.

Стийви го завъртя между пръстите си, без да го отваря.

— Познат ли ви е този почерк, докторе?

— Да. Принадлежи на Аманда.

— Сигурна ли сте?

— Тя беше моя сестра, по дяволите! — отвърна Стийви и изведнъж млъкна, дала си сметка, че отговорът ѝ е доста груб.

Йошида само кимна с глава и запази мълчание.

Стийви извади писмото от плика и започна да чете. Главата ѝ отскочи нагоре почти веднага, лицето ѝ се смръщи.

— Ако сте решили да ми давате доказателства за някаква връзка между сестра ми и Торнбърг, то...: — замълча и тикна писмото обратно в ръцете на Йошида.

— Това изобщо не ме интересува, докторе — хладно отвърна Йошида. — А, предполагам, и вас... — подаде ѝ обратно писмото заедно с останалите. — Налага се да прочетете всичко, за да разберете за какво става въпрос...

Стийви му отправи един продължителен и натезал от враждебност поглед, но задържа писмата. После се обърна, пристъпи към малката масичка до завесата и седна. Не го покани да влезе. Изчете първото писмо и веднага премина на следващото.

Така изтекоха няколко дълги минути. Светлината в стаята значително намаля. Йошида тръгна да пали осветлението, спокойно и самоуверено, сякаш ѝ беше личен иконом. Стийви не му обърна внимание. Съзнанието ѝ беше изцяло ангажирано от думите, които беше написала сестра ѝ. Всяка от тях беше като капчица кръв от смъртоносна рана и тя си даде сметка със смразяваща яснота, че на практика нещата стоят именно така...

Нямаше никакво съмнение, че тези писма са писани от Аманда, също така сигурно беше, че те са нещо като дневник на отношенията ѝ с Торнбърг Конрад Трети, ако това можеха да бъдат наречени отношения, разбира се... С течение на годините работа като психотерапевт тя беше открила доста дефиниции за думичката „отношение“, но въпреки това не успя да намери дефиниция за това, което откри в писмата на сестра си.

Притисна длан до челото си и усети, че трепери. Дясното ѝ слепоочие се разигра от упорит тик. Мили Боже, това е истински кошмар!

По всичко личеше, че Аманда е участвала в някакъв странен експеримент, финансиран от Торнбърг. Повече от година, преди да бъде убита, тя си беше инжектирала някакъв експериментален серум, чрез който Торнбърг се опитвал да спре нормалния процес на стареене в собствения си организъм.

Стийви искаше да отмести писмата, но не беше в състояние да го стори. През лупата на тъжната изповед на Аманда тя започна да вижда Торнбърг в такава светлина, на която само допреди час несъмнено би се изсмяла...

От писмата беше съвсем ясно, че Аманда е споделяла напълно манията на Торнбърг за вечна младост и безкраен живот... Тази обща страст е превърнала отношенията им в нещо друго, в нещо безкрайно различно от нормалните отношения между мъж и жена... Но в какво? В какво се бяха изродили те? Ужасяващият съюз, сключен от Аманда, май имаше само едно име — симбиоза...

Двамата с Торнбърг бяха подхранвали своята мания за вечен живот тайно, без външни изяви, без да позволят на никого дори да заподозре за тяхната тайна. Стийви се почувства виновна, че не беше успяла да открие никакви странности в поведението на сестра си, нищо, което да я насочи към особената ѝ мания... С болезнена яснота си припомни честите депресии, в които изпадаше Аманда, припомни си и своето собствено повърхностно отношение към тях... Просто беше убедена, че тези състояния са временни и бързо ще преминат. Стийви — задълбочената и чувствителна към психическите травми на пациентите си лекарка, беше пропуснала да забележи маниакалната болест на собствената си сестра!

Спомни си думите на една от преподавателките си, казани малко преди да започне да практикува: *Никога не се заблуждавай с увереността, че пациентът няма с какво да те изненада, — беше казала тя — в момента, в който изгубиш първия от тях — независимо дали чрез убийство, самоубийство или друго от този сорт, ти неволно ще се запиташ: Какво пропуснах? Какво не направих? Още отсега мога да те уверя, че отговор на тези въпроси никога няма да получиш, Стийви...*

Разгъна последното писмо и последните дни от живота на сестра ѝ се разкриха пред нея с трагична яснота. Ето какво пишеше Аманда:

Твърдиш, че всичко е наред, че експериментът се развива успешно. Но моето тяло не е на това мнение.

Страхувам се не само от това, което става вътре в мен, но и от моралната слабост, която притежаваш ти. Не смееш да ме погледнеш в очите, не смееш дори да поговориш с мен.

Помня клетвата си да не споделям с никого същността на експеримента, но сега съм съвсем сама сред мрака на времето и пространството и вече не понасям агонията на мълчанието.

Озовах се в чистилището и зная, че измъкване няма. Единственият път е надолу, към истинския Ад — едно място, което едва ли заслужавам...

Пиша ти, защото отказваш да разговаряме по телефона. Исках да ти кажа само едно — вече не се чувствам обвързана с клетвата за мълчание. Реших да разкажа всичко на Улф и ще го сторя веднага, още преди тялото ми да се разкапе... Това несъмнено ще отнеме известно време, тъй като трябва да събера кураж.

Напоследък куражът е дефицитна стока за мен, но твърдо съм решила да изпълня намеренията си. Това е последното нещо, което вероятно ще мога да направя за себе си.

Искам да знаеш, че не те обвинявам в нищо. Вися между живота и смъртта благодарение на собствената си

мания. А фактът, че ти пое подадената ми за помощ ръка и ме повлече в пропастта, едва ли може да бъде наречен грях...

Сбогом, Торнбърг.

Стийви затвори очи, но сълзите опариха кожата ѝ като силна киселина. Стана ѝ лошо, имаше чувството, че някой е затъкнал гърлото ѝ с юмрук. Направи върховни усилия, за да не повърне.

— Торнбърг е убиецът на сестра ви, докторе.

Тя ахна и рязко се обърна към Йошида, чертите на лицето му бяха размазани от сълзите.

— О, извинете, не искам да ви внуша, че го е извършил със собствените си ръце... Той е прекалено умен, за да се забърква в престъпления. Но няма никакво съмнение, че убийството на Аманда е извършено по негова заповед.

— *Защо?*

Кратката думичка излетя от гърлото ѝ с цената на огромни усилия.

— Последното писмо дава отговор на този въпрос, нали? Решила е да разкаже на приятеля си за всичко, което ѝ е причинил Торнбърг. А той е бил ченге, нали? Как би реагирал, според вас? Несъмнено би хвърлил срещу Торнбърг всичко, което е било на негово разположение. И това е решило съдбата на сестра ви — Торнбърг е бил длъжен да ѝ затвори устата завинаги.

Стийви наведе глава, сълзите ѝ покапаха по хартията. Сложи листа на масата и грижливо го пригладя с длан.

— Искам да задържа тези писма.

— Разбира се — кимна Йошида.

Стийви усещаше единствено дишането си, всичко останало беше изчезнало. Отчаяно и се прииска всичко да се окаже един кошмарен сън, да се събуди от него с вик на облекчение и да установи, че светът около нея е прост и ясен, както винаги...

— А вие какво искате? — попита след известно време тя.

— Нищо — отвърна Йошида и тръгна към вратата. — Вече получих всичко, което искам.

След излизането му в стаята се възцари мъртва тишина. Стийви остана още дълго свита кран масичката. До слуха ѝ достигна пронизителният звук на автомобилен клаксон, успял да пробие изолацията на хотелския прозорец. Тя трепна и вдигна глава, после тишината отново я погълна. Тежка и лепкава, като сладникавия аромат на цветята, натрупани край зейнал гроб...

— За демон-човекоядец се говори в една стара японска легенда — промълви Шика. — Всъщност, тя е толкова стара, че може и да е китайска... Като всички демони, и този бил мъжки и женски едновременно, но предпочитал да се явява на хората като жена...

Била изхвърлена поради безсилие от тринадесетте кръга на подземния свят — това, което според представите на европейците е Адът... Но ние не вярваме нито в ада, нито в рая... Понесла се над света на хората, търсейки начин да увеличи демоничната си сила...

Отначало изяждала сърцата на жертвите си и пиела кръвта им, но резултат нямало. Започнала да яде мозъците им, усетила някакво потрепване и разбрала, че това е правилният път...

В крайна сметка не постигнала нищо, но липсата на успех още повече я ожесточила. Вече не можела да се спре, нападала жертвите си с неизтощаема стръв и изсмуквала всичко от тях.

Ето как се е появила на света Достопочтената майка. Тя е превъплъщението на ужасния демон от древността, превърнала се в жива легенда. Единствената разлика между нея и митичния демон се състои във факта, че тя съумява да изсмуква „макура но хирума“ от другите и го прибавя към собствената си духовна мощ... Каквато и маска да сложи на лицето си, отдолу винаги ще се крие зловещият образ на демона-човекоядец... Това е особено опасно за теб, тъй като тя няма да позволи на човек с по-силна „макура но хирума“ от нейната да остане жив...

В момента, в който проявиш небрежност, тя ще се нахвърли върху теб, ще изсмуче мозъка ти, а останалото ще захвърли...

Стояха в сянката на висока сграда от стоманобетон и стъкло, издигаща се на една от тесните улички в квартала Шибуйа. Въздухът потрепваше от могъщия тътен на огромен генератор, над главите им се издигаше естакадата на магистралата, която пресичаше района. Улф

вече знаеше защо са тук — вибрациите на генератори за ток с голяма мощност успешно прикриват излъчването на „макура но хирума“ и те ще бъдат скрити от Достопочтената майка и нейните шпиони в града. Въпреки наличието на тази механична преграда, Улф предпочете да пусне в ход и собственото си душевно излъчване.

— Сега Достопочтената майка знае за предателството на Минако — продължи Шика. — И вече няма да я пусне извън стените на „Забранените мечти“...

— А може би вече е мъртва — поклати глава Улф.

— Не. Това не е в стила на Достопочтената майка. Бързата смърт не ѝ носи никаква наслада. Но твоят план е безкрайно опасен, затова настоявам да бъда с теб...

— Не е разумно — въздъхна Улф. — Ще усети присъствието ти и ще се подготви. Докато аз мога да се промъкна незабелязано. Нито тя, нито Сума могат да усетят присъствието ми... Това е единственият шанс да измъкнем Минако жива...

— Преди това трябва да унищожиш Достопочтената майка — поклати глава Шика, протегна ръка и нежно докосна челото му. — Мама беше права — това е твоята съдба!

Да, наистина това е съдбата му. Да мобилизира сили и да унищожи огромното зло, надигащо се от този край на планетата, заплашващо да я унищожи...

Вратата на „Забранените мечти“ отвори една изключително ниска жена, облечена в абсурден мъжки делови костюм.

— Името ми е Дейвид Уорън — каза Улф. — Аз съм делови партньор на Лорънс Моравия. Адреса научих от него, заедно с уверенията, че това тук е най-добрият клуб в Япония...

Жената джудже го изгледа, после кимна с глава и му направи знак да влезе.

Престъпвайки прага и чувайки затръшването на вратата зад гърба си, Улф усети как косата му неприятно настръхва. Минаваше пладнe, заведението беше претърпкано. Пристъпи към бара, поръча си бира „Кири“ и зае място между японци в тъмни костюми. Изчака известно време, после попита къде е тоалетната и се измъкна.

Следвайки указанията на Шика, той тръгна по дълъг коридор с каменна настилка. Вървя доста време по него, най-сетне стигна до просторно антре, стените на което бяха покрити с огромни картини. Те изобразяваха не само двубои между покрити с броня самураи, но и битки на древни храбреци с тигри, глигани и огромни змии. Ожесточените им лица странно контрастираха с благите и търпеливи физиономии на животните.

Оттук имаше само един изход — през остъклена врата, която водеше към изключително добре поддържана вътрешна градина. Над главата му бяха надвиснали огромните небостъргачи на токийския център, но градината някак смекчаваше заплашителното им присъствие. Сякаш бяха гигантски японски кедри, покрили стръмните планински склонове на префектурата Нара. Улф изпита странното чувство, че тук времето е спряло, после си спомни, че това почти напълно съвпада с описанието на „Забранените мечти“, което му даде Шика.

В градината имаше една жена. Беше коленичила върху кафеникавия мъх, очите ѝ бяха затворени, а главата — леко наклонена встрани. Сякаш беше заспала сред неестествената тишина на това странно място. Но тази тишина беше коренно различна от спокойствието на храма, в който Улф беше срещнал Минако...

Жената имаше гъста, блестяща като каска черна коса, стегната на кок зад широкото чело. Съвършената линия на устните беше шокиращо червена на фона на бледото лице — сякаш някой беше надраскал еротична думичка върху стената на женски манастир... Носеше черно кимоно с бяла дантела по ръба на ръкавите и якичката. Пристъпвайки в градината, Улф остана със странното впечатление, че наблюдава някакво непонятно наслагване на черния цвят — сякаш виждаше очертанията на река в бурна нощ...

Жената беше сама и без видими оръжия около себе си. Това беше Достопочтената майка.

Отвори очи и Улф застина на място. Бяха с цвят на охра, толкова светли, че приличаха на разтопено злато толкова бистри, че човек оставаше с чувството за прозрачност...

— Не усещам нищо, но ти без съмнение обладаваш чудодейна сила.

Очите на Достопочтената майка се отвориха широко, докато тялото ѝ се извързчаше по посока на Улф. Може би беше игра на светлината, но Улф остана с усещането, че в тях припламнаха зеленикави светкавици. Усети и още нещо — някаква непонятна тежест легна на плещите му — сякаш беше повреден кораб в бурните води на океана, разминал се на косъм от сблъсък с огромен айсберг...

— Или аз съм сляпа, или ти не съществуваш — добави тя, очите ѝ останаха заковани в лицето на Улф. — Но аз не съм сляпа и ти съществуваш. Което означава, че съм била права... — на лицето ѝ се появи невинна усмивка, Улф изведнъж си спомни за момичето абориген в Лайтнинг Ридж. — Я ми кажи как е възможно моята кръщелница Шика да чувства силата ти?

— Не зная — отвърна Улф.

— Значи бъдещето стана настояще — каза Достопочтената майка. — При това бъдеще, за което никой от нас не е подозирал.

— Кой уби Лорънс Моравия? — попита Улф. — Кой уби Аманда Пауърс? Сума? Зная, че е тук, зная, че е той... Чувствам излъчването му...

— Наистина ли затова си дошъл?

Той протегна напред черния, натежал от енергия показалец на „макура но хирума“:

— Отговори ми!

— Ако разполагам с това, което искаш, аз положително ще ти го дам — отвърна Достопочтената майка. — Имай малко търпение!

Тя затвори очи и той усети как неговите правят същото. Изгуби чувство за време и пространство, стори му се, че двамата се сливат в едно цяло, в една могъща машина, която работи на все по-високи и по-високи обороти... Стана му зле.

Очите на Достопочтената майка се отвориха едновременно с неговите, гласът ѝ беше мек като памук:

— Шика те обича, готова е да умре за теб. Благодарение на тази любов е повишила многократно своята чувствителност и вижда това, което останалите не могат... Ах тази Шика! Нейната преценка винаги е била точна!

Улф внимателно я огледа, търсейки признаците на лудост, за които говореше Минако.

Достопочтената майка се изправи и бавно тръгна между хладните камъни.

— Хубавичко ме огледай, *tabula rasa*, мое Бяло петно — промълви тя. — После помисли за своята любима Шика. Тя е родена през 1972 година, но и след петдесет години ще изглежда такава, каквато е днес... — хладна усмивка се появи на безупречните ѝ устни, очевидно изпитваше удоволствие от смаяното изражение на лицето му. — Макар двете с нея да си приличаме като сестри, аз съм родена в последния ден на последния месец на миналия век...

Улф се смая, въпреки всичко, което Шика му беше разказала за влиянието на „макура но хирума“ върху дълголетието.

— Ти си родена през 1899 година?! — прошепна той. — Господи Исусе!

— А ти кога си роден, Бяло петно? — попита Достопочтената майка.

— Преди четиридесет и три години.

— А даваш ли си сметка, че изглеждаш най-много на тридесет и пет?

Улф неволно докосна бузата си с ръка.

— Колко дълго ще живея? Достопочтената майка сви рамене:

— Моята „макура но хирума“ не ми показва нищо, свързано с теб.

Сянката ѝ се плъзна по камъните, пъргава като котка. После тя се озова от другата му страна и Улф отново изпита чувството, че се разминава с тежък айсберг.

Загадъчната усмивка изчезна от лицето ѝ:

— Имаш ли представа как си успял да промениш съотношението на силите, Бяло петно? Аз съм неплодна. Шика е моя кръщелница. Обичам я повече от всеки друг, повече от всеки мъж, който съм канила в леглото си. — Красотата ѝ започна да разцъфва направо пред очите му. — Разбираш ли какво става тук? Можеш ли да разбереш бъдещето, което се превърна в настояще благодарение на теб? Майка ѝ ме заплашва. Шика беше мой телохранител, но сега също ще се превърне в заплаха за мен... И всичко това заради теб!

— Аз съм тук с нея — отвърна Улф. — Друг начин няма.

Разсеяна от изпаренията, светлината се блъскаше във високите кули на небостъргачите и падаше в градината странно потъмняла, като

бронзово покривало.

— Ти си дете-чудо — промълви по-спокойно Достопочтената майка, очевидно успяла да се овладее. — И като всяко дете-чудо носиш в себе си мощта на спасението и унищожението — алените ѝ устни леко се разтвориха: — Вече си преживял част от това, което ще стане... Трябва да мислиш за нас като за тандем... Не забравяй, че обединена, нашата „макура но хирума“ може да постигне всичко... Абсолютно *всичко!*

Улф усети лепкавата примамливост в думите ѝ и рязко се отдръпна.

— Нямам нужда от теб! — отсече той. — И сам мога да открия Сума!

— Ами Минако? — усмихна се Достопочтената майка. — И нея ли ще откриеш толкова лесно?

— Какво си ѝ сторила? — рязко се обърна той.

— Любопитно — промълви Достопочтената майка и наклони глава: — Защо си се загрижил за нея? Тя е луда. Прибрах я за нейно добро, а и за безопасността на околните.

— Лъжеш!

— Защо трябва да лъжа? Минако е най-добрата ми приятелка, ние сме по-близки от сестри. Нашата близост е особена, бих казала уникална... Тя се грижеше за мен като никой друг. Подхранваше ме... Нима мислиш, че ще я изоставя точно сега, когато тя има нужда от мен?

— Нека да я видя и сам ще преценя това.

— Разбира се — кимна Достопочтената майка.

— Ела.

Напуснаха градината от противоположния край. Стаята, в която се озоваха, беше малка, облицована с дялани, до блясък полирани греди от вековен кедър. Въздухът тежеше от някаква остра миризма — нещо средно между восък и затоплена гума.

Улф отбеляза, че Достопочтената майка заключва плъзгащата се врата зад себе си и едва тогава се обръща към другата жена в помещението. Тя беше Минако. Седеше на колене, с безжизнено отпуснати в скута ръце. Полите на кимоното ѝ приличаха на шарена локвичка.

— Минако?

— Да, Улф-сан.

Той се втренчи в лицето ѝ. Не, съмнение не можеше да има. Това наистина е Минако.

— Затворничка ли си тук?

— Не съм добре — отвърна Минако. — Имам моменти на лудост, сега това ми е съвсем ясно...

— Но това, което ми каза в храма...

— Аз съм болна, Улф-сан. Мислите ми често са ирационални, понякога не зная какво говоря...

В поведението ѝ имаше нещо странно и необичайно, но Улф не беше в състояние да го определи. Реши да прибегне до помощта на „макура но хирума“ и веднага забеляза някаква необяснима аномалия. Пред него имаше една фасада, мъртва като миналогодишна кожа на змия. Но дълбоко навътре помръдваше нещо... Нещо познато, нещо, с което се беше сблъсквал... В един склад в Ню Йорк... Под водата на поточето в Масачузетс...

Сума!

Изправена под колоните на естакадата в Шибую, Шика изведнъж потръпна. Уви ръце около тялото си, но не успя да се стопли. Улф категорично ѝ забрани да се мярка в „Забранените мечти“ и беше напълно прав. Ако информацията на Южи е точна и Достопочтената майка наистина знае за бунта на Минако, с всички ще е свършено! Разбира се, тя не сподели това с Улф. Беше убедена, че той няма да ѝ повярва, просто защото не познаваше Достопочтената майка, нито пък е бил неин телохранител. Тялото ѝ бе пронизано от нова тръпка.

Беше нелоялно дори да си го помисли, но все пак не можеше да разбере как Минако се е решила да я постави в толкова опасно положение. Вярно, че не е лошо да имаш двоен агент, който е дясна ръка на Достопочтената майка. Но на каква цена! Шика най-добре знаеше какво ѝ струва да удържа на излъчването на господарката си...

„Знам, че Достопочтената майка ме обичаше и щеше да ѝ е особено приятно да ме корумпира — единственият начин да ме откъсне от Минако. Естествено, това е била крайната и цел. Самата тя не е можела да има деца, докато Минако е родила четири — истинска машина за бебета...“

Отново потръпна. „Господи, защо пуснах Улф да отиде при нея сам?“ Скочи в колата си и подкара към „Забранените мечти“ без повече

да се грижи кон ще улови излъчването ѝ.

И, разбира се, някой го стори. Но това беше самата Минако, а не някой от враговете им в „Черният кинжал“.

— Накъде си се запътила?

Шика спря и зяпна насреща ѝ. Минако и беше пресякла пътя малко след като паркира на една пряка разстояние от „Забранените мечти“. Дръпна я в близкия вход и опря гърба и на стената.

— Мамо, Улф каза, че си тръгнала на среща с Достопочтената майка!

— Разбира се — отвърна Минако. — Така му казах.

— Но ти си тук! — разтревожено я изгледа Шика. — А Южи каза, че тя вече знае за...

— Как няма да знае! — остро отвърна Минако. — Беше въпрос на време. Тя има нюх към конспирации от всякакъв вид, а лудостта я направи още по-проницателна.

Шика объркано я гледаше.

— Значи умишлено си ни накарала да повярваме, че си пленник в „Забранените мечти“ и това е било част от твоя план?

— Да — усмихна се Минако. — Планове и пак планове... Човек трябва да е много изобретателен, когато е заобиколен от врагове... — от устата ѝ се откъсна въздишка. — Отначало исках да използвам Казуки срещу Достопочтената майка.

— Но Казуки е болна и не притежава „макура но хирума“.

— Грещиш. Точно „макура на хирума“ я унищожава отвътре. Толкова силна, че тя не е в състояние да я контролира. Опитах се да ѝ помогна, като я науча на някои неща, но тя не успя да ги усвои достатъчно бързо... И събитията излязоха от контрол, като при атомна електроцентрала. Сега вече никой не може да спре разрушителния процес.

— Господи! — хвана се за главата Шика. — Но Казуки е болна от дълго време! Аз мислех, че действията ти срещу Достопочтената майка...

— Са започнали скоро? — разшири се усмивката на Минако. — О, не. Моята омраза датира отпреди няколко десетилетия. Виждах как нейната „макура но хирума“ я разяжда и я превръща в опасна луда. Тя беше по-силна от Казуки и успя да се контролира значително по-дълго от нея. Но накрая се предаде.

— И ти ме изпрати да доведе Улф.

— Да. След провала на Казуки трябваше да си осигуря друг съюзник в борбата срещу Достопочтената майка. Но Улф Матсън беше пълна загадка. Единствен внук на Белия лък, той трябваше да притежава силата на прозрението, но външни доказателства за това липсваха. И ние го забравихме. Доста по-късно интуицията ми подсказа, че у него трябва да има изключително силна „макура но хирума“. Но как да го поставя под контрол? Как да го привлека на своя страна в предстоящата битка?

Направих единственото възможно нещо: подхвърлих информация за него на Достопочтената майка. Предполагах, че ще се обърне към Сума, и тя наистина го стори. Тогава вече няха друг избор, освен да изпратя теб в помощ и закрила на Матсън.

Шика изпадна в състояние, близко до пълен шок.

— Но това е било изключително опасно, мамо!

Защо си чакала намесата на Сума? Защо просто не ме изпрати да доведе Улф?

— Не можех да си позволя подобен риск, детето ми — поклати глава Минако. — Дори ти не познаваш Достопочтената майка както я познавам аз. Лудостта я тласкаше към нещо, което наподобява психически канибализъм. Изсмукваше „макура но хирума“ от своите жертви и с всеки изминал ден ставаше по-силна и по-опасна. Нямаше смисъл да водиш Матсън в случай, че неговата „макура но хирума“ щеше да се окаже недостатъчна. Той трябваше да бъде подложен на тест, при това тест от най-тежкото възможно естество. Това, разбира се, не изключваше твоето влюбване...

— Ти си знаела, че това ще стане?!

— Малко или повече...

— И просто го остави да се случи?

— Помогнах му да се случи. Бях длъжна да го сторя. Той ни трябва.

Макар да беше дълбоко шокирана. Шика все пак отбеляза, че майка ѝ нито веднъж не спомена плановете за икономическа експанзия на „Черният кинжал“.

И после всичко дойде на мястото си: заговорът на Минако за унищожение на Достопочтената майка нямаше нищо общо с алтруизма. Между двете винаги беше съществувало остро

съперничество, победата означаваше всичко: С нарастващ ужас Шика си даде сметка, че майка ѝ систематично беше включвала в битката собствените си деца, без да държи сметка за личните им предпочитания.

— А сега Улф е изправен срещу нея сам!

— Разбира се — кимна Минако. — Така трябва да бъде.

— Но той не я познава, не може да си представи дори част от триковете ѝ!

— Ще се справи.

— Ами ако се провали? В такъв случай как виждаш бъдещето, мамо?

Минако не отговори.

— Не можеш да го видиш, нали? — погледна я за пръв път от началото на разговора Шика. — Това бъдеще е загадка за всички нас!

— Знам, че...

— Нищо не знаеш! — скръцна със зъби Шика, обърна ѝ гръб и хукна към стените, ограждащи задната част на „Забранените мечти“.

Улф направи крачка напред към Минако и образът ѝ се стопи. На нейно място, след кратка пауза — сякаш за смяна на лентите в стар киносалон, изведнъж се появи фигурата на Сума. Улф моментално пренастрои психическата си енергия, но Сума беше подготвен. Мощният сноп на излъчването му разклати тялото на американеца. Улф успя да се задържи на крака и рязко се завъртя наляво. Ръцете му ветрилообразно се стрелнаха напред, после нанесоха силен удар „атеми“ в гръдния кош на Сума.

И двата удара попаднаха в целта, но без особен ефект. После получи силен контриращ удар в лявото рамо, прониза го остра болка. В ръката на Сума проблесна кокалена дръжка с извито между двете части острие — като клюн на хищна птица. Именно това острие беше потънало в рамото на Улф.

Без да губи време, Сума отново замахна. Острието просвири във въздуха, но Улф успя да блокира удара. Сграбчи китката на противника, после се завъртя около себе си — назад и надясно. Пусна китката, лявата му ръка се стрелна към носа на Сума във фалшиво „атеми“. Но вместо да нанесе удар, тя се пхна под мишницата на

японеца, инстинктивно вдигнал ръка да се предпази. Продължи движението ѝ нагоре, после я завъртя назад, мина зад гърба на противника и направи опит да извие врата му.

Сума приклепна и стовари кокалената дръжка в ребрата на Улф. Болката беше толкова остра, че хватката му за миг се разхлаби. Това беше напълно достатъчно. Сума заби пета в дясното коляно на Улф, после пъргаво отскочи встрани. Острието свирна във въздуха и Улф едва успя да блокира страхотния удар, насочен право в гърдите му.

Не можеше да успокои дишането си и това сериозно го разтревожи. Сума отново замахна с ножа. Вместо да се отдръпне, Улф пристъпи крачка напред, изби удара встрани и стовари могъщо „атеми“ в бъбреците на противника си. Ефект обаче отново нямаше.

Пусна в действие „макура но хирума“ и веднага видя с какво беше ангажирано съзнанието на Сума: субстанцията, с която беше покрито острието на ножа. Значи ме е отровил, разбра той. Ето защо не рискува с нападателни хватки. Просто чака действието на отровата.

Направи нов опит за нападение, но Сума с лекота го блокира. Стори това още два пъти, после главата му се замая и той неволно се отпусна на колене. На лицето на Сума се появи ликуваща усмивка, острието на ножа спокойно висеше край дрехата му.

Лявата ръка на Улф се стрелна напред, пръстите му се увиха около острието. Изкрещя от болка, но не прекрати нападението. Дръпна рязко към себе си и Сума политна напред. Очите на японцеа широко се разтвориха. За стотна от секундата се забави да ги отмести от дълбоко срязаната длан на Улф, умът му бе блокиран от шока.

Единствената слабост на Сума беше арогантността и Улф се възползва от нея. Японецът разчиташе прекалено много на своето оръжие и тази грешка беше фатална.

Лицата им се доближиха, Улф пусна в действие черното острие на своята „макура но хирума“. Тя проникна през всички защитни линии на противника, тялото на Сума се сгърчи от непоносима болка. Никога през живота си не беше изпитвал подобно нещо. Имаше чувството, че клетките му експлодират една по една в нещо като верижна реакция. Нервната му система се претовари и блокира мозъка му. Сърцето му изригна, очите му угаснаха.

Тялото му се удари в окървавената кедрова ламперия и бавно се смъкна на пода. В стаята се появи отвратителна миризма. Възторг и

болка се бореха в душата на Улф. После отровата в кръвта му започна да казва тежката си дума. Бавно се отпусна на колене. Опита се да стане, но не успя. Дробовете му отказваха да функционират, но съзнанието му все още беше ясно. Къде изчезна Достопочтената майка, запита се той.

Обърна се да я потърси с поглед, в същия миг стаята се изпълни от пронизителен животински рев! Беше толкова силен и див, че зъбите му неволно затракаха.

После изведнъж изпита чувството, че някой е изпомпал въздуха от помещението, а масивните дървени стени се накланят и падат отгоре му. Тялото му отлетя в противоположна посока, отгоре му се изсипаха купчина камъни и натрошени греди, които злоещо помръдваха — като лапите на кръвожаден звяр...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ВАШИНГТОН / ТОКИО

— Трябва да напусна града — каза Джейсън Йошида.

— Още не — промърмори Хам Конрад и се размърда в стола си. В ръцете му бяха фотокопия от материалите, които бяха открили в сейфа на „Грийн Бранчиз“. — Тези неща са истински динамит, дори през ум не ми минаваше, че ще открием подобно нещо. На практика баща ми е извършил поредица от тежки престъпления отвличане, търговия с хора, незаконни медицински експерименти и убийства. Не, сега не можеш да си тръгнеш... Ще имам нужда от твоята помощ при неизбежната конфронтация с Торнбърг.

Йошида насочи поглед към прозореца зад главата на Хам. Около акуратно подрязаните розови храсти жужаха пчели.

— Шото Вакаре пропуска вече трета контролна връзка по факса — замислено промърмори той.

— Нима това е толкова странно? — попита Хам, без да вдига глава от снимките, които лично беше проявил още сутринта. — Уведоми ни, че възнамерява да вкара Южи Шиан в „Забранените мечти“. Няма смисъл да се безпокоиш. Докато е там, естествено няма как да влезе във връзка с нас...

— Страхувам се, че нещата са претърпели и по-нататъшно развитие — внимателно подхвърли Йошида.

— Вакаре е изчезнал — изчака Хам да вдигне глава и едва тогава добави: — Вероятно е мъртъв...

— Мъртъв? — озадачено го изгледа Хам.

— Налага се да замина и да разбера лично какво става — отвърна Йошида.

Хам се замисли, после бавно кимна с глава.

— Добре, но трябва да действаш бързо. На този етап не можем да си позволим грешка — махна с ръка и нетърпеливо добави: — Вземи първия самолет и ме дръж в течение.

— Слушам, сър! — отвърна по военному Йошида и се изправи. Хам не му обърна внимание, отново потънал в доказателствата за

престъпленията на баща си. Все още не беше в състояние да асимилира ужасната истина — демонстрирайки своята любов към Съединените щати и дълбоката омраза към Япония, Торнбърг я беше превърнал в основен мотив за преки действия срещу организацията „Черният кинжал“. Хам беше там, чу със собствените си уши как баща му развива благородната си теза пред генералите от Пентагона и самия президент. Но през цялото това време Торнбърг се беше занимавал с отвличане на хора, с непозволени експерименти над тях, с брутални убийства... С една-единствена цел — да открие вълшебния серум на безсмъртието! Господи, какво ужасно двуличие! Хам беше толкова потресен, че почти не обърна внимание на оттеглянето на Йошида.

Напуснал офиса на Хам, японецът излезе от сградата и спря едно такси. Пред блока даде десет долара на шофьора и го помоли да почака. Часът беше малко след единадесет на следващата сутрин след проникването в подземията на „Грийн Бранчиз“.

Качи се в апартамента и обходи трите малки стаи, напълно опразнени от лични вещи, мебели и кухненска посуда. На практика жилището беше оголено, два големи куфара чакаха в антрето.

Е, все пак имаше нещичко... Йошида влезе в тясната кухничка, която винаги беше ненавиждал, отвори вратичката на хладилника и спря замислен поглед върху мъртвия плъх вътре. Много му се искаше да види физиономията на Хам Конрад, когато дойде да го търси тук и открие замръзналия гризач. Е, човек не може да получи всичко на този свят, примирено въздъхна той.

Поводът за внезапното му заминаване за Япония беше напълно измислен. Изобщо не му пукаше къде се намира Шото Вакаре и какво му се е случило. Вакаре беше изиграл своята роля, Хам също... Машинациите на Йошида задвижиха сложна система от емоционални прояви, които неизбежно ще преминат в конкретни действия. А завръщането му в родината беше предизвикано от нещо далеч по-просто и ясно — Достопочтената майка го зовеше.

Обиколи за последен път апартамента, увери се, че не е пропуснал нищо и вдигна куфарите. Внимателно заключи след себе си и напусна сградата.

Четиридесет и пет минути по-късно пристъпи към гишето на японските авиолинии на международното летище „Дълес“ и хвърли поглед към часовника над главата си.

— Трябва да надпишете етикети за куфарите си — предупреди го симпатичната униформена служителка, докато принтерът попълваше билета му.

Йошида пое етикетчетата и внимателно започна да изписва името Йен Фукуда. Адресът в долната част беше на една голяма компания за производство на туристически дипляни в Токио. Името и адресът отговаряха точно на това, което пишеше в паспорта, кредитните карти и шофьорската книжка, сгущени на сигурно място в портфейла му.

Часът беше дванадесет и двадесет, до повикването за прекия полет до Токио оставаше около час и половина. Премина през паспортната служба и имиграционния контрол. Втората проверка се налагаше, тъй като пътуваше с японски паспорт. Удариха му печат и той бавно влезе в залата за транзитни пътници. Седна на бара, поръча двоен хотдог и кафе, после разгърна списание „Форбс“, купено от съседното гише. Имаше достатъчно време, за да прочете на спокойствие два наистина добри материала за упадъка на американската автомобилна промишленост. Обявиха полета му малко след като приключи.

Петдесет минути по-късно, след неизбежното закъснение, причинено от задръстване на пистите или некомпетентност от страна на авиодиспечерите, тежкият Боинг-747 се отлепи от земята и започна да набира височина. Зад него се проточи тежък шлейф от отработени газове. Сбогом, Америка, въздъхна в себе си Йошида и отпи глътка шампанско, поднесено от пъргавата стюардеса в първа класа.

Крилата на боинга леко се разклатиха, докато машината набираше височина сред вихрите на промишления смог. Скоро се озоваха над облаците и Йошида затвори очи. Почувства как мазната слюз на Вашингтон и постоянните контакти с хората от Запада започва да се отделя от душата му — като изсъхнала кожа на змия. Ще бъде чудесно да бъде отново в Токио, да се смеси със сънародниците си, да говори на майчиния език. Какво огромно облекчение е завръщането в „Забранените мечти“ — мястото, където започва и свършва животът!

А животът на Йошида беше започнал с безпроблемното изплъзване от утробата на Евън. Макар че външно приличаше на девойка, Евън беше доста възрастна. Никой в „Забранените мечти“ не знаеше на колко години е тя, дори самата Достопочтена майка не помнеше рождената ѝ дата.

Естествено трябваше да има и баща. Но Йошида нямаше представа кой е той, тъй като появата му на белия свят се дължеше на експеримент по дълголетие, проведен лично от Достопочтената майка. Тя беше взела спермата на неизвестния донор и лично я беше вкарала във влагалището на Евън, а след това беше наблюдавала с неотклонно внимание процеса на бременността и раждането. Веднага след него Евън се разболя и първите месеци на майчинството ѝ бяха изключително трудни. Но Достопочтената майка пое всичко върху себе си и се справи отлично. Единствено кърменето не беше по силите ѝ...

На практика се оказа, че малките гърди на Евън не набъбнаха от очакваното количество майчино мляко. Освен това зърната я боляха от лакомото засмукване на беззъбата уста и тя предпочиташе да остави малкия Йошида да реве до посиняване, вместо да го нахрани...

Достопочтената майка се справи с проблема, като захрани бебето с топло краве мляко и биберон, а после дръпна Евън в съседната стая и жестоко я наказва.

За всичко това Йошида научи години по-късно, но все още не можеше да се освободи от усещането, че чува виковете на болка от съседната стая. Дълбоко в себе си той беше мазохист и като всички мазохисти направи всичко възможно да постигне хармония между тайните трепети на душата си и външната изява, често отличаваща се с брутален садизъм...

Във всичко останало той рязко се отличаваше от околните. Преди всичко, защото беше роден и отгледан в „Забранените мечти“ и властите дори не подозираха за съществуването му. Нямаше сертификат за раждане, не беше записан в нито едно училище. Защото и образованието му, подобно на религиозните и философските му убеждения, беше формирано в херметически затворена среда. На второ, но не на последно място, беше фактът, че той по рождение си беше странен и ексцентричен. Нещо, което Достопочтената майка моментално надуши.

Достопочтената майка беше ненаситна личност. Алчността ѝ подхранваше маниакалните амбиции, а Йошида постепенно откри как да оцелява покрай тази алчност. При това така, че Достопочтената майка изобщо не го усети... Но той имаше силен инстинкт за оцеляване и успя.

Между двамата съществуваше някаква странна симбиоза, вероятно родена поради несъвършенството на душите им. Всеки изживяваше живота на другия едновременно със своя. Дори и това не им донесе чувство за пълнота, но такава беше съдбата им и те се примириха с нея.

Приличаха на единствените оцелели след ужасна битка. Но тази битка беше оставила дълбока следа в душите им, присъствието ѝ се усещаше във всичко, което казваха или вършеха.

Към Достопочтената майка би могло да бъде отправено обвинението, че умишлено е осакатила душата на младежа, просто за да се радва на компанията на човек като себе си. А може би е била твърдо решена да му стори това, което някога бяха сторили на нея...

Но какво му стори тя?

Потънали в префектурата Нара, максимално далеч от цивилизацията в условията на гъсто населена Япония, тя уви късо парче плат около стегнатото му тяло, навлече бялата роба на шинтоистка монахиня и го изведе в нощта. Беше късна есен, звездите ги посрещнаха с ледено сияние, във въздуха се носеше ароматът на окапали листа, примесен с първия полъх на приближаващата се зима.

Коленичиха в древния храм, изграден от дърво и камък, ехото на медните камбани се чуваше надалеч. Тя запали огън в бронзовата поставка, използвайки миналогодишна оризова хартия. Така многобройните богове, населяващи древната планина, щяха да разберат за намерението ѝ да извърши жертвоприношение. После запя протяжен псалм, думите сякаш лепнеха по камъка и изгаряха в пламъците на огъня.

След известно време станаха и се спуснаха по стръмния склон, под който беше разположен шинтоисткият храм. Той функционираше и до днес, благодарение на щедрите годишни дарения на Достопочтената майка.

Долният край на гората беше светен от свещи, чиито пламъчета дори не потрепваха. Сякаш нощта беше затаила дъх. Младият Йошида

— едва единадесетгодишен, започна да долавя ромоленето на невидим поток, което, с придвижването им по тясната, обсипана с борови иглички пътека постепенно се превърна в грохот на водопад. Погледна надолу и си представи, че вижда стотици и хиляди стъпки, оставени от предишни поклонници на свещеното място.

Спряха на брега на малкото планинско езеро и свалиха сандалите си. Достопочтената майка се плъзна във водата и бавно се насочи към средата на езерцето. От черните скали високо над главите им с грохот падаха пенливите водни струи. Обърна се с лице към него и протегна ръка. Той я хвана и двамата бавно тръгнаха по плъзгавите, покрити с мъх камъни.

Остана смаян от яростната твърдост на водната струя, струваше му се невероятно, че мека и покорна субстанция като водата може да бъде поздрава от собствените му мускули.

Достопочтената майка сложи ръце на раменете му и го насочи към плътната струя. Дланите ѝ се повдигнаха и притиснаха слепоочията му. После рязко го блъсна.

Тежестта на водата го принуди да падне на колене, въздухът напусна дробовете му с тихо свистене. Но тя продължаваше да го натиска надолу, решена да осъществи докрай шинтоисткия ритуал на пречистването.

След няколко секунди го отмести от дебелия водна струя и го побутна към скалата. Тук получи възможност да си поеме дъх, макар въздухът да беше наситен с водни пръски.

Откри, че водопадът е смъкнал парчето плат от бедрата му. А може би това беше сторила Достопочтената майка, тъй като ръцете ѝ напуснаха слепоочието му и се плъзнаха надолу.

Беше на сантиметри от него, тънката памучна роба плътно прилепваше около тялото ѝ, подчертавайки всички тайнствени гънки и извивки. Усетът за голотата през тънката материя носеше в себе си нещо силно еротично, нещо, което можеха да демонстрират единствено боговете, населяващи девствения лес.

Достопочтената майка взе ръката на Йошида и я постави върху гърдите си, после заби нокти в кожата му. Отдръпна се и памучната роба се свлече заедно с разтварянето на дланите ѝ.

Йошида усети как слабините му се втвърдяват, върху гърдите му се стовари непозната тежест, стана му трудно да диша. Очите ѝ

блестяха. Знаеше, че има халюцинации, но беше сигурен, че вижда през тях. Пяната в центъра на езерцето, черните клони на японските кедри по брега, бледата светлина на звездите...

— Аз съм зимният сняг и горещото лято — прошепна Достопочтената майка и ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му. — Аз съм утринното великолепие на пролетта и хладният северен вятър на късната есен... — коленичи с лице към него: — Аз съм лисицата, която пирува със заловения заек, аз съм младият елен, готов да побегне при всеки звук... Аз ще ти се наслаждавам, аз ще бдя над теб, ще те храня и изпивам...

Водопадът се пенеше около тях, но между телата им прескачаха ярки искри и въздухът изведнъж стана горещ.

— Ти ще ме обичаш и ще се страхуваш от мен. И именно защото се страхуваш, ще ме обичаш още по-дълбоко... — с тези думи тя придърпа тялото му напред и пое потръпващата му мъжественост дълбоко в себе си. Бедрата ѝ започнаха лудешки танц — напред и назад, нагоре-надолу... Накрая Йошида затвори очи и прехапа устни.

Достопочтената майка наблюдаваше с усмивка на уста спазмите на мускулите по слабините му, ускореният ритъм на тези спазми я накара да възкликне от задоволство. Почувства ръцете му върху гърдите си, усети как горещото му семе я запълва. Йошида също усещаше всичко това удоволствието му рязко нарасна. Когато започна да се излива в нея, от устата му се откъсна тежък стон, тялото му потръпна и безсилно се отпусна в разтворените ѝ обятия.

Събуди се от звездната светлина, изпита странното усещане, че е съвсем близо до тях и може да ги докосне с ръка. После почувства присъствието на Достопочтената майка, която беше коленичила до него и галеше челото му.

Моментално се възбуди и протегна ръка:

— Искам те!

Достопочтената майка го зашлеви с такава сила, че по бузата му останаха кървавочервените отпечатащи на пръстите ѝ.

— Тази нощ е посветена на ритуали и жертвоприношения, на омилюване на боговете, които са навсякъде около нас. *Искаш ме, а? Животът ти с мен няма да премине под знака на това, което ти искаш! Може да ме искаш колкото щеш, но никога вече няма да ме имаш!*

Забелязала възбудата му, тя продължи да му удря тежки плесници. В един момент той изригна, после се обърна по корем и започна да плаче.

После тръгнаха по горската поляна. Тя му показваше гъби и тревички, мъхове и лишей, различни коренчета... Показа му отровните растения, които растяха тук по волята на природата. Показа му и онези, които сама беше засадила преди години. Бързодействащите и бавнодействащите, неоткриваемите и онези, чрез чиито симптоми човек безпогрешно долавя присъствието на врага. После премина на противоотровите и растенията, които могат да спасят човешки живот...

Така приключи тяхната единствена нощ.

Прибраха се в Киото — древната столица с десетки хиляди величествени храмове. Леденият зимен вятър виеше зад прозорците, виелицата набиваше в тях късчета лед, които потропваха като далечни конски копита. Тя започна да му дава отровите една по една, всяко стръкче от тях той беше откъснал със собствените си ръце. По нейни указания приготви различили отвари, после се зае да ги опитва. Така щеше да разбере коя от тях да предлага на различните врагове...

В хода на този процес Джейсън Йошида умираше хиляди пъти, усещаше как душата му напуска тялото по различни начини — веднъж бързо и рязко, сякаш някой беше прерязал артериите му, друг път — бавно и постепенно, сякаш старееше. А после Достопочтената майка го връщаше към живот...

Ето какво го свързваше с тази жена, ето защо той живееше като нея и се стараеше да ѝ подражава във всичко.

Япония.

Беше спал в продължение на шестнадесет часа и няколко хиляди километра. Вратите на първа класа в огромния Боинг-747 все още бяха затворени, но през прозорчето вече се виждаха тежкия смог над Токио и белият връх Фуджияма, който се издигаше над родината му като митичен страж. Изведнъж си даде сметка, че именно Достопочтената майка го беше повикала при себе си. Времето на решителната битка приближаваше. И тя щеше да се изправи срещу врага могъща и непобедима като Фуджияма. Победата щеше да бъде на нейна страна, а той щеше да бъде верният ѝ рицар...

— *Ти доведе медиума.*

— Не — задъхано отвърна Южи, помагайки на Шика да вкарат безжизненото тяло на Улф в склада-лаборатория край Тцуки. — Този човек е много болен...

— *Въпреки това той е медиумът.*

— Млъквай! — раздразнено промърмори Южи и хвърли поглед към доведената си сестра.

Шика все още не можеше да излезе от шока, в който изпадна, когато задната стена на „Забранените мечти“ рухна и почти я погребва под себе си. Сред гъстия облак прах и натрошени бетонни късове беше успяла да зърне оръжие с кокалена дръжка, около чието острие се бяха увили окървавени пръсти. Пръстите на Улф.

Нададе ужасен вик, пусна в действие „макура но хирума“ и започна да си пробива път сред руините, които потрепваха като живи и покорно се отместваха встрани.

Отчаяна, тя ясно долови невидимото излъчване на Достопочтената майка край себе си, с него бяха пропити късовете дърво и натрошен бетон. Концентрира се до крайност, руините започнаха да отскачат встрани от черния, могъщ поток на психическата ѝ енергия. През цялото време усещаше лепкавите пипала на „макура но хирума“ около себе си, знаеше, че те принадлежат на Достопочтената майка. Отначало се учуди, че не е успяла да локализира тялото на Улф, но после навлезе в крепостта от психическа енергия, която той беше издигнал в последния момент, и всичко ѝ стана ясно.

Удвои усилията си и най-сетне стигна до затрупаното тяло на Улф. Със смайване установи, че макар и в безсъзнание, той продължаваше да поддържа крепостта от психическа енергия около себе си. Използвайки цялата сила и всичките си способности, тя успя да го измъкне от коварния капан на Достопочтената майка. Междувременно зърна сгърчения труп на Сума в противоположния ъгъл на помещението, в душата ѝ потрепна облекчение.

Донесе го тук, в склада-лаборатория на Южи, просто защото това беше единственото безопасно място. Не успя да види майка си в близост до „Забранените мечти“, а и не си направи труда да я търси.

Във всеки случай връщането на Улф в къщата на Минако беше изключено, особено след последния разговор между майка и дъщеря...

Потънала в опитите си да открие признаци на живот в безжизненото тяло, Шика се стараеше да не мисли за ужасните последици от този разговор. Пусна в действие пипалата на своята „макура но хирума“, опитвайки се да проникне под дълбоката кома. Стори го многократно, но резултат нямаше. Всички пътеки към съзнанието на Улф бяха блокирани.

— Не зная какво му е сторила Достопочтената майка, но той умира! — прошепна тя и вдигна глава към Южи.

— *Опасността се крие в живота, а не в смъртта* — обади се Оракула.

Южи не обърна внимание на машината и притеснено попита:

— Можем ли да го спасим?

— *Да* — отговори Оракула. — *Той е медиумът.*

— Какво означава това? — извърна се към машината Шика.

— Не му обръщай внимание — горчиво поклати глава Южи. — Нещо му става и е започнал да полудява...

— Глупости — отвърна Шика. — Машините не могат да полудяват.

— Не познаваш Оракула.

— Какво си му направил? Лицето му е почти човешко...

Южи въздъхна и ѝ разказа как Хана се беше включила в Оракула и какво стана след това.

— Не съм го споменавал на никого — разрида се открито той. — Просто защото не зная как всъщност да го обясня... Но ти ще ме разбереш. Ти знаеш колко нещастна се чувстваше Хана. Защото и тя като теб не понасяше това, в което я беше превърнала „макура но хирума“.

Шика помълча няколко секунди, после попита: — Къде е тялото ѝ?

— Изпълних желанието на Оракула... всъщност на Хана... Намира се на дъното на река Сумида...

— Не!

Едва ли сега беше най-подходящият момент да потъне в спомени за приятните мигове, които беше изживяла с природената си сестра, но те просто връхлетяха в съзнанието ѝ. Мисълта, че Хана вече я няма, ѝ

се стори напълно непоносима. По бузите ѝ се затъркаляха горещи сълзи. Една част от съзнанието ѝ искаше да прегърне Южи и да споделят общата си мъка, но традицията на възпитанието я възпираше от проявата на подобна интимност. За нея и двамата трябва да са мъртвопияни.

— О, Хана!

Улф умира, пропищя съзнанието ѝ. Трябва да направиш нещо! Трябва да го спасиш, но как?

Вече беше опитала всичко, което умее. Какво може да го спаси, след като „макура но хирума“ е безсилна? Какво му беше сторила Достопочтената майка?

В главата ѝ се появи една безумна идея...

— Каква е истината? — тихо попита тя. — Мъртва ли е Хана, или продължава да живее?

— *Това зависи от определението ти за живота и смъртта — отвърна Оракула. — Ти трябва да помогнеш на всички нас, Шика-сан. Хана е тук, вътре в мен. Но тя се дави. И двамата сме затънали във вихъра на ирационални мисли, които аз не съм в състояние да разбера или да контролирам. Имаме нужда от медиум. От хирург на душата, който, ако ти пожелаеш, може да ни спаси от страданията.*

— Южи... — промълви Шика и хвърли поглед към природения си брат.

Този медиум е тук сред нас. Ние усещаме присъствието му. Моля те, свържи ни с него...

— Не му обръщай внимание — поклати глава Южи. — Тази процедура е чисто експериментална и твърде опасна... Виж какво стана с Хана...

— Но тя не е пожелала да се върне.

Медиумът умира, Южи-сан. Ние можем да спасим живота му.

— Но под каква форма? — горчиво попита Южи.

Опасността се крие в живота, а не в смъртта. Ние те молим да го включиш към нас.

Шика постави ръка върху гърдите на Улф, отмести очи от безизразното му лице и взе решение.

— Направи го! — заповяда тя.

— Какво?!

— Направи това, което иска Оракула! Свържи Улф с машината!

— Но ние не знаем какъв ефект ще има това върху...

— Той умира и никой от нас не може да му помогне! — тръсна глава Шика. — Връзката с компютъра е единственият му шанс!

Тя има право, въздъхна в себе си Южи. Започна да свързва безжизненото тяло на Улф с машината, опитвайки се да не мисли за последиците.

— *Няма да съжаляваш* — обади се Оракула.

— А защо трябва да съжалявам? — попита Южи, внимателно притискайки вакуумните лепенки към пръстите на Улф.

— *Душата ти е пълна със съжаления, Южи-сан. За Хана, за мен... А най-много за майка ти.*

— Въобразяваш си — отвърна Южи, зает със сложната мрежа от кабели, която трябваше да обхване черепа на Улф.

— *Аз не съм в състояние да си въобразявам, Южи-сан. Поне в този смисъл, който ти придаваш на думата. Но аз не греша.*

— Искаш да кажеш, че никога не грешиш — промърмори Южи и започна да включва електродите. — Започваш да придобиваш комплекс за превъзходство, а това е едно от отрицателните човешки качества, които трябва да избягваш...

— *За невротик ли ме вземаш, Южи-сан?*

— Това, за което говоря, е по-близо до психозата — отвърна Южи, включи последния електрод и се изправи.

— *Психозата е опасна, Южи-сан.*

— Обикновено е така — кимна Южи и щракна свързващия ключ.

— *Аз опасен ли съм?*

Южи се дръпна крачка назад и започна да следи етапите на свързването между компютъра и живия човек, умът му беше прекалено зает за отговор. Научи много неща за този процес от включването на Хана и вече знаеше какво трябва да се избягва прекалено резки електрически импулси, необичайни показания на енцефалограмата, претоварване на мрежата, което би довело до прекъсване на потока от постъпваща информация. Всичко изглеждаше наред, индикаторите на апаратурата сочеха нормални стойности.

После нещата взеха неочакван обрат, внезапно, в един и същи миг: в ушите му писна острият сигнал за претоварване на мрежата, енцефалографът започна да изписва странни криви, излизачи извън разграфената хартия. Пръстите на Южи затичаха по клавиатурата на

контролните уреди, но това, което ставаше, очевидно беше извън техните параметри.

— Какво става, Южи? — изкрещя Шика. Помещението се изпълни с острата миризма на озон, Улф отвори уста и нададе пронизителен вик. Южи стисна зъби.

После светлинните индикатори на Оракула угаснаха.

Хам Конрад се качи на борда на яхтата на баща си — „Инфлуънс И“. Пролетният ден беше чудесен. По небето тичаха пухкави облачета, откъм океана подухваше свеж бриз. Идеално време за платноходи.

Нещата се подреждат много странно, помисли си той. В мига, в който посягаше към слушалката да се обади на баща си, телефонът иззвъня и Торнбърг му предложи следобедна разходка на борда на яхтата.

Прекрасно, рече си Хам и два пъти провери дали не е забравил снимките, които изобличаваха Торнбърг.

Конфронтацията с баща му няма да е от леките — той ясно съзнаваше това. Но уликите, скрити в сейфа на клиниката, не му даваха правото на избор. Мнението на Йош за баща му се беше оказало абсолютно точно. Истината беше болезнена, но неизбежна. Все още се надяваше, че ще успее да предизвика разкаянието на Торнбърг, че ще го принуди да поправи част от сторените злини. Например да компенсира близките на хората, намерили смъртта си в клиниката, да пусне на свобода онези от тях, които все още бяха живи, да закрие дейността на „Грийн Бранчиз“...

Насочи се към кармата, където баща му се занимаваше с въжетата, прикрепящи яхтата към пристана. Екипажът беше получил почивка — Торнбърг предварително го уведоми за това. „Понякога са страшно досадни и ти се мотаят в краката точно когато имаш нужда от усамотение...“ Едновременно с това обаче той винаги беше считал, че слугите са полезна привилегия на богатите...

Силната миризма на корабно гориво за миг погълна обичайните солени аромати на морето. Напуснаха пристанището и Хам се зае да вдига главното платно. Справи се успешно, после стори същото с малкото платно на кармата и онова на втората мачта — широк, снежнобял правоъгълник. Винаги беше изпитвал неотразимо влечение

към шхуните е разперени платна, които величествено порят вълните. Работеше с увлечение, за момент забравил грижите, които нямаха нищо общо с морето. Торнбърг беше този, който му вдъхна любов към ветроходството. Ако се замисли човек, това май е единствената ни обща страст, въздъхна в себе си Хам.

Торнбърг ловко прекара яхтата покрай маркираните с шамандури плитчини на Чесапийк, не след дълго грамадата на Вашингтон се стопи в синкавата мараня. Някъде около пладне Хам сви платната и хвърли котва. Намираха се край подветрената страна на малко островче. Торнбърг се зае да вади обяда — късове крехко месо, задушени в зехтин, кашкавал и червени чушки, няколко вида салати и италианско сирене „Рикота“. Разбира се, и опаковка от шест бири „Сапоро“, която и двамата бяха обикнали в Япония.

Седнаха в каютата, вратите останаха широко отворени. Хам си направи огромен сандвич и лакомо го ухапа, докато Торнбърг се задоволи с малко салата и няколко глътки бира. Цял живот беше имал проблеми с апетита, а напоследък съвсем престана да се храни.

Подхвърляха си незначителни реплики, обзети от сладостна нега. За това допринасяха и топлите слънчеви лъчи, отразявани от водата. Торнбърг не изглеждаше особено щастлив, но беше спокоен. Нормално за него състояние, помисли Хам. Особено след смъртта на Тифани. Самият той се чувстваше напрегнат, вероятно поради важната задача, която му предстоеше. Мисълта за бащината скръб му предложи въведението, което отчаяно търсеше от известно време насам.

— Гледам, че шариш из Вашингтон и никак не ти се прибира у дома — промърмори, с преднамерена небрежност той и избърса мазните си пръсти в салфетката. — И мисля, че няма да е зле, ако вдигнеш платната...

— Да вдигна платната ли? — учудено го погледна Торнбърг, сякаш синът му предлагаше оттегля в пенсия.

— Защо не? — усмихна се с пресилен ентузиазъм Хам. — Аспен, а дори и Европа... Зарязваш всичко, отърсваш се от паяжината на мрачните мисли и обновяваш душата си...

— Какво да правя в Аспен? — подозрително го изгледа Торнбърг. — Да зяпам как разни красавици преследват инструкторите по ски? Същото важи и за Европа — там човек на всяка крачка се сблъсква с разни японци и германци... Това ми напомня за Оста и кръвното ми се

вдига до опасни граници. — На лицето му се появи хладна усмивка: — Други умни предложения?

Хам сведе поглед към огромния къс сирене в чинията си.

Торнбърг изчака точно толкова, колкото беше необходимо, после продължи:

— Освен това аз не искам да заминавам. В мое отсъствие положително ще се объркат куп неща... — очите му не се отделяха от Хам, направи облог сам със себе си за точния миг, в който синът му ще вдигне глава. — Това в пълна сила важи за моите биохимични експерименти... — Вилицата на Хам замръзна върху сиренето. — Снощи някой е проникнал в „Грийн Бранчиз“, представяш ли си? Какво биха могли да търсят в една обикновена клиника?

— Може би промишлен шпионаж? — подхвърли Хам и остави вилицата.

Добър ход, призна в себе си Торнбърг. На моменти Хам наистина успяваше да го впечатли.

— И ние така си помислихме — кимна той. — Но после открихме, че липси сред документите няма и всичко е налице. — Очите му пламтяха: — Открихме и нещо друго — лицето на крадеца, запечатано от видеокамерата... — Главата на Хам рязко отскочи и Торнбърг се поздрави за спечеления облог. — Искаш ли да го зърнеш? Тук, на борда, имам едно копие от лентата...

— Не, Господи!

— „НЕ, Господи“ — имитира го Торнбърг. — Само това ли имаш да кажеш?

— Господи, защо се чувствам така, сякаш съм длъжен да ти дам отговор? — избухна Хам. — Ти си този, който трябва да дава обяснения!

— Не се чувствам длъжен да давам обяснения за постъпките си пред когото и да било! — хладно го изгледа Торнбърг. — За това достатъчно добре се грижат времето, парите и влиянието ми! В момента искам да науча какво е намислил собственият ми син и защо е проникнал с взлом в моята клиника!

— А аз искам да знам...

— Задръж малко, момчето ми! — рязко извика Торнбърг и Хам неволно подскочи. — Ако исках да знаеш какво става в „Грийн

Бранчиз“, сам щях да ти го кажа, по дяволите! Не съм го сторил, значи това не е твоя работа!

— Аз пък реших да го направя моя работа!

Я виж ти, учуди се в себе си Торнбърг. Нима ще се окаже, че синчето притежава повече твърдост, отколкото съм допускал?

— Трябва да поговорим за всичко, което става в тази клиника! — решително вметна Хам.

— Трябва ли?

— Да, трябва! Господи, та ти си извършител на куп тежки престъпления! Отвличане, изтезания, убийства! Не си нищо повече от един презрян криминален тип! Кълна се, че все още не мога да разбера как си успял да привлечеш толкова много и толкова способни учени за свои съучастници!

За момент Торнбърг се изкуши да поеме по предложената писта, но после тръсна глава. Майната му! След като го иска, ще си го получи!

— Господи, как можеш да бъдеш военен и едновременно с това толкова наивен! — прогърмя той. — Нима не знаеш, че всичко е въпрос на пари? Тези учени приеха офертата ми с огромно желание, защото получаваха не само добро заплащане, но и пълна свобода за своите експерименти! Нима си въобразяваш, че хората са ангели? Не, синчето ми — хората са си хора, с всичките си вродени недостатъци. Дай им това, което искат, и те няма да се спрат пред нищо!

— Това ми звучи като мото, достойно за Дявола!

Торнбърг се разсмя, а Хам окончателно изпусна нервите си. Не обичаше да го наричат „синчето ми“, а когато Торнбърг му се надсмиваше, направо ставаше бесен.

— Май не си даваш сметка за положението си, а? — изръмжа той, извади фотокопията на секретните материали и ги размаха под носа на баща си. — Дните на твоето величие отминаха! Успях да открия ахилесовата ти пета и нямам намерение да я изпусна, преди да приемеш условията ми!

— Няма човек на този свят, който да ми диктува своите условия! — задави се от ярост Торнбърг.

Кръвта на Хам забуча в ушите му, имаше чувството, че всеки момент ще получи инфаркт. Повдигаше му се от мерзкото чувство, че е бил принуден да изпълнява заповедите на стария лицемер. Не можеше

да живее повече с тази мисъл, още по-малко пък с познанието за това, което беше извършил Торнбърг, за това, което се готвеше да извърши.

— Приемането на моите условия е единствения ти шанс да се измъкнеш от дупката, в която сам си скочил! — предупреди го той. — Нарушил си толкова много закони, че се отказах да ги броя... Имаш ли представа какъв празник ще настъпи в канцеларията, на главния прокурор, ако там се получи копне от тези материали?

— А как ще стане това, синчето ми?

— Аз ще ги изпратя! — изрева извън себе си Хам, въпреки твърдото решение да сдържа нервите си. — И престани с това „синчето ми“!

— Ще престана само след като ти престанеш да се държиш като десетгодишен скаут! — изръмжа Торнбърг. — Едва тогава ще чуеш от устата ми името, което съм ти дал по рождение! Кой ти е дал правото да бъдеш мой следовател, съдия и ексекUTOR? Нима си въобразяваш, че светът покорно ще следва собствените ти представи за справедливост? Това са пълни глупости. Светът се ръководи от хаоса, човешките закони — също...

— Не аз съм този, който е създал моралните норми на поведение! — разгорещено отвърна Хам и започна да си дава сметка, че старецът все пак е успял да промени равновесието на силите, принуждавайки го да обяснява мотивите за своето поведение. — Моралът е единственото общо нещо в разнообразието на човешката култура.

— Това го кажи на арабите или японците — Презрително се усмихна Торнбърг. — И ще разбереш, че дори понятие си нямат от морал...

— Грещиш — поклати глава Хам и отчаяно потърси път към темата за прегрешенията на баща си. — Може би техният морал се различава от нашия, но все пак е...

— Глупости! Губиш си времето да защитаваш хора, които не заслужават това! Не очаквах, че ще чуя подобни думи от устата на собствения си син!

— Господи! Говориш така, сякаш аз съм единствено това — твой син!

— Точно това съм бил и аз — син на баща си! До последния му час!

— Не! — скочи на крака Хам. — Аз съм повече от твой син! Много повече!

— А имаш ли представа какво щеше да бъдеш без мен? — изгледа го изпод козирката на капитанската си фуражка Торнбърг. — Съмнявам се, много се съмнявам... Благодарение на моите връзки и влияние ти влезе в специалното училище и колежа. Пак благодарение на тях се озова на удобно местенце в Токио, където все пак благоволи да ми свършиш и малко лична работа. Но в замяна на това аз те изтеглих от армията и ти дадох добра служба в Министерството на отбраната... А какво свърши сам, без моя помощ? Ожени се за една красива, но безполезна жена, която не ти доставя удоволствие, не цени начина на живот, който ѝ предлагаш, и е толкова равнодушна към брака ви, че ти позволява да вилнеееш като разгонен котарак! Пък и защо да бъде другояче? Доколкото съм осведомен, инструкторът по тенис я обучава наистина пълноценно!

— Това не е вярно! — изкрещя Хам, макар че част от съзнанието му прие новината без никаква изненада.

— Вярно е, разбира се — загрижено поклати глава Торнбърг. — И аз имам някои снимки, синчето ми... Искаш ли да ги видиш? — изсмя се и Хам стисна зъби. Като дете се беше наслушал на подобни обвинения между родителите си, още помнеше болката, която причиняваха ноктите, забити в дланите му.

— Господи Исусе! Това е ужасно!

— Достатъчно! — изрева Торнбърг и стовари ръце върху масата. Посудата издрънча, разлятата върху плота бира засъска като киселина. — Успял си да се добереш до тайните ми, но сега аз си ги искам обратно! Хайде да прекратим празните дрънканици и да бъдем делови!

— По отношение на какво?

— По отношение на сделката, глупако! — изръмжа Торнбърг. — Би трябвало да ти строша ръцете за това, което си направил, но нямам достатъчно кураж. Признавам, че те подцених, браво на теб... Сега разполагаш със стоката, която ми трябва, аз пък имам влиянието, което трябва на теб. Това ми се струва солидна основа за сключването на сделка. Затова предлагам да зарежеш тъпите си морални скрупули и да се залавяме за работа!

Това беше моментът, в който Хам си даде сметка, че е предприел погрешен ход. Гледаше баща си така, сякаш за пръв път го виждаше. И

в определено отношение това наистина беше вярно. Беше допуснал глупостта да се надява, че ще успее да го убеди в необходимостта от компромис. И стана това, което неизбежно трябваше да стане: Торнбърг го принуждаваше да сключи сделка, в която няма място за морал. Едва сега разбра, че моралът е твърде скъпа стока за Торнбърг, че въпреки парите и властта, той не можеше да си го позволи. Може би това се дължеше *именно* на парите и властта, които бяха събирани в условия, напълно изключващи участието на морал.

Разкритието беше зашеметяващо, Хам имаше чувството, че е улучен между очите от ослепителна светкавица. Исусе, въздъхна отчаяно той. Как съм издържал в тази къща? Как мама го е понасяла? Имаше отговор на тези въпроси, разбира се. Торнбърг Конрад III излъчваше царствено привличане, на което никой не беше в състояние да устои. Дори когато човек има достатъчно ум, за да подозира за наличието на тъмни сили зад това привличане.

Вече беше сигурен в това, което би трябвало да знае още преди години — отношенията му с Торнбърг имаха една-единствена алтернатива. Седне ли срещу него за уточняване параметрите на предложената сделка, той ще бъде загубен. Ще се превърне в една от стотиците и хиляди мушици, попаднали преди него в мрежата на Торнбърг.

— Не! — прошепна Хам. Лъчите на слънцето се отразяваха в полираните дъски на палубата. Макар и заслепен, той не отмести очи пред мрачния поглед на баща си. — Никакви сделки, никакви компромиси! Има само един начин да те спра — да предам секретните материали на главния прокурор!

— Не ставай идиот, Хам! Нищо няма да предаваш! Оригиналите вече са изгорени, а ти ще ми предадеш негативите! С това въпросът ще бъде приключен.

— Чуваш ли се какво говориш, Господи? — извика Хам и стовари юмрук върху масата. — Въпросът не е приключен, уликите няма да бъдат унищожени! Нима не разбираш, че докато клиниката действа, такива улики ще се създават всеки божи ден?!

— Не буйствай, синчето ми — хладно се усмихна Хам. — Това няма да ти е от полза...

— Стига вече с тези глупости! — озъби се Хам. — Пробутвай ги на когото щещ, но не и на мен! — извъртя се на пети и тръгна към

електрическата макара. — Време е да се връщаме в пристанището!

— Няма да мръднем оттук, докато не се разберем! — троснато отвърна Торнбърг.

— По този въпрос вече нямаш думата — подхвърли през рамо Хам.

— Ако направиш още една крачка към макарата, ще се наложи да използвам ей това!

Хам рязко се завъртя и присви очи към сянката на рубката за управление, под която беше застанал Торнбърг.

— Какво е това, по дяволите?

— На какво ти прилича? — мрачно се ухили Торнбърг. — Вероятно на харпуна, който държа тук в случай, че се натъкна на някоя акула...

— И ще го използваш срещу мен, така ли?

— Само ако се наложи.

Хам замълча и отпрати поглед към назъбения връх на стрелата от дебела стомана, способна да пробие кожата и на най-голямата акула в океана. Цял живот се беше покорявал на Торнбърг, но ако си въобразява, че това ще се случи и сега, бързо ще открие каква изненада го очаква, въздъхна в себе си той.

— Ела тук и сядай на масата. Трябва да поговорим...

— След което ще сключим още една от сделките, на които си свикнал, нали? — поклати глава Хам. — Аз ще си мисля, че получавам това, което искам, докато ти ще получиш възможност да продължиш намисленото... Не, този порочен кръг ще спре. Сега и завинаги!

— Нищо няма да спре — поклати глава Торнбърг. — Нямам намерение да затварям „Грийн Бранчиз“. Единственото, което мога да ти обещавам, е, че ще прекратя вноса на нови пациенти и ще освободя тези, които вече са...

Хам бе обзет от сляпа ярост. Дори по време на войната не беше изпитвал чувство с подобна сила.

— Как можеш дори да си го помислиш? — изсъска той. — Какво невероятно нахалство, Господи! Злото не може да се изкорени с половинчати мерки! Нима очакваш, че като ми обещаеш да убиеш шест човека вместо дузина, нещата ще се уредят?

— Защо не? — вдигна вежди Торнбърг. — И това е компромис. Ти си този, който не желае да прави компромиси.

— Няма начин да извърташ повече! — отсече Хам. — Става въпрос за теб, а не за мен. Всичко или нищо!

— Наистина ли?

— Махни шибания харпун!

— Всичко или нищо е неприемливо предложение за мен.

— Имаш право на избор — сви рамене Хам и се насочи към макарата.

— Стой си на мястото! — предупреди го с леден глас Торнбърг.

— Майната ти! — изръмжа Хам и започна да вдига котвата. — Никога вече няма да те нарека „сър“, нито пък ще изпълнявам заповедите ти!

Стрелата го улучи точно между лопатките. Раната не беше смъртоносна, но скоростта на изстрела се оказа фатална. Тялото на Хам политна напред, удари се в парапета и изчезна зад борда.

Захвърлил харпуна, Торнбърг вече тичаше нататък. Приведе се над парапета и втренчи поглед надолу. Гърбът на Хам бавно изплува сред бързо почервяващата вода забита дълбоко в него, стрелата приличаше на прекършено знаме...

— Всемогъщи Боже! — прошепна Торнбърг, втренчил поглед в косата на сина си, която бавно се полюшваше върху вълните.

В главата му се появиха отдавна забравени стихове от У. Б. Йейтс — любимия му поет на младини:

*Соколът не чува виковете на дресьора,
невинността се стопява в кървавата приливна
вълна...*

*Улф стоеше сам на дългата ниска ивица земя, заобиколена
отвсякъде с безбрежен океан. Над главата му се носеха ниски пухени
облаци, подгонени от хладен ветрец.*

*Не, всъщност не беше сам... Далеч пред себе си виждаше тъмна
фигура, очертана ясно на фона на оранжевото небе. Тръгна към нея,
но късчето ниска земя под краката му сякаш оживя и започна да се
удължава като езика на гигантски звяр. Около него нямаше нищо*

друго, освен оловното море, оранжевото небе и малкото късче суша. Изпита странното чувство, че това е последната твърда земя в полудялата вселена...

И фигурата...

Забързан към нея, той скоро установи, че това е човек. После видя, че е жена, японка, изключително красива... Стоеше на самия край на сушата и гледаше към морето. Видя профила ѝ и стреснато установи, че страшно прилича на Минако.

Макар да беше сигурен, че стъпва напълно безшумно, жената го усети и извърна глава към него. От фигурата ѝ се излъчваше дълбока скръб, изведнъж му се прииска да заплаче. Едновременно с това стоеше напълно неподвижно. Като камък в средата на пресъхнало езеро, като птица преди полет...

— Аз съм Хана — промълви жената. — Дъщеря на Минако, природена сестра на Шика.

Какво ме кара да изпитвам чувството, че я познавам отдавна?
— учуди се Улф.

— Къде съм? — попита той. — Мъртъв ли съм?

— Мозъкът ти е свързан с един биокомпютър, известен като Оракула — отвърна тя и докосна гърдите му. — В тялото ти има отрова, трябва да останеш неподвижен, за да успея да я прогоня оттам.

Улф понечи да зададе нов въпрос, но изведнъж се сети как Белия лък беше лекувал баща му и замълча.

— Ето, готово — обади се след известно време Хана, после изведнъж се вкопчи в него: — Чуваш ли това?

— Какво да чувам? — погледна я озадачено Улф. — Само вятърът се усилва...

— Не, не е вятърът — поклати глава тя и отправи поглед към открития океан: — Това е нещо друго.

Улф проследи посоката на погледа ѝ. После наистина долови някакъв звук, който заглушаваше воя на вятъра. Беше протяжен вой, пропит с дълбоко отчаяние. Душата му се сви.

— Идва — прошепна Хана.

Оловните води на океана се раздвижиха, сякаш от мощно подводно течение, на повърхността се вдигнаха високи пръски.

— *Какво е това?* — попита Улф и ясно усети бавните удари на сърцето си.

— *Нещо, което очаква своето раждане* — прошепна Хана.

Страхът в гласа ѝ беше толкова осезаем, сякаш на голото късче земя се беше появил трети човек.

— *Слушай ме внимателно, Улф. Дойдох тук по своя воля, подчинявайки се на глупавото желание да напусна света на хората. Чувствах се зле в човешката си обвивка, страдах от замърсената околна среда, която хората създадоха поради липса на далновидност и разум.*

Дойдох тук да намеря покой, да потъна в безкрайността, да живея сред чистота. Но открих, че нося мръсотията в душата си и започвам да заразявам тукашната атмосфера с отровния ѝ вирус...

— *Хана, аз трябва да зная...*

— *Не, не!* — прекъсна го развълнувано тя. — *Нека свърша, докато все още съм във фазата на яснотата. Времето ми изтича. Ние с Оракула представляваме едно цяло, но бързо полудяваме...*

В центъра на оловния океан се появи ясно различима дупка, нещо като дълбока падина. Вълни нямаше. Сякаш гигантското създание в дълбините беше толкова огромно, че запълваше целия безбрежен простор.

Тя говореше бързо, но ясно. Всяка дума носеше в себе си дълбока, кристалночиста истина. Улф намери потвърждение на тази истина в душата си и се парализира от ужас. Но продължаваше да слуша. Потъваше все по-дълбоко в обясненията на Хана. Разбра какво се е случило с него, ясно си представи и това, което предстои да се случи. Тя олицетворяваше бъдещето. Едно бъдеще, което беше пожелала да напусне с егоистична готовност.

— *Виждаш контурите на нещата, те стават все по-ясни, нали?* — попита накрая тя. — *Това е бъдещето и ти трябва да знаеш как да се справиш с него...*

После от устата ѝ се откъсна силен вик. Вятърът го понесе надалеч, заедно с тялото ѝ, след което гигантското създание започна да се измъква от морските дълбини.

Колко широк е бил изборът му? Между колко начина на поява е бил в състояние да избира? Но то имаше нужда от помощ, то

искаше да опознае непознаваемото... И за тази цел беше избрало Улф — медиум и психохирург едновременно...

Но Хана беше успяла да проумее това, което за оракула беше пълна мъгла — че полудява от собствената си схема, от първичната матрица, заложена в неговата конструкция. Това познание беше донесло безкрайната мъка и ирония на света, който беше избрала за свое убежище. Беше разбрала, че изход няма — поне за нея... Но Оракула не може да разчита на някакъв екзистенциален катарзис. Той не можеше да осъзнае смисъла на своето търсене.

Опасността се крие в живота, а не в смъртта.

Улф разбра какво означава това. В последния миг на ясно съзнание Хана беше успяла да му го обясни.

Надигащото се от дълбините чудовище имаше много глави. Красиви и тайнствени, те заплаваха към него с желанието веднага да го опознаят. Бяха толкова много, че не би успял да ги преброи дори и след година престой в тази полудяла вселена. Красиви и тайнствени, главите запълниха целия му свят.

Улф затвори очи, пробуди могъщата си „макура но хирума“ и насочи лъча ѝ към мастилената повърхност на океана. Той с лекота прониза Оракула и пред очите му изплуваха сложни лапидни електронни схеми. Не разбираше абсолютно нищо от подобни неща. В душата му помръдна паниката.

— Аз те излекувах, сега ти ми помогни да живея и разбирам!

Престана да обръща внимание на електрониката и насочи лъча на психическата си енергия дълбоко навътре в чудовището. Ослуша се, вгледа се, започна да опипва... И долови някаква слаба, почти незабележима пулсация. Това не можеше да бъде пулс, разбира се, просто защото машината нямаше сърце. Но, подобно на всички живи организми, то имаше някаква сърцевина, някаква дълбока същност, без която не би могло да съществува. Улф изведнъж разбра защо вселената около него му се представя под формата на безбрежен океан — в него имаше вълни, тези вълни се подчиняваха на един вечен ритъм, който по своята амплитуда и повторемост започна да му става странно познат... Да, точно така. Това е величествения ритъм на живота, който човек може да долови само когато спи и сънува...

Но ритъмът на Оракула беше безнадеждно нарушен от „макура но хирума“, от ДНК в клетките на Южи, от психическите

остатъци на Хана. И това правеше сънищата му налудничави. Гигантското създаване под оловните води на океана беше побъркано. Окончателно и безнадеждно. Огромната мощ на „макура но хирума“ беше разкрила пред току-що започналия да се оформя „мозък“ прекалено много възможности за прекалено кратко време и това беше станало причина за побъркването му. Макар и полуорганичен, мозъкът на Оракула не отстъпваше по сложност на това, което се крие в главата на човека. Дори напротив — в много отношения той го превъзхождаше, беше страховито точен и аналитичен.

Но този мозък беше още в пелени, едва започнал своето оформяне. Беше спящ и поради това особено уязвим. Психиката на Хана и частиците ДНК на Южи му бяха предадени в разпореждане прекалено рано...

Гласовете от лудницата, чу ги в момента, в който се опита да осъществи контакт с основната матрица на Оракула. В един кратък, но ужасен миг пред очите му се появиха милиони лица, тялото му изгуби тегло и увисна в пространството, психиката му потъна в полудялата вселена...

Но Улф се стегна, концентрира психическите си сили и насочи мислите си към онази какофония от гласове, която съпътстваше усилията му да влезе в съзнанието на масовите убийци. Какофонията, благодарение на която тези убийци признаваха престъпленията си и се оставяха в ръцете на правосъдието... Всичко това принадлежеше към друг живот, далечен и чужд, но опитът беше успял да се съхрани...

Пренебрегвайки хаоса, той проектира своята „макура но хирума“ още по-дълбоко в туловището на Оракула. Потъна в сложните връзки на матрицата и скоро усети, че може да докосне ритъма на съществуването му, хода на мислите, проявяващи се под формата на сънища...

— Това е единствения начин, по който мога да ти помогна — промълви той.

Черният сноп на психическата му енергия се устреми напред и прекъсна биомеханичните връзки и електронните импулси.

Оракула беше екзекутиран.

Торнбърг Конрад III се прибра във вилата си на Магнолия Теръс с чувството, че тялото му е покрито с дълбоки радиационни язви. В устата му тежеше горчивият вкус от предателството на Хам, стомахът му се разкъсваше от вируса на измяната.

Агонизиращ гняв разтърсваше тялото му като сухо дърво, попаднало в окоето на циклон. Строполи се на едно от тапицираните кресла и стисна глава между дланите си. Не посегна към лампиона, в момента му беше много по-добре сред хладния мрак и тишината на вилата.

Защо стана така, че срещу него се обърна най-близкият до сърцето му човек? Отдавна, преди много години, беше отписал другите си синове. Те се бяха превърнали в излишен баласт и той ги изрита от топлото семейно гнездо без капчица съжаление. Но после откри, че се налага да ги спасява от такива глупави грешки като прелюбодеяние със съпругата на шефа и брак с неподходяща жена, заплашваща да ангажира глутница адвокати и да измъкне от нещастника дори последния петак.

Тези хлапаци не струваха пукната пара, единствено Хам беше изключение. Точно по тази причина Торнбърг му помогна да изгради блестяща кариера. Прибягвайки до мрежата на „старите момчета“, той осигури на любимия си син всички привилегии на властта, които можеха да предложат комбинативният му ум и огромното му богатство.

Надигна се от креслото с цената на доста усилия, прекоси дебелия килим и спря пред бара. Взе една чаша от тежък кристал и я напълни с уиски, към което прибави съвсем малко сода. Изпи наведнъж две трети от питието, сякаш беше лекарство. Всъщност в момент като този уискито наистина имаше лечебни функции.

Вече от няколко седмици живееше в тази вила. Тишината на игрището за голф, прорязано от спретнати туфи стройни дръвчета, му действаше добре. Огромната каменна къща, доминираща сред не по-малко огромното имение във Вирджиния, изведнъж му се стори студена и чужда, там с особена острота чувстваше липсата на Тифани. Многобройните стаи и пристъпващите на пръсти прислужници, които сигурно го шпионираха и клюкарстваха зад гърба му, гористите хълмове — всичко това вече му се струваше непоносимо.

В съзнанието му отново се появиха стихове от поемата на Йейтс:

*Най-добрите са неубедителни.
Най-лошите кипят от енергия...*

Господи, всичко отиде по дяволите! Отпи още една глътка уиски със сода. Какво е целял Хам с това проникване в „Грийн Бранчиз“ и фотографирането на секретните документи? Защо е искал да научи за клиничните експерименти? Вярно е, че някои аспекти от тези експерименти бяха незаконни, но кой, по дяволите, беше създал законите? Торнбърг беше имал прекалено тесни връзки с идиотите от Капитолийския хълм, за да изпитва към тях дълбоко презрение и нищо повече. Това бяха типове с достатъчно втвърдени артерии, за да отрежат достъпа на кислород до мозъците им, типове, които никога не успяват да измъкнат хоботите си от реката на подкупите, която година след година носи дивиденди срещу синекурните им постове...

Основната грешка на Хам беше неспособността му да надникне отвъд условността на законите, създадени в обществото. Докато самият Торнбърг отлично разбираше, че никой не може да наложи изкуствен ред в хаоса на Вселената.

Отпи нова глътка уиски и потръпна, като си спомни как беше извадил трупа на сина си от водата. Уви го в резервното платно, което винаги държеше на борда, овърза го здраво, а после прикачи към него външната котва, предварително освободена от тежката си верига. Едва след като го бутна през борда, се сети, че не беше казал никаква молитва. Опита се да промърмори нещо, но главата му беше празна...

Простена, в устата му имаше вкус на кръв. Запрепъва се по килима. Искеше да стигне до спалнята, където, скрит под фалшивото чекмедже на нощното шкафче, го очакваше спасителният серум.

Едва на крачка от леглото усети, че някой се е настанил в креслото редом с шкафчето.

— Кой е там? — попита той с глас на стреснат и безпомощен стар човек.

— Не усещаш ли парфюма ми?

Торнбърг завъртя глава, ноздрите му потръпнаха.

— Стийви? — колебливо попита той. — Когато отмени вечерята ни, каза, че веднага се връщаш в Ню Йорк... Какво правиш тук?

— Чакам те.

Остротата в гласа ѝ го накара да потръпне от безпокойство. Какво се е случило? Врълхлетя го паниката. Нима Хам е имал глупостта да ѝ покаже откраднатите от касата на „Грийн Бранчиз“ документи? Не, не, това е изключено. Хам дори не подозира за отношенията му със Стийви... Май наистина започвам да се превръщам в параноик, въздъхна Торнбърг. Отчаяно се нуждаеше от една доза серум, но още по-силно искаше да научи резултата от проникването на Улф в тайнствения свят на онази кучка Минако. Свят на вечната младост и огромната власт...

— Радвам се, че си тук — промълви най-сетне той.

— Може би няма да се радваш толкова, след като чуеш това, което ще ти кажа.

— Не те разбирам...

— Искам да чуя защо не си ми казал за връзката ти със сестра ми.

— Стийви — пристъпи крачка напред той и внимателно се отпусна на ръба на леглото. — Знаеш, че сестра ти не можеше да се примири с приближаването на старостта. Когато научи, че аз провеждам експерименти, насочени към забавянето на този процес, тя поиска да стане част от тях...

— Стана опитно зайче по собствена воля, така ли?

— Да.

— И беше запозната с всички рискове?

— Разбира се. Направих опит да я разубедея, но...

— Разполагам с кореспонденцията между теб и Аманда.

— Аха...

Виждаше линията на профила ѝ, меко очертан от светлината, която проникваше през спуснатите наполовина дървени капаци на прозорците. Едва сега успя да определи точното разстояние между двамата.

Сложи чашата на нощното шкафче и издърпа чекмеджето.

— Имам нужда от една доза...

Стийви го изчака да отмести фалшивото дъно и да пъхне ръка отдолу, после щракна нощната лампа.

Торнбърг заслепено примигна.

— Това ли търсиш?

Вече я виждаше ясно. Изглеждаше доста съблазнителна с тесните джинси в защитен цвят, кремава блузка под бейзболното яке от кожа и груба вълна, разкопчано отпред. В нормално състояние несъмнено би се възхитил на дългите бедра и съблазнителната извивка на гърдите ѝ, но в момента вниманието му беше привлечено от тънките ръкавици от агнешка кожа, които покриваха китките ѝ. И най-вече от армейския колт 45-и калибър, който сочеше право в гърдите му.

— Зареден ли е?

— Всяка дупка на барабана — усмихна се хладно Стийви.

— Нима искаш да ме застреляш, Стийви? — попита той. — Ти си психиатър и отлично знаеш какви са последиците от подобен акт. Не само юридическите, а и онези, които години наред ще присъстват в главата ти... Освен това с нищо не съм те предизвиквал, за да ме заплашваш с револвер...

— Ти си наредил да убият Аманда.

— Май си полудяла! — втрени се в нея Торнбърг. — Защо, за Бога, бих...

— Тя е била на смъртно легло от твоите дози. Млъкни, не се опитвай да го отричаш! — главата ѝ бавно се поклати: — Да, точно като Тифани... Но при Аманда е било по-различно... Върху Тифани си имал пълен контрол... Къде е тялото ѝ, Торнбърг? В гробищата? Не. Нямаше погребение, нямаше никакви церемонии. Готова съм да се обзаложа, че си наредил на своите вампири в клиниката да ѝ направят пълна дисекция, а след това си я изгорил. Чиста работа. Никой съдебен патолог не може да задава неудобни въпроси нали? Смъртният акт е бил попълнен от някое покорно кученце на щат в собствената ти клиника...

Но с Аманда не си могъл да постъпиш по този начин. Тя е била извън контрола ти, сред широкия свят. Знаел си, че умира, но не си бил в състояние да я примамиш в клиниката. Смъртта ѝ от твоите медикаменти несъмнено би повдигнала доста неудобни въпроси и затова си решил да я убиеш. За да бъде картината пълна, ти си наредил на платените убийци да симулират кражба с взлом. Това често се случва в Ню Йорк, особено в нейния квартал... Бил си убеден, че никой няма да задава въпроси.

— Свърши ли? — хладно я изгледа Торнбърг. — Признавам, че има логика в тази версия, но тя е точно това — версия, и нищо повече.

Не зная кой ти е внушил тези безумни обвинения, но мога да те уверя, че...

— Млъквай! — дрезгаво извика Стийви и скочи на крака. Сякаш яростта не ѝ позволяваше да остане неподвижна. — Вече познавам макиавелианските ти методи! И не мога да си простя факта, че съм била в състояние да се възхищавам на начина, по който манипулираш хората. Важни хора, с огромна власт... Въртял си ги на пръста си, нали? Така изгради кариерата на Мортън, така ми осигури достъп до онези кръгове на обществото, за които цял живот съм мечтала. Ти беше могъщ като слънцето, а аз бях толкова близо, че поемах част от топлината ти, светех с част от отразената ти светлина. Бях твоя приятелка, достатъчно беше само да спомена името ти и позлатени врати се отваряха пред мен...

Господи, как само тръпнех от нетърпение! Представях си, че съм бродуейска актриса, излизаща пред очите на отбрана публика. Вярвах с цялата си душа на лъжите ти! И наистина бях актриса, но не такава, каквато си бях представяла... Живеех денонощно с твоите лъжи. Най-ярко доказателство за това е начинът, по който проституирах с Улф, изпълнявайки твоето желание. Спомням си за този епизод със страх и гняв, но това са чувства, които ти никога няма да разбереш. Защото са насочени към самата мен, към мерзкия начин, по който спечелих доверието на Улф, изпълнявайки твоя заповед...

В едно беше прав: аз наистина обичам Улф. И съм уверена, че ако времето позволи, той също ще започне да ме обича. Естествено това никога няма да стане, тъй като нашите отношения се изградиха върху фалша и измамата, които ти поиска от мен. Никога не мога да го погледна с открито сърце, не бих посмяла дори да му призная какво съм сторила!

— Хайде, стига, Стийви — промърмори успокоително Торнбърг. — Аманда ми беше приятелка, харесвах я, беше ми мъчно за нея... Ако съм допуснал някаква грешка, тя е била неволна... Съжалявах я, но сега разбирам, че не трябваше дори да ѝ споменавам за експерименталната програма в клиниката. След смъртта ѝ се чувствах ужасно, но те уверявам, че това беше една случайна смърт... Градът я уби, Стийви. Ню Йорк я уби. Това е истинска трагедия, но виновни няма. Най-малкото пък аз...

— Вече не ме интересува начинът, по който изопачаваш истината, Торнбърг!

— Стийви, ти най-добре от всички можеш да разбереш, че в момента емоциите ти вземат връх над разума.

— Предупредих те да си затваряш устата! — хладно отвърна тя и насочи колта в сърцето му. Ръката ѝ не потрепваше и Торнбърг веднага си даде сметка, че моментът е неподходящ за опит да я обезоръжи. Едновременно с това усети, че тази жена наистина започва да го дразни. Имаше нужда от време, за да анализира всичко, случило се на борда на яхтата. От огромно значение за бъдещето му беше да определи...

— Прочетох писмата на Аманда и изведнъж разбрах, че не притежавам никакви ценности — наруши хода на мислите му Стийви. — Бракът ми е една измама, лишена от обич и искреност. Не е нищо повече от удобен съюз, макар да съм убедена, че в началото не беше така... Чувствам се все по-отчуждена от своите пациенти, а контактите ми в обществото са толкова кухи и фалшиви, че направо ми се доплаква...

Улф пробуди единственото истинско чувство в душата ми, ако не се брои мъката ми след смъртта на Аманда... Но аз го предадох и вече не мога да разчитам на взаимност.

В крайна сметка не само ти си олицетворение на злото, Торнбърг... То се крие дълбоко в душата ни и чака удобния момент, за да щракне зъбите на зловещия си капан и да ни удави завинаги в мрачните дълбини на човешката мерзост. Както виждаш, обвинявам теб, но обвинявам и себе си...

Ръката ѝ с револвера се протегна напред и Торнбърг изведнъж разбра, че преценката му за тази жена е била погрешна. Тя всеки момент щеше да натисне спусъка. Твърде късно си даде сметка защо пожела да говори — просто е искала да изгради онази психологическа черупка, която ще я предпази от угризенията, идващи след всяко хладнокръвно убийство.

— Притежавам писмата, но те няма да издържат пред съда — продължи Стийви. — Нямам пряко доказателство, че ти си заповядал убийството на сестра ми, но това не ми пречи да бъда убедена във вината ти. Затова няма да те изпусна. Нямам избор, а и нямам какво да губя!

Миг преди да натисне спусъка, дясната ръка на Торнбърг се стрелна към нощната масичка, грабна тежката кристална чаша и я запрати към Стийви. Улучи я в рамото едновременно с оглушителния трясък на изстрела.

Тялото на Торнбърг отскочи назад и се стовари напреко на леглото, куршумът потъна в гърдите му, малко под сърцето.

Стийви изкрещя от ужас, очите ѝ не можеха да се откъснат от фонтана алена кръв, който бликна от раната и започна да попива в чаршафите. Очите на Торнбърг бяха огромни и оцъклени, но тя не посмя да надникне в тях.

Тялото ѝ се разтърси от конвулсии, видът на кръвта я вцепеняваше от ужас. Изминаха няколко дълги секунди, преди да се овладее до степен, която ѝ позволяваше да се измъкне от стаята, а след това и от вилата...

Хукна през горичката край игрището за голф. Измина по-голямата част от разстоянието до взетата под наем кола, преди да си даде сметка, че ръката ѝ все още стиска оръжието. Захвърли го с погнуса в храсталаците и побърза да се настани зад волана.

Съзнанието ѝ беше в шок, налагаше се да стиска волана с цялата сила на ръцете си. Все пак се контролираше достатъчна, за да спазва ограниченията на скоростта и пътните знаци. Спря край първата телефонна кабина, изрови някакви монети от чантичката си и позвъни в полицията. Задъхано съобщи за трупа в малката вила, без да споменава нито името на Торнбърг, нито своето. Гласът насреща я засипа с въпроси, но тя побърза да остави слушалката.

На крачка от кабината тялото ѝ омекна. Свлече се на колене и започна да повръща. След няколко минути се надигна и с олюляване се насочи към колата. Чувстваше се замаяна и безкрайно слаба. Седна зад волана и отправи поглед към черното небе... Тишината се нарушаваше единствено от пропукването на изстиващия двигател.

Умът ѝ постепенно започна да се освобождава от шока. В главата ѝ се появи първата логична мисъл, последвана от втора, после трета... Едно е да замислиш убийство, да бъдеш убедена, че това убийство е израз на висша справедливост... Но съвсем друго е да го извършиш в действителност. Убийството си е убийство и Стийви започна да си дава сметка, че последици винаги ще има...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА ТОКИО

Нощ в метрополията

Модерно Токио действително е метрополия на неясна меланхолия, възможна единствено в общество, което се е съградило от руините на дълбок ниҳилизъм и унижение от претърпяното на бойното поле поражение. Фактът, че това общество бърза да възприеме празните символи на някоя търговска марка или празната глава на нашумяла поп звезда, прибавяше допълнителна доза горчилка към стилизираната болка на ултрамодерната фасада.

Улф бродеше из нощно Токио със стръвта на хищника, от който произлизаше името му. Беше дълбоко впечатлен от отчуждението, лъхащо от тази фасада, едновременно с това архитектурата откровено му харесваше. Тя не позволяваше интерпретации и украса, не предлагаше възможности за компромис. Беше твърда и неподатлива като самурайска броня.

Намираше се на светлинни години от лудата и извратена вселена на Оракула. На покойния Оракул. Едва след унищожението му Улф си позволи да си представи Хана свободна...

Никога не беше изпитвал такова удоволствие от движението си в сенките, далеч от блестящите неоновии реклами на Гинза, които хвърляха перлено сияние дори из отдалечените улички.

Душата му се изпълваше с меланхолия и тъга, предизвикани от отминалия разцвет на красотата, от изплъзващите се в далечината щастливи мечти на младостта.

Отново си спомни за Хана, тъжна и самотна сред ада на съвременния живот. Ад, който отчасти сама си беше изградила... Беше сигурен, че тя би разбрала чувствата му в тази тъмна токийска нощ.

Светлината очерта силуета на Шика.

От мястото си в сянката той ясно видя как жената джудже отвори вратата на „Забранените мечти“ и я пропусна да влезе. Вратата се затръшна, тъмната уличка изведнъж просветля от приближаващи се автомобилни фарове. Колата отмина и мракът отново встъпи в правата

си. Бледото сияние на Гинза придаваше нещо неземно на тясната уличка. Минувачи липсваха, макар че Улф ясно чуваше мъжки глас, който ту викаше, ту шепнеше, ту избухваше в пресилен смях... Това бяха звуците от неразбираемо телевизионно шоу, долитащи през някой от близките прозорци.

Нещата се стекоха така, че сега се задвижи последният им, единствен план... Беше толкова опасен, че човек би прибегнал до него само по силата на отчаянието.

Улф засече времето и започна да брой минутите от влизането на Шика. Те се точеха бавно, сякаш залепнали по тъмните фасади на околните сгради.

Лицето на Шика беше първото, което видя след тежкото си пробуждане. Имаше чувството, че е спал с години, може би затова страшно много ѝ се зарадва. За пръв път в живота си беше щастлив, че вижда нечие лице... Обичаше безумно тази жена! И въпреки това я изпрати на опасна мисия. На мисия, от която може би никога няма да се върне...

Времето.

Циферблатът на часовника му хвърляше жълтеникаво сияние в мрака. Вълче око. Той отново огледа уличката, изчака отминаването на поредната кола. Фаровете ѝ осветиха призрачните фасади наоколо, а Улф изпита чувството, че гледа декор от стар филм на ужасите.

Плъзна се предпазливо напред, избягвайки светлината. Прекоси платото към тротоара на „Забранените мечти“ и бързо свърна зад ъгъла. После, в съответствие с репетицията, осъществена часове по-рано в присъствието на Шика, той измина една пряка и зави надясно. Главата му висеше на гърдите, раменете му бяха прегърбени. Крачеше бързо и с разперени лакти, като японец. Беше прекалено едър, за да го вземат за местен, едновременно с това едва ли някой би го сбъркал с турист...

Скоро стигна до задната стена, която Достопочтената майка разруши в опита си да го ликвидира. Хвърли поглед към бодливата тел над руините и благоразумно продължи пътя си.

Озова се на една от хилядите тесни токийски улички, която беше толкова забутана, че дори нямаше име. Много от жителите на града, макар и родени тук, имаха нужда от упътване. Нерядко полицията беше принудена да връща у дома им хора, живеещи именно на такива

безименни улички. Спря до сляпата стена, която беше част от втората сграда на „Забранените мечти“. Огледа се, забеляза тясната пътечка между стената и съседната къща, без колебание пое по нея.

Разви бинтовете от дълбоките рани на лявата си ръка. Концентрира черния сноп на „макура но хирума“ върху тях, макар вече да бяха почти зараснали. Раздвижи мускулите, болка нямаше. Пръстите му бяха леко сковани, но след няколко енергични свивания и разпускания това чувство изчезна. Реши да не рискува и нахлузи кожена ръкавица върху червените белези. Тя беше достатъчно еластична да не пречи на движенията му, едновременно с това и достатъчно дебела, за да пази раните.

Концентрира се и вдигна ръце към първия бетонен перваз, за който му беше разказала Шика.

В тази сграда се намираха покоите на Достопочтената майка. Два дълги коридора я свързваха с първата, в която се помещаваше самият клуб. Между коридорите се простираше изцялата градина, в която го беше разпитвала господарката на „Забранените мечти“. За разлика от предната фасада на клуба, тук сляпата стена беше покрита с нещо като груба мозайка, която се извисяваше на около метър над главата му.

Улф се покатери по нея без особени трудности, протегна ръка и потърси следващия перваз. Такъв обаче нямаше.

Внимателно се изви назад, измъкна навито на кълбо найлоново въже, в края на което имаше лека, но изключително здрава кука от титанова стоманена сплав. На втория опит куката се закачи за стрехата на покрива, надвиснала навътре.

Опъна няколко пъти за всеки случай, после пъргаво се покатери нагоре.

Приклепна на покрива и предпазливо се огледа. Без да иска, си спомни за един друг покрив — в Ню Йорк, на хиляди мили оттук. Спомни си проливния дъжд, докосването до неизвестното, огромната ярост в душата си, безнадеждната битка с убиеца на Аманда, смразяващия полет през остъклената капандура...

Затвори очи, усети леко замайване. Какво става с мен? Хана му беше разяснила част от нещата, но дори тя не знаеше всичко. В крайна сметка той беше оцелял в биомозъка на Оракула... Но колко време беше прекарал там? Южи твърдеше, че не е било повече от няколко минути, но той имаше чувството, че са били часове — като насън...

Какво всъщност му се случи, докато беше свързан с Оракула? Това беше загадка. Дали се беше осъществило прехвърлянето на някакви данни, дали част от биомозъка на машината се беше загнездила в него?

Вземи се в ръце, заповяда си Улф, усетил потръпването на тялото си. Концентрирай се върху конкретните неща, в противен случай едва ли ще доживееш, за да научиш отговора на всички въпроси, които те вълнуват...

Над главата му се издигаха острите шинтоистки кули на Токио, върховете им бяха окичени с имената на известни фирми, създали икономическото чудо на следвоенна Япония. Под него се простираше миниатюрна, но изящна градина, успяла да пресъздаде в умален вид прекрасната хармония на природата.

А някъде по средата се намираше жената, която ще бъде император на света.

— Направо съм смаяна, че толкова много ми липсваше — промърмори Достопочтената майка и почеса с дълъг нокът голите му гърди. — Хубаво е да си у дома, нали?

— Ще ми липсват хамбургерите на Вашингтон — въздъхна Йошида. — Там свикнах да ям месо. И разбрах, че никой не може да прави хамбургери като черните...

Намираха се в една от стаите на приземния етаж на вътрешната сграда, от прозореца се виждаше градината. Светлините от останалите помещения хвърляха причудливи отблясъци към периферията ѝ, докато центърът тънеше в тайнствен полумрак. Достопочтената майка беше отхвърлила идеята за осветление в самата градина, изтъквайки, че то би нарушило „ки“ — вътрешната хармония, създадена от естествените елементи на градината — скали и мъхове, дървета и ситни камъчета.

— А бащата и синът Конрад?

— Подобно на планети в клещите на ентропия, никой от тях няма да оцелее, при сблъсък с нас — усмихна се Йошида.

— Великолепно! — плесна с ръце Достопочтената майка, наведе се и целуна Йошида по врата. Оголи зъби и ги заби в плътта му, остана в това положение, докато усети вкуса на кръвта.

— Нараних те — прошепна тя.

— Не усетих нищо — отвърна той, взе главата ѝ в ръце и целуна окървавените устни.

В действията им се долавяха ритуални елементи, неразделна част от техните отношения. Те наподобяваха отношенията между майка и син, между гуру и послушник, между архиепископ и монах... Въпросите и отговорите се диктуваха не само от отделния индивид, но и от широкия контекст на ролята, която всеки от тях играеше.

— Но усещаш това...

— Да — прошепна през полуотворени устни той, без да потрепне нито една черта на лицето му.

Достопочтената майка чуваше тихото свистене на дъха между устните му, докосна с длан средата на гърдите му и усети влагата, която се беше появила там благодарение на нея.

— Ако нараня някой друг по този начин, той сигурно вече ще е на колене...

Лекото потрепване на ноздрите му беше единственият признак за болката, която изпитваше.

— Включително и Нишитцу...

— Да — отвърна Достопочтената майка и любопитно наблюдаваше как контролира дишането си. — Издръжливостта не е сред силните му черти. — Издължените ѝ пръсти погалиха гладките мускули на ръцете му. — Като говорим за него, се сетих, че го бях повикала... Още преди десет минути трябваше да е тук.

— Може би се е забавил покрай някое от малките момчета в клуба — подхвърли Йошида.

Достопочтената майка се изкиска като възбудена ученичка.

— Ти също не би имал нищо против един час в негова компания, нали?

— Искам окото му.

Достопочтената майка се заливаше в смях.

— Наистина ли мислиш, че ще придобиеш силата му, ако го изядеш?

— Нали ти си ме учила на това?

— Много ми се иска да видя как го обработваш — притвори очи тя. — И може би трябва да ти го позволя...

Йошида внимателно я погледна:

— Но Нишитцу координира международната дейност на „Гошин Куро Косай“. Не можеш да се лишиш от услугите му.

— На никого не трябва да се разчита толкова много — отвърна Достопочтената майка. — Това те отдалечава от непосредствените задачи, а едновременно с това създава у другия фалшиво чувство за неограничена мощ. Май отношенията ми с Нишитцу се намират точно в този етап...

— Макар да си Достопочтената майка, ти все пак си оставаш жена. Нишитцу ти е необходим за прякото ръководство на „Гошин Куро Косай“...

Изпъшка от острата болка, която прониза гърдите му. Тя беше предизвикала съдова контракция на шията му, спазъмът прониза мозъка му като кинжал.

— Моля да приемеш извиненията ми — промърмори той, когато беше в състояние да го стори. — Просто исках да ти напомня за възможните последици от отстраняването на Нишитцу.

— Глупаво е да ме подлагаш на разпит — промърмори Достопочтената майка, на лицето ѝ се появи блаженият израз на котка, която лочи мляко. — Вече съм забила нокти дълбоко в мозъка на Нишитцу. Ден след ден изсмуквам неговата „макура но хирума“. Той е добра храна... А за останалото ще се погрижа, като му дойде времето...

Йошида понечи да каже, че ще трябва ново подставено лице за контрол на връзките с гигантските конгломерати по света, когато пръстите ѝ рязко стиснаха китката му:

— На покрива има някакво животно!

Йошида проследи погледа ѝ, после поклати глава:

— Не усещам нищо.

— Аз също. Но то е там. Последната частица от бъдещето, която виждам, ясно показва това... Доведи ми това животно в стаята на Петте сенки.

Улф се надигна, нависа найлоновото въже около лакътя си и бързо прекоси покрития с асфалт покрив. Повърхността му беше осеяна със сателитни антени и друга съвременна техника, между тях се виждаха решетките на модерна климатична система.

На крачка от вътрешния край на стрехата, надвесена над градината, той изведнъж усети присъствието на чужда „макура но хирума“. Познаваше я, но не беше в състояние да определи откъде.

Легна по корем и предпазливо надникна надолу. Видя тъмните грамади на разхвърляните скали, петната мъх между тях, призрачно осветени от разсеяната светлина на прозорците. Усети движението на познатото излъчване и направи опит да го локализира.

Закрепи титановата кука на ръба и предпазливо се спусна по въжето. Опря гръб на един от големите заоблени камъни и започна да наблюдава сенките, движещи се зад матовата хартия на вратите. Затвори очи и пусна в действие своята „макура но хирума“. Концентричните ѝ вълни скоро напипаха познатото излъчване.

Представи си вътрешното разположение на втората сграда с пределна яснота — точно според описанията на Шика. Отчете факта, че движенията на познатото излъчване са напълно целенасочени. Неговият притежател (или притежателка) не можеше да го усети, но очевидно имаше представа за намеренията му. Защото му пресичаше пътя към покоите на Достопочтената майка...

Това прилича на партия шах, която се играе на тъмно, въздъхна в себе си Улф.

Плъзна се през един от полуотворените прозорци, спря в затъмнената стая и се огледа. Беше типично за вътрешната сграда помещение — покрит с татами под, стени с дървена ламперия, малки дървени шкафчета. Старата японска страст към миниатюрното, която никога не излиза от мода...

Сега вече се облягаше изцяло на „макура но Хирума“. Трябваше да се движи бързо и безшумно.

Докато Шика ангажира вниманието на опасния Нишитцу, Улф трябваше да извърши хирургическата операция по изтръгването на Достопочтената майка от заобикалящата я среда. На пръв поглед тази задача изглеждаше изпълнима. Особено след като се отчете фактът, че веднъж тя вече го беше победила. Но сега той разполагаше с ново, помощно оръжие. Измъквайки го от лапите на смъртта, биокомпютърът беше променил и същността на неговата „макура но хирума“. По какъв начин? Хана не знаеше това, Улф също тънеше в догадки.

Задачата беше проста: отстраняване и физическо ликвидиране на Достопочтената майка. Ако това не стане, нещата ще следват неумолимия си ход: вълната от убийства на сенатори в Щатите ще продължи, Конгресът ще приеме рестриктивния търговски закон, разрухата на американската икономика ще продължи. Кой, освен него, можеше да попречи на това?

Шансовете на плана им бяха ограничени, и двамата с Шика си даваха сметка за това. На практика лесно можеше да стане така, че нападението им да се окаже самоубийствено. Рискът беше огромен.

Но той обичаше риска. Какво е животът без него? Този въпрос беше чул от устата на Питър Матсън — там, в далечната и непрогледна австралийска нощ... Рискът беше основна движеща сила в живота на Питър. Все още си спомняше мрачния блясък в очите на баща си, прекрасно разбираше защо е избягал чак в Нов Южен Уелс, за да прекара живота си в копаене на дупки, пиянство и съжителство с млада аборигенка.

Нима синът на Питър Матсън е толкова различен от баща си? Не, призна пред себе си Улф, докато предпазливо се придвижваше из лабиринта на противниковата крепост. Това беше неговият Лайтнинг Ридж — мястото, на което законите на цивилизацията са обект на пренебрежение и открити подигравки.

Владетелите на „Тошин Куро Косай“ преднамерено и напълно съзнателно се бяха поставили извън законите, изградени в продължение на над две хилядолетия от човешкото общество. Нима това не ги превръщаше в опасни луди?

Замря на място и рязко се завъртя. Ехото от чуждата „макура но хирума“ се беше раздвижило. Улф започна да го следва, връщайки се в посоката, от която току-що беше дошъл, прикривайки се в тъмни ъгли и празни помещения.

В крайна сметка стигна стаята, в която се спотайваше врагът. Сложи ръка на плъзгащата се врата и застина в кратък миг на колебание. Възможно ли е да го чака капан? Не, тези тук не са в състояние да уловят излъчването му, следователно не могат да засекат позициите му. Врагът беше зад тази врата, шансовете да усети присъствието му бяха нула.

Дръпна внимателно, вратата безшумно се плъзна няколко милиметра встрани. В стаята светеше малка нощна лампа. От сянката

върху рогозките стигна до заключението, че осветителното тяло се намира в левия ъгъл. Дръпна още няколко милиметра и установи, че това е едно от малкото вътрешни помещения На сградата, които имаха само един изход. Това означаваше, че трябва да връхлети вътре като ураган, за да използва в пълна степен елемента на изненадата.

Приклепна на прага. Дишането му беше дълбоко и равно, кръвта кипеше във вените му, черната сила на „макура но хирума“, стократно увеличена след пътешествието в затворената вселена на Оракула, се надигаше като тъмен облак и заплашваше да погълне всичко наоколо. Броеше секундите и чакаше най-удобния миг за атака.

Кракът му отблъсна плъзгащата се врата, тялото му се стрелна напред. Претърколи се по татамите и зае бойна позиция, готов да смаже онзи, който дебнеше в полутъмната стаичка.

Но помещението беше празно. В средата се издигаше стойка със старо бронзово огледало. Улф пристъпи към него и видя лицето си, отразено в полирания метал. Излъчването на врага продължаваше да докосва сетивата му.

Проекция, въздъхна в себе си той. Този мръсник умее да *проектира* своето излъчване! Но как?

Усети нещо необичайно и рязко вдигна глава. Видя само сянка, в следващия миг-два крака се стегнаха около врата му. Мръсникът се беше скрил на тавана!

В същия момент в главата му изщрака спусъкът на познанието и той разбра на кого принадлежи излъчването. На сянката, с която се беше борил на покрива на Аманда, на човека, който беше *убил* Аманда, а него почти успя да превърне в труп! Господи! Значи това не са били нито Камивара, нито Сума!

Не знаеше нищо за този човек, дори името му. В цялата ситуация имаше нещо страхотно в своята примитивност нещо, което изобщо не се връзваше с цивилизования живот в края на двадесети век...

Кракът на Джейсън Йошида го улучи зад ухото — удар, който майсторите на бойните изкуства наричат „юка“. Лявата част на тялото му моментално се парализира, краката му омекнаха.

Би се свлякъл на пода, но краката на Йошида продължаваха да го стискат в смъртоносната си хватка. Бяха като примка около шията му, стягаха я с огромна сила, прекъсвайки притока на кръв и кислород към мозъка му. Процесът на задушаване протичаше бързо и ефикасно.

В помътеното му съзнание проблесна горчивата мисъл, че, разчитайки на новите си способности, той беше занемарил основните уроци на полицейската си подготовка. Би трябвало да провери тавана в мига, в който установи, че стаята е празна! Защото „макура но хирума“ все пак не означаваше всичко, а той самият все още не се е превърнал в Бог! Един урок, който многократно беше прилагал в практиката и отлично познаваше... Но каква полза от това, след като само няколко секунди го деляха от Вечността?

Йошида увеличи натиска и започна да го изтегля нагоре. Улф изпъшка, краката му безпомощно се отделиха от рогозките, тялото му се залюля като парцалена кукла. Пред очите му се появиха разноцветни кръгове, съзнанието му се замъгли. Клепачите му конвулсивно потрепваха, устата му зейна. Искаше да вдигне ръце към шията си и да отключи смъртоносната хватка на врага, но те не се подчиняваха на командите на мозъка и сякаш окаменяха. В главата му се разнесе остро бръмчене — като хиляди мухи, налетели на прясно месо. Разбра, че умира. Видя собственото си лице — бяло като вар от липсата на кръвообращение, с бързо втвърдяващи се черти. Беше се нагледал на такива лица по нийоркските улици. Всички те носеха маската на смъртта...

Изсмучи кръвта от камъка!

Какво?! Какъв е този глас в главата му? Бръмченето на мухите му пречеше да го идентифицира.

Изсмучи кръвта от камъка!

Този път го чу съвсем ясно. Съзнанието му потрепна, сякаш се пробуждаше от дълбок сън.

Събуди се!

Жуженето отново се появи, този път придружено от плътно червено-черно наметало.

Камъкът е собственото му тяло. Да, тялото му!

Престани да се бориш!

Какво? Това означава да умра!

Вече умираш!

Прекрати съпротивата, тялото му безсилно увисна. „Ки“ — могъщият център на живителните сили, се сви дълбоко в душата му. „Макура но хирума“ се събра в сноп, после се превърна в стоманен

стълб, издигащ се от долната част на гръбначния стълб нагоре към мозъка... После заваля дъжд от ослепителни искри.

Появи се черен вихър, в средата му бавно започна да се очертава фигурата на опасен звяр... Сянката му се раздвои и обви краката на Йошида, дългите нокти потънаха дълбоко в тях. „Ки“ бликаше като могъщ фонтан, въздухът в стаята се сгъсти, натезжал от влага...

Йошида се закашля, стана му лошо, пръстите му изпуснаха гредата на тавана и двамата с Улф се строполиха на пода. Хватката около шията на американеца се разхлаби.

Улф лежеше на пода, без да помръдва. *Дишай*, заповяда си той. *Дишай!* Енергията на кръвта, изсмукана от вкамененото тяло, бързо възстановяваше силите му. Дишаше с долната част на корема си, както някога го беше учил сенсейт по айкидо. Така най-бързо достигаше до „хара“ — центъра на човешката физика и психика... Възстановяването на кръвообращението обаче пробуди и болката. Испита чувството, че вратът му е смачкан и три пъти по-тънък от нормалното, изранената кожа и блокираните мускули се свиха в спазматична контракция. Дишането му отново се прекрати.

Йошида се насочи към него. Беше пуснал в действие своята „макура но хирума“, в стаята замириса на отходен канал.

Улф съумя да се надигне на колене. От тази позиция посрещна атаката на Йошида, сграбчи протегнатата му напред дясна ръка и рязко я дръпна. В същото време тялото му се отмести и Йошида прелетя покрай него, изгубил за миг своето равновесие. Улф стегна мускули и нанесе силен удар с ръба на дланта си върху вътрешната страна на лакътя. Костта се строши в мига, в който челото на Йошида влезе в съприкосновение с татамито. Улф не прекрати въртеливото си движение. Лявата му ръка сграбчи строшената става на противника и я използва като лост, за да го превърти през себе си и да го просне по гръб.

Едновременно с това усети как се задъхва, а мускулите му безсилно се отпускат и започват да треперят. Това се дължеше на прекалено дългата липса на кислород. Вече не беше в състояние дори да помръдне и знаеше, че с него е свършено, особено ако Йошида преодолее болката от счупената си ръка и предприеме нова атака.

Японецът се претърколи и бавно се надигна на коляно. Болката във врата на Улф беше непоносима. Йошида нададе дрезгав вик и

полетя в атака. Улф не беше в състояние дори да се помръдне. Отчаяно извика на помощ психическата си мощ, черен юмрук полетя към Йошида.

Японецът механично се опита да го блокира със собствената си „макура но хирума“, после разбра, че това е финт, но вече беше късно. Улф се беше възползвал от собствения му трик с бронзовото огледало и старинната вещ излъчи необходимата струя заблуждаваща енергия.

Събрал волята си в железен юмрук, Улф насочи черния сноп на „макура но хирума“ в незащитената дясна част от тялото на противника си. Йошида успя да нададе кратък вик на изненада й смайване, това беше всичко. Тялото му се вдигна във въздуха и се размаза в стената със смразяващ кръвта тътен. Сякаш го беше блъснал тежък камион. Кръвта бликна като фонтан, оплисквайки стената, рогозките, оризовата хартия на вратата... Дори от тавана започнаха да капят тежки, алени капки...

Улф се отпусна и затвори очи, заслушан в този необичаен и страховит капчук...

— Не мога да разбера защо Достопочтената майка не те е използвала за контрол над природения ти брат — каза Наохару Нишитцу.

„Защото е по-умна от теб“, отвърна мислено Шика, после се усмихна и поклати глава:

— Южи никога не е приемал съветите на жени.

— С изключение на тези, които е получавал от майка си — засмя се Нишитцу.

Шика го пресрещна в полупразните помещения на бара и успя да го задържи. Нишитцу бързаше, очевидно насочил се към покоите на Достопочтената майка във вътрешната сграда, мрачни и лепкави като паяжина.

Главната й цел беше да го задържи още малко, да отклони вниманието му от това, което вероятно вече ставаше отгътък красивата градинка. Не завиждаше на Улф за конфронтацията с Достопочтената майка, но ясно съзнаваше, че двамата трябва да решат спора между тях, независимо кой ще бъде крайният победител...

— Южи наистина е от хората, които не се вслушват в съвети — продължи Нишитцу. — Какво му е на този човек? Притежава подчертан, бих казал дори американски индивидуализъм. Нима наистина симпатизира на американците? Нима е възможно да изпитваш топли чувства към хора, които непрекъснато се опитват да ни корумпират?

— Забравяш, че американците ни помогнаха да станем това, което сме днес, Нишитцу-сан.

— Не забравям нищо, което се отнася до американците! — гневно отвърна Нишитцу. — Нима мислиш, че мога да забравя какво са ни причинили?! Моето семейство е от Хирошима. Оцелелите след ядрената експлозия все още носят белезите на американците вътре в себе си. Аз самият никога няма да имам деца. Това получих от американците, затова не ми изтъквай тяхното фалшиво милосърдие!

— Времето на Хирошима и Нагасаки отдавна отмина, Нишитцу-сан — поклати глава Шика. — Както и времето на престъпленията, извършени от нашите собствени войници и офицери. Нима до края на дните си ще се тровим с греховете на миналото?

— Миналото създава настоящето — отсече Нишитцу. — Няма начин да му обърнем гръб и да го забравим!

— Но има начин да го погребем — настоя Шика.

Нишитцу закова поглед върху лицето ѝ, тя изпита чувството, че изведнъж става прозрачна. Сякаш за да потвърди това, той смени тона и тръсна глава:

— Извинявай, Шика-сан, но трябва да вървя. Закъснявам за една среща.

Тя трескаво потърси начин да го забави.

— Винаги ли бягаш, когато си пред прага на поражението, Нишитцу-сан?

— Какво? — вдигна глава той. — Какво каза? — Кипеше от гняв, но Шика най-сетне разполагаше с неотклонното му внимание.

— Знаеш, че правото е на моя страна — продължи тя. — Но си прекалено упорит, за да го признаеш. Време е да се нагодим към света, Нишитцу-сан... А не да правим опити да го прекрояваме според собствените си нужди.

Нишитцу сграбчи предната част на дрехата ѝ и рязко я придърпа към себе си. Опаловите му очи гневно проблясваха.

— С какво те зарази престоят в Америка, Шика-сан? — просъска той и я повлече към коридора. — По-добре ела с мен! Достопочтената майка трябва да чуе тези еретични мисли със собствените си уши!

Блъсна я грубо пред себе си, после стисна китката ѝ в желязна хватка и я поведе по коридора. Градината остана зад гърба им и Шика си даде сметка, че навлизат във вътрешната сграда. Трябваше да направи нещо, при това веднага!

Видя полуотворена плъзгаща се врата, заби токове в пода и рязко се дръпна. Хлътна в помещението и дръпна вратата след себе си.

Оказа се, че е попаднала в някакъв килер. Обърна се точно навреме, за да получи тежък удар в гърдите и да отлети към задната стена на стаичката, заета изцяло от претрупани рафтове. Върху главата ѝ се посипаха кутии с боя и препарати за почистване, четки, парцали и късове гласпапир. Тя хвана една кутия и я запрати срещу Нишитцу, но той пъргаво се отмести.

Протегна ръка, изправи я и ѝ нанесе няколко силни удара.

— Ако още веднъж вдигнеш ръка срещу мен, ще те убия! — просъска той. На лицето му се появи злобна усмивка: — Мислиш, че не зная за твоето предателство, а? Както и за предателството на лудата ти майка? — Черните талази на „макура но хирума“ изпълниха тясната стаичка, сякаш зъл дух беше изскочил от бутилката си. Нанесе ѝ нов удар, ухили се от болезнената гримаса върху лицето ѝ: — Сега ще идем на гости на Достопочтената майка! Никога не съм ти имал доверие, на проклетия ти брат Южи — също! Аз бях този, който посъветва Достопочтената майка да държи Минако под око и се оказах прав! Фамилията Шиан трябва да бъде изтрита от лицето на земята! И ще започнем с теб!

Нанесе ѝ още един силен удар. Главата ѝ отскочи назад, очите ѝ се обърнаха с бялото навън, тялото ѝ безжизнено се отпусна в ръцете му.

Улф напразно търсеше Достопочтената майка из многобройните стаи на приземния етаж. Не след дълго се принуди да спре. Потискаше болката с помощта на „макура но хирума“, но този процес все по-активно блокираше дишането му. Страданието му не се дължеше само на болката. Жестоката атака на мъртвия противник беше нанесла

сериозни поражения на мускулите, сухожилията и кръвоносните съдове по врата му. Използва паузата, за да извика спасителния облак на „макура но хирума“, но този път насочи силата му в директно оздравителна посока. Това му костваше огромни психически усилия. Когато болката най-сетне изчезна, а подутият врат се върна в състояние, близко до нормалното, той беше толкова изтощен, че едва се държеше на крака. Знаеше, че има нужда от почивка, но не беше сигурен още колко време ще му осигури Шика, заета с отвличане вниманието на Нишитцу. Трябваше да открие и ликвидира Достопочтената майка, преди да бъде обявена обща тревога. Допусне ли протакане, двамата с Шика ще бъдат изправени пред обединената мощ на цялата зловеща организация, известна под името „Черният кинжал“...

Но къде е тя?

Слушай, обади се гласът в съзнанието му, моментално заместен от гласа на Шика:

Намира се на най-горния етаж на „Забранените мечти“, зад врата, инкрустирана с двоен феникс!...

Той хукна по безкрайните коридори, изпълнени със завои под ъгъл от деветдесет градуса. Бяха изградени в съответствие с древната традиция, според която само такива завои могат да спрат злите духове. Най-накрая откри стълбището и затича нагоре, вземайки стъпалата по три наведнъж.

Втори етаж, трети, четвърти... Над него беше покривът. Усети тежката тишина в тази част на сградата, гъста като катран. Прозорците бяха широко отворени за нощната прохлада, но отвън не долиташе нито звук. Деликатните листенца на кленовете джуджета във вътрешната градина не помръдваха.

Започна систематична проверка на стаите, снопът на „макура но хирума“ леко докосваше обзавеждането. Тук помещенията бяха далеч по-просторни, а обзавеждането — луксозно и скъпо. Произведения на съвременното западно изкуство съжителстваха с внушителни каменни статуи и други, по-дребни предмети от една далеч по-древна епоха. Всичко това имаше несъмнена археологична стойност и вероятно струваше милиони. Претърсването му напомни за огромния апартамент на Лорънс Моравия, намиращ се в друг свят и друго време, сякаш на далечна планета... Но онова претърсване беше дело на друг

Улф Матсън, който едва ли имаше нещо общо с този тук, в сърцето на Токио...

Зад един скрин, по-черен от нощта, беше казала Шика.

Да, ето го...

Улф приключи с огледа на стаята, която наподобяваше склад. Прозорци липсваха, осветлението идваше от луминесцентни тръби, монтирани на голите бетонни стени. На пода имаше няколко ниски масички от тъмно дърво. Бяха китайски, на стотици години, използвани някога за ритуални обреди...

Всеки квадратен сантиметър от повърхността им беше зает от ярко боядисани миниатюрни роботи, които на практика не бяха нищо повече от играчки. Но възрастта им беше значителна, човек положително би им взел добри пари на някой от токийските аукциони... Всички без изключение представляваха мъже, липсваха безполовите играчки от сорта на Роби Робота, познат на милиони деца от филма „Забранената планета“...

Имаше нещо особено в тази експозиция на механични играчки. Може би защото всички имитираха хора... Лицата бяха безизразни, сякаш очакващи заповедите на своя генерал, ярките цветове блестяха ослепително на студената луминесцентна светлина. Улф имаше чувството, че всеки момент ще прозвучи отривиста заповед и миниатюрната армия ще оживее.

Пристъпи внимателно по черно-белите, стерилно чисти плочки. Наведе се зад масивен черен скрин и потърси скрития бутон. Шика му беше обяснила как Минако е отмествала тежката мебел без никакви усилия. Скринът покорно се плъзна встрани, разкривайки вратата с двойния феникс. Сложи длани върху перата по гърдите на митичните птици и силно натисна. Вратата се отвори.

Улф предпазливо влезе в стаята на Петте сенки.

И моментално видя Шика. Голото ѝ тяло висеше безжизнено на примка, праметната през дебелия носещ гред на покрива, и релефно се очертаваше на фона на широкия прозорец в дъното. Главата ѝ беше сведена към гърдите, влажната от пот коса висеше на една страна, от десетките, а може би и стотици прорезни рани по тялото ѝ капеше кръв...

От устата на Улф се изтръгна див вик, съзнанието му блокира от шока.

Точно на този шок разчиташе Достопочтената майка. В състояние на шок човешкият организъм блокира своята сензорна система, а умът отказва да възприеме сигналите, идващи от околната среда.

Тялото на Улф отлетя назад, издухано от горещ черен вихър, стовари се с огромна сила върху облицованата с дебели кедрови дъски стена и остана там, приковано като пеперуда в буркан.

— Колко загадъчно нещо е мозъкът — промълви Достопочтената майка. — С течение на времето овладях тайнството на живота и смъртта, но съм безсилна пред загадките на човешкия мозък...

Улф механично отчете присъствието ѝ, но ужасът, увиснал над главата ѝ, беше толкова огромен, че почти не ѝ обърна внимание. Това също влизаше в предварителния план.

— Признавам, че бях доста изненадана от способностите ти, позволили да се справиш с Йошида... В крайна сметка самата аз съм го отгледала, научила съм го на всичко необходимо, тренирала съм го... Но ти го уби и сега ще понесеш своята отговорност за смъртта му. А също и за смъртта на Шика...

Пристъпи напред и той забеляза златистите нишки в кимоното ѝ. Сред тях, в червено и черно, бяха изкусно избродирани митични чудовища...

— Някои хора от „Тошин Куро Косай“ са склонни да те възприемат като заплаха за своето съществуване — злобно се усмихна тя. — Докато аз те възприемам като шанс, който се появява само веднъж в живота... Затова няма да те убия.

— Какво говориш? — промърмори той. — Вече опита какво ли не, за да ме премахнеш!

— Имаш предвид лекарството, с което намазах ножа на Сума, нали? Грещиш. То имаше целта да те омаломощи, да потисне войнствения ти дух, за да мога да те поема... Но ти хвана ножа с гола ръка и количеството на лекарството в кръвта ти стана прекалено голямо... — главата ѝ бавно се поклати, очите ѝ не се отделяха от неговите. — Истинската заплаха за живота ти е Минако. Зная, че не ми вярваш, но ако някак си успееш да се измъкнеш от тази стая, тя ще те чака отвън, готова да те унищожи. Всъщност това е напълно логично. Единственият начин да излезеш жив оттук е аз да съм мъртва... Тогава тя ще получи точна представа за твоята сила и ще вземе съответните

мерки. Нима не виждаш това, Бяло петно? Ти ще бъдеш по-силен от нея и това те обрича на смърт.

Опасността се крие в живота, а не в смъртта.

Предсказанието на Оракула се оказа абсолютно точно.

Очите на Достопочтената майка го гледаха с обич и внимание, усмивката ѝ стана още по-широка, хватката ѝ — по-здрава. Улф направи опит да сложи мислите си в ред, но логичната им постройка беше нещо като бягане сред подвижни пясъци, а *вероятно и смъртоносно като тях*, обади се гласът в главата му.

— Разбира се, има само един начин да се провери силата на твоята дарба — продължи Достопочтената майка. Изправена на сантиметри от него, тя стоеше толкова тихо, че до ушите му достигна зловещият звук на кървавия капчук от многобройните рани на Шика. Дали все още е жива, мрачно се запита Улф.

— Само един начин.

В помещението настъпи някакво странно раздвижване, горещ облак докосна лицето му, после в съзнанието му изплува черен кинжал, изящен и опасен като хирургически скалпел.

— Точно така — промълви Достопочтената майка. — Това *наистина* е скалпел. С негова помощ ще направя дисекция на мозъка ти и ще изтръгна оттам твоята уникална „макура но хирума“. Трябва ли да ти покажа костите на всички преди теб, сполетени от същата съдба? Знаеш, че мога да го сторя. Мога да ти покажа и количеството на тяхната „макура но хирума“, преминало в моята душа. Всички те са тук, правят ми компания в самотните нощи...

Продължаваше да се приближава към него, усмивката ѝ беше нежна като на покорна любовница.

— Цялата съм пред теб, Бяло петно. Това, което виждат очите ти, е една великолепна машина, която никога няма да се износи, а напротив — ще става все по-силна и все по-съвършена. Гладът ми ще бъде утолен едва когато погълна всички притежатели на нашата дарба в Япония. Това ще ми осигури абсолютната власт. Тогава ще мога да диктувам волята си на членовете на „Тошин Куро Косай“, внедрени на отговорни постове в най-големите и стабилни търговско-промишлени конгломерати в света. Ще притежавам това, което никоя жена в историята на човечеството не само не е притежавала, но дори и не си е

помисляла за него. *Власт.* Власт над всички мъже по света!
Абсолютна власт!

Лудостта струеше от очите ѝ, лееше се от красивите устни, излъчваше се от всяка фибра на тялото ѝ като разтворима във въздуха отрова... Стаята изведнъж натежа от вонята на разлагането, стомахът на Улф се сви в остра контракция...

— Време е да започнем...

Той затвори очи и в съзнанието му отново блесна зловещият черен скалпел. *Не затваряй очи*, обади се гласът в главата му. Но как, този кинжал ще...

Отвори очи в мига, в който пръстите на Достопочтената майка с дълги и извити нокти бавно се насочваха към слепоочията му. Направи опит да се раздвижи, но не беше в състояние дори да помръдне.

Не затваряй очи!

От кои неизвестни дълбини на душата му идва това странно послание? Как е възможно да го чува? За момент го обзе паника, стори му се, че е не по-малко луд от Достопочтената майка.

После си спомни как тайнственият глас му помогна да победи Йошида и тялото му се стегна. Добре, няма да затварям очи. Но какво означава всичко това?

Психическият скалпел беше готов за първия срез. Улф направи опит да събуди своята „макура но хирума“, но нещо му пречеше. Подвижните пясъци, в които го беше натикала Достопочтената майка, заплашваха да го погълнат, парализираха волята му. Имаше чувството, че съзнанието му е сковано в кехлибарен ковчег, а разумът му виси безпомощно във въздуха... Като безжизненото тяло на Шика...

Шика!

Не затваряй очи!

Душата му се сгърчи, остра болка прониза съзнанието му заедно с първото докосване на скалпела.

Гледай Шика! Не му се искаше да го стори, изпитваше парализиращ ужас от безпомощното ѝ състояние. Също и от своето...

Мозъкът му започна да се цепи, отстъпвайки под черното острие...

Не затваряй очи!

Насочи поглед отвъд черния скалпел, отвъд зловещата усмивка на Достопочтената майка. Очите му се спряха на обезобразеното тяло

на Шика. Кръвта отдолу сигурно е станала цяла локва, а тя вероятно отдавна е мъртва... Сведе поглед към татамито под тялото, но кръв върху него нямаше.

Нямаше кръв!

Черният скалпел потъна по-дълбоко в мозъка му.

Няма кръв! Нима е възможно това?

Не затваряй очи!

Изведнъж всичко му стана ясно: Отново насочи поглед към мястото, където би трябвало да виси Шика. Болката в очите му беше пареща и почти непоносима, но той тръсна глава и се концентрира върху това, което вижда...

И Шика изчезна!

Разбира се, че ще изчезне. Преди всичко, защото никога не е била там... Достопочтената майка го беше вкарала в капана на изкуствено създадени видения. Видения, резултат от изключително силното действие на обогатената ѝ „макура но хирума“...

Улф беше прикован към стената от шока, предизвикан от това видение... Шок, който даде на Достопочтената майка онези няколко стотни от секундата, необходими ѝ за установяване на пълен контрол над психиката му. Какво чудовище, Господи!

Пригответи се за действие, но черно-червените митични чудовища върху кимоното ѝ изведнъж оживяха. Драconi и огромни змии засъскаха към него, бълвайки огън, отрова, разяждаща киселина... А после от мрака зад тях изведнъж изплува една позната фигура и Улф се парализира от ужас.

Това беше *баща му!*

Питър Матсън изглеждаше в чудесна форма — загорял и здрав. Значката на Тексаските рейнджъри беше на мястото си върху джоба на избелялата риза, на главата му се поклащаше огромната широкопола шапка — неизбежна част от облеклото му. Усмихна се на сина си, свали шапката и изтупа прахта от ботушите си. После в ръката му светкавично се появи огромен колт, от дулото му излетя алено пламъче. Куршумът улучи първото от митичните влечуги, увиващи се около неподвижната фигура на Улф, същата съдба последва и останалите...

Прибра револвера в кобура си, прекрачи гротескните фигури на мъртвите гадина и протегна мазолеста длан.

— Радвам се да те видя отново, синко — рече. — Виждам, че се гордееш с мен.

Улф механично стисна протегнатата ръка на баща си. Но тялото му бе пронизано от разкъсваща болка, зъбите му изтракаха. Опита се да дръпне ръката си, после очите му се облешиха от ужас. Кожата на баща му се напука и започна да се рони, под нея мърдаха хиляди бели червеи, потънали дълбоко в разкапващата се плът... После и червеите изчезнаха. Остана един гол скелет, черепът подигравателно се хилеше насреща му. Блестящите челюсти се отвориха широко, после звучно хлопнаха.

Улф рязко дръпна ръката си, образът на баща му бързо започна да се разпада. Трупове на гротескните влечуги изчезнаха. Остана единствено Достопочтената майка, черният кинжал в ръката ѝ беше готов за действие.

Озовал се на колене, той откри, че не може да си поеме дъх. Главата го болеше ужасно, но въпреки това си даде сметка, че жената насреща му вече започва да изчерпва безспорно богатия си арсенал. Всичките ѝ оръжия бяха подчинени на една-единствена цел: постигане на пълен шок. Очевидно това беше методът, чрез който парализираше жертвите си, преди да изсмуче живота от тях.

Направи огромно усилие на волята и съзнанието му се прочисти. Нямаше я Шика, нямаше го баща му, нямаше ги отвратителните влечуги. Всички те бяха халюцинации, сътворени да попречат на трезвия разсъдък. Освобождението обаче не беше лесно — Достопочтената майка притежаваше уменията да придава максимален ефект на халюцинациите. Улф си даде ясна сметка, че разполага с няколко броени секунди. Въздухът пред очите му затрептя, приемайки контурите на поредната халюцинация. Не беше сигурен, че ще преживее и нея...

Вгълби се в себе си, душевните му сили без остатък се насочиха към извора на чудодейната дарба, бликащ дълбоко в изтерзаната му същност.

Освободена, могъщата му „макура но хирума“ се стрелна нагоре като черна светкавица, прониза духа и тялото му, запълни до крайност атмосферата на зловещата стая. Раната му се затвори още при първия ѝ полъх, но черната светкавица не спря. Стрелна се по посока на черния кинжал в ръцете на Достопочтената майка — готов за нанасяне на

удар. Изтръгна го от пръстите ѝ и го натроши на хиляди късчета, блестящи като самородни диаманти...

Улф усети как Достопочтената майка се опитва да концентрира своята „макура но хирума“ в отчаяно усилие да се защити. В мозъка му лумна ослепителен пожар, хиляди разсърдени стършели забръмчаха из стаята. Но вече беше късно. Лишена от магическата мощ на черния кинжал, тя започна да губи човешки образ. Улф втрещено гледеше как тялото ѝ се превръща в някаква безформена маса, лишена от крайници, от кожа и кости... В следващия миг пред очите му помръдваше отвратително кълбо — нейната все още жива лудост.

Кълбото се гърчеше и стенеше, в един кратък миг Улф успя да зърне бъдещето, което неминуемо щеше да настъпи, в случай че тази лудост беше успяла да победи. И душата му изстина.

После златистото кимоно избухна в пламъци, избродираните върху него чудовища нададоха отчаяни предсмъртни писъци.

Собствената му „макура но хирума“ избуя, постигнала абсолютна власт. Той насочи могъщия ѝ сноп в сърцето на отвратителното същество и здраво го стисна. Достопочтената майка нададе животински рев, безформената маса, която доскоро беше тялото ѝ, отлетя назад, пръсна стъклото на прозореца и изчезна.

Улф изтича и погледна навън. Тялото на Достопочтената майка се беше набучило на острия връх на голямата скала в средата на градината. В полумрака на нощта гледката наподобяваше някаква налудничава сюрреалистична картина. После луната изскочи иззад черните облаци и всичко дойде на мястото си. Това, което доскоро е било гръбначният стълб на стройна и красива жена, сега лежеше прекършено на две от острия връх на скалата, остатъците от тялото ѝ бяха не по-малко натрошени. Камъкът тъмнееше от лепкава кръв.

Изтощен до смърт, Улф се хвана за дървената рамка на прозореца. В главата му ехтеше оглушителен камбанен звън.

Не затваряй очи!, обади се внезапно онзи глас дълбоко в душата му.

И той отново го послуша.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ТОКИО / ВАШИНГТОН

Шика прибра Улф на носилка в къщата на Минако. На майка си обясни, че той няма нужда от болнично лечение, а от пълна почивка.

Видяла ги заедно, Минако разцъфна в щастлива усмивка. Вече знаеше, че Достопочтената майка е престанала да съществува. Усети го с червата си, сякаш някой най-сетне беше излекувал остро то им възпаление. Настоя да настани Улф в собствената си спалня и лично се погрижи да му създаде максимални удобства.

Когато той отвори очи, Минако вече беше до леглото. Започна да го храни със зеленчукова супа, варен ориз и горещ зелен чай. После той отново заспа, а тя остана да бди край него. По едно време Шика надникна в спалнята, Минако само ѝ се усмихна.

По време на следващото хранене проговори:

— Значи в крайна сметка ти стана моят черен кинжал... Това беше твоята карма, Улф-сан. Пътеката, която боговете предназначиха за теб. Подобни неща хората от Запада трудно приемат без въпроси, но ти получи ярко доказателство за силата на кармата...

Той я слушаше, без да издава нито звук, очите му гледаха сънено през полуспуснатите клепачи.

— Кармата те доведе при мен. Когато за пръв път те срещнах, аз бях толкова себевгълбена, че не разбрах какво представляваш. Беше ми необходимо известно време, за да поставя нещата по местата им. В Камбоджа беше нула за мен, цялото ми внимание беше насочено към Торнбърг Конрад Трети. Искях да се възползвам от него, да получа това, за което бях предопределена — още едно бебе с необичайната дарба, още един воин за свещената ми битка срещу Достопочтената майка. В замяна той щеше да получи своето отмъщение.

Хранеше го с лъжичка, ръцете ѝ внимателно го докосваха.

— Но от Шика разбрах, че дълбоко съм се заблуждавала по отношение на Конрад и силно съм го подценявала. Защото той те използваше за троянски кон, чрез който да проникне в „Тошин Куро Косай“, Улф-сан. Искаше да се добере до мен, а чрез мен да задоволи

жаждата си за дълъг живот. Отнемайки живота от всички — от теб и мен, от Шика и всички с нашата дарба... Това беше целта и на Достопочтената майка, която ти успя да ликвидираш.

Усмихна се и избърса брадичката му със салфетка.

— Иронията в цялата история е доста голяма — усмихна се тя. — Защото ние с теб все още сме живи, а той скоро ще умре. Ще умре, без дори да подозира, че това, към което толкова упорито се стреми, се намира вътре в собствената му душа... Аз съм абсолютно сигурна, че независимо от своята немощ, неговата „макура но хирума“ ще бъде в състояние да спаси живота му. Но това няма да стане по простата причина, че няма кой да я пробуди в душата му. По начина, по който дядо ти и Шика пробудиха твоята...

Силните ѝ пръсти започнаха да разбъркват зеления чай.

— Красотата на живота често се съдържа в неговата ирония, Улф-сан...

При следващото си събуждане установи, че Минако внимателно оправя чаршафите около шията му.

— О, ти си буден — усмихна се тя. — Несъмнено ще ти бъде приятно да научиш, че със смъртта на Йошида се слага край на политическите убийства в родината ти. А за търговския законопроект американците ще трябва да решават сами. Ако са толкова глупави, че го приемат с мнозинство, което няма да позволи на президента да наложи ветрете ще платят висока цена. В това отношение не мога да им помогна.

Минако затвори очи и издекламира:

— „*Шиан Когаку: Ние сме винаги с вас*“. Доста подходящ лозунг за създалата се ситуация, нали? — засмя се тя. — Моята компания е на път да получи решително превъзходство над японската икономика, а скоро ще влияе и върху икономиката на целия свят!

Очите ѝ светеха от удоволствие. Ръцете ѝ неуморно оправяха завивките. Загледан в красивото ѝ лице, Улф за момент изпита чувството, че отново се потапя в странната вселена на Оракула.

— Знаеш ли, Улф-сан... Често става така, че истината се крие под дебел пласт лъжи и измами... Толкова дебел, че дори измамникът забравя къде лежи тя. А истината за моето семейство е проста: всяко от децата ми е било полезно за моите цели. Южи изгради Оракула, а Казуки — бедната душичка, ми предостави необходимия модел...

Слабите гени на баща ѝ я превърнаха в жертва на собствената ѝ „макура но хирума“... Нещастната Хана беше мой страж. Южи беше единственият човек на света, когото обичаше. Бях сигурна, че ще го предпазва от пипалата на „Черният кинжал“ до момента, в който се наложи да го използвам... А Шика — моята дъщеря боец, беше истински триумф, беше пряк резултат от урока, който получих от Казуки...

Минако се приведе напред, на лицето ѝ се появи мрачна усмивка.

— Предполагам се чудиш защо ти признавам, всичко това... Е, добре, ще ти кажа... Ти си „гайжин“, чужденец... А колкото повече остарява човек, толкова по-голяма нужда изпитва от изповед... Проблемът е да намериш подходящ човек, на когото да се изповядаш. Човек, който ще те разбере и ще оцени по достойнство делото ти...

Приведе се още по-ниско над него и продължи:

— Ти дойде и изпълни предназначението си. Какво да правя с теб сега? О, не се безпокой. Няма да прибягна до отвратителните неща, които вършеше Достопочтената майка. Тя полудя от собствената си „макура но хирума“... Същевременно разбираш, че твоето присъствие ще бъде доста неудобно за мен, Улф-сан...

Устните ѝ се долепиха до ухото му:

— Знаеш прекалено много, а онова, което все още не знаеш, ще ти бъде разкрито от необикновено силната „макура но хирума“... Пленил си сърцето на дъщеря ми и аз вече не мога да разчитам на нея. Казано накратко, ти си прекалено силен за мен...

Рязкото проектиране на нейната „макура но хирума“ превърна деня в нощ. Едрата лисица на въображението ѝ изпълни стаята, хищната челюст зейна и се насочи към гърлото на Улф.

— Човек най-лесно забравя разликата между властта и авторитета — обади се Улф.

Минако стреснато извърна глава по посока на вратата. Видя фигурата на Улф под рамката, от устата ѝ се откъсна вик на изненада. Голямата лисица с тъмна козина се поколеба, после рязко се извърна към леглото и дръпна завивките.

— Шика! Какво, по дяволите...

Лисицата изчезна.

— Властта е зъл и лишен от разсъдък звяр — промълви Улф и пристъпи в стаята. — Отначало ни прави безчувствени към чуждата

болка, а после я превръща в необходимо доказателство за надмощието ни над околните... Докато авторитетът е нещо друго — осъзната и справедлива сила, която носи баланса на нашето „ки“... Между собствената ни сила и състраданието към околните...

Минако с нищо не показва, че е чула думите му. Коленичила до леглото, тя гледаше дъщеря си с широко отворени очи.

— Какво ми стори? — дрезгаво прошепна тя.

Улф знаеше, че въпросът е насочен към него.

— За краткия си престой тук научих твърде много — промълви той. — А с помощта на „макура но хирума“ човек като мен не само се учи, но и се подготвя за всякакви изненади.

— Какви изненади? — попита Минако.

— Най-вече за лудостта — отвърна с въздишка Улф. — Това е главното, което успях да науча, Минако... Опасността е в живота, а не в смъртта. Това беше последното предсказание на Оракула. Загадката, която той искаше на всяка цена да му разкрия. Загадката, която той така и не успя да разбуди: че полудява именно защото е придобил неограничена власт.

Пристъпи към нея, тя не се помръдна.

— Единствено Хана успя да се докосне до истинската същност на „макура но хирума“. Тайната ѝ е древна като живота, Минако. Древна и същевременно проста: Властта корумпира, абсолютната власт корумпира абсолютно! „Макура но хирума“ е абсолютна власт, изразът на абсолютната ѝ корупция е лудостта. Това чака всеки, който я притежава.

— Не, не!

— Да — прошепна той и приклепна до нея. — Мисля, че и ти си стигнала до този извод...

— Не! Аз никога...

— Знаеш ли, Минако... Усетих, че нещо не е наред, още когато Шика започна да ми разкрива същността на съперничеството между двете враждуващи фракции в „Тошин Куро Косай“... Те също трябваше да бъдат разделени на „добрите“ и „лошите“, но аз не бях в състояние да определя кой какъв е. Наистина ли Достопочтената майка е луда? Бях склонен да я приема за такава, но само докато тя не ми разказа за твоята собствена лудост... Би могла да ме излъже, разбира се. Но не го стори. Потвърждение получих и от Шика — по време на

разговора ни в „Забранените мечти“, веднага след премахването на Достопочтената майка...

Действителността продължаваше да е променлива като химера... Истинската форма на борбата ми убягваше до момента, в който открих една проста истина: доброто и злото бяха изгубили своето значение. Всички вие бавно полудявате. На практика ти не се различаваш по нищо от Достопочтената майка, Минако... Времето несъмнено би доказало това...

Всички вие сте изгубили способността да различавате доброто от злото, реда от хаоса... Вие сте изградили свой собствен ред игнорирайки изцяло живота на другите. Вие сте епидемия, която трябва да бъде спряна. Унищожението е единствената награда за пътя, който сте избрали...

— Шика!... — това беше вик на отчаяние, предсмъртен стон на безнадеждно болна старица.

Шика мълчаливо поклати глава. Лицето ѝ беше безизразно, но Улф усети болката, която заплашваше да пръсне сърцето и.

— Ти се осъди със собствените си думи — промълви тя. — Възприела си лъжата от деня на своето просветление. Улф правилно посочи, че сама си избрала своя път, а сега виждаш резултата. Отчуждена си от всички, които биха те обичали. Останала си сама със своята зашеметяваща сила, така си изживяла живота си... Отдавна си луда — битката ти е Достопочтената майка за неограничена власт го доказва без никакво съмнение. Но какво щеше да направиш в случай на победа? Можеш ли да дадеш отговор на този въпрос? Според мен — не. Целта на безкрайните манипулации и ужасни убийства беше само една — унищожаването на врага, доказването на собственото превъзходство...

Погледна Минако право в очите и добави:

— Ако можеш да събудя в душата си някакво чувство към теб, то несъмнено би било съжалението... Но на практика не изпитвам абсолютно нищо.

Минако простена и падна по очи върху футона, където, заблудена до последния миг, беше вярвала, че лежи самият Улф. Той се наведе и я обърна по гръб. Лицето ѝ беше въсърчно бледо и вече започваше да посинява. Шика стоеше неподвижно като скала.

— Все още е жива — промърмори Улф. — Но нещо в нея се скъса... Нещо, което е било опънато в продължение на дълги години.

Цял живот тази жена се беше борила срещу Достопочтената майка, цял живот беше набирала бойци за решителната битка... Но в името на какво? В името на едно видение. В името на едно бъдеще, което е била сигурна, че може да съгради с лекотата, с която архитектът съгражда нов дом...

Шика сведе поглед към сгърченото тяло на майка си и тихо прошепна:

— Проблемът ѝ беше тежък, защото цял живот се мислеше за Бог.

По-късно излязоха да се разходят в градината около къщата на Минако. Пролетта бавно встъпваше в правата си, по клоните на стройните кленове и миниатюрните дръвчета гинко се забелязваха първите зелени пъпчици — сякаш малки птички се пробуждаха от дългия зимен сън... Стройният японски кедър разклащаше тъмнозелените си клонки, вятърът носеше богатия аромат на прясно прекопана пръст. Но високо над главите им продължаваше да се стеле кафеникавият облак на градския смог, човек просто не можеше да допусне, че някога отново ще бъде в състояние да види далечните хоризонти...

Той изпитваше радост от присъствието ѝ. Вече знаеше кой е баща ѝ, знаеше и точната ѝ възраст... Изпитваше огромно облекчение от факта, че не е ужасно стара като всички останали...

— Кажки какво стана между теб и Нишитцу.

Шика се засмя.

— Вече два пъти ти го разказах!

— Искам да го чуя още веднъж.

... В един момент тя си даде сметка, че не може да устои на Нишитцу с неговата далеч по-силна „макура но хирума“... Симулира припадък, отпусна се безжизнено в ръцете му, решила да прибегне до най-старото женско оръжие. Докато той я влачеше по коридора, тя направи така, че късата поличка се вдигна високо около бедрата ѝ...

В подобна ситуация всички мъже са еднакви. Нишитцу спря да се наслади на победата, очите му попаднаха върху плячката, поведението му веднага се промени... Усетила разхлабването на

желязната хватка, Шика премина в стремителна атака. Юмрукът ѝ го улучи със смазваща сила, тялото му падна като подсечено.

Повече проблеми с него нямаше.

Почувствала със сърцето си смъртта на Достопочтената майка, тя бързо се насочи към стаята на Петте сенки. Прегърна Улф с онази неописуема страст, която до този миг се беше явявала единствено в сънищата и. После се разплака. Не само защото е жив. Непосредственото бъдеще надвисна над нея като черен облак, тя започна да си дава сметка за последиците от смъртта на Достопочтената майка.

Тогава Улф сподели подозренията си за лудостта на всички, които притежават „макура но хирума“, за невъобразимо извращения начин, по който виждат настоящето и бъдещето. Каза ѝ какво беше чул от Хана, каза ѝ и как възнамерява да го докаже на практика. Двата заедно уточниха подробностите по неговото възстановяване в къщата на Минако. *Зная, че звучи жестоко, но ако съм прав, това ще бъде единствения ни шанс.*

Да я спрем, каза той.

Улф си даваше съвсем ясна сметка какво иска от нея. В крайна сметка Минако е нейна майка, това никога не трябваше да се забравя. Но Шика се съгласи без следа от колебание и Улф мислено сви рамене. Такива са японците, въздъхна в себе си той. Сляпо вярват в своята карма и се подчиняват на всички превратности на съдбата...

Тя приключи разказа си за бягството от Нишитцу и той взе ръката ѝ.

— Никога няма да ѝ простя за начина, по който ни е използвала — промълви Шика. — Ние бяхме нейни деца! Как е възможно такова нещо?!

— „Никога“ е силна дума — прошепна Улф.

— Но не и по отношение на майка ми!

Шика замълча, в цялото ѝ поведение се долавяше нежелание за обсъждане на майка ѝ. Още по-добре, рече си Улф. Пред нея, а и пред Южи, стояха дълги години на размисъл. Едва ли някой от тях скоро ще бъде в състояние да прецени каква точно е била майка им, какви са били мотивите и постъпките ѝ.

В очите на Шика имаше сълзи.

— Бях притисната между двете, Улф — прошепна тя. — Изпитвах огромен ужас, положително не бих преживяла пъклените им планове. После мама спомена за теб и аз изведнъж разбрах, че единствената ми надежда си ти. Само ти беше в състояние да пресечеш пътя на злото...

— Сега всичко ми прилича на сън — призна той.

— Вероятно защото научавах, че в живота съществуват много и различни реалности — стисна ръката му тя.

— Минаха покрай остъклената веранда, врязана дълбоко в градината. Вътре светеше жълтеникав лампион, на фона на който се очертаваше тъмният силует на Южи. Пъхнал ръце в джобовете си, той гледаше към тях, но едва ли ги виждаше.

— Бедният ми брат — промълви Шика. — Цял живот е бил като лазер, като лъч ослепителна светлина, насочен в бъдещето. Умът му неизменно търси загадките на науката, но в замяна на това не е в състояние да разреши дори и най-простата гатанка, която му задава обикновеният живот...

Пусна ръката на Улф, прекоси затревената площ и отвори остъклената врата на верандата. Улф бавно я последва и неволно чу репликите, които си размениха.

— Добре ли си, Южи-сан?

— Опитах се да открия Вакаре, но не успях — отвърна Южи.

— Той е мъртъв, Южи — тихо промълви Шика. — Видях тялото му в „Забранените мечти“.

Южи не я погледна, но тя улови отблясъка на лампата в зениците му.

— От какво е умрял?

— Полицията няма никаква представа. И едва ли ще има, в случай че Вакаре е станал жертва на Достопочтената майка...

Той само кимна с глава.

— Бедничкият — пристъпи към него тя. — Предателствата на живота те съсипват, нали? — направи опит да надзърне в очите му, но той се дръпна. — Можеш да останеш тук докогато пожелаеш... — Отчаяно й се искаше да му каже нещо повече, да му предложи помощта си. Но не биваше да го унижава. Стига му предателството на родната му майка и на най-близкия приятел. Тя беше длъжна да

пощади последните остатъци от достойнството му, да покаже, че вярва в силата на духа му, който ще го изведе от агонията.

— Не — потръпна той. Само в Шиан Когаку се чувствам у дома си. Винаги е било така. Освен това ме чака работа. Трябва да назнача нов вицепрезидент на компанията, а после да подготвя лекциите, които ще чета в Съединените щати. Сега повече от всякога трябва да обогатяваме познанията на американците за нас. Казуки също ме безпокои... В главата ми се върти една идея, която може би ще ѝ помогне... Едва тогава ще мога да кажа, че създаването на Оракула не е било напразно.

Шика мълчаливо гледаше как се насочва към вратата. Не я попита за Минако, не я потърси... Това беше *нейното* наследство.

Поклати глава и се върна в градината при Улф.

— Сега какво ще правим? Привържениците на „Тошин Куро Косай“ са разпръснати из целия свят... Но организацията функционираше по такъв начин, че лишена от вожд, бързо ще започне да се разпада...

— Пред нас има две възможности — вдигна глава той. — Или да преследваме тези хора като бесни кучета до края на дните си, или просто да ги оставим на произвола на съдбата.

И двамата си даваха сметка, че за момента тази дилема е неразрешима, а покрай нея ще възникнат още хиляди проблеми. И двамата знаеха, че още не са готови да ги посрещнат...

Продължиха разходката си, хванати за ръце. По клоните на дърветата пърхаха пойни птички, мелодичните им трели кънтяха в сгъстяващия се мрак. Спряха пред една каменна скамейка без облегалка, която беше точно толкова неудобна, колкото изглеждаше. Въпреки това се отпуснаха на нея и потънаха в мълчаливо съзерцание на бавно спускащата се нощ.

— Имаме се взаимно, Улф — едва чуто промълви тя.

— Да — кимна той, но нещо неизказано остана да виси във въздуха.

За колко време? Това беше въпросът, който се прокрадаваше в думите на Шика. Ужасната съдба на Достопочтената майка и Минако висеше като тежък облак над главите им. Защото си даваха ясна сметка, че след време тя ще бъде и тяхна съдба. Нима няма спасение от

злокачествените странични ефекти на „макура но хирума“? Нима са обречени на бавна лудост?

Улф разтърка слепоочието си, очаквайки появата на онзи странен глас. Вече знаеше на кого принадлежи той: на Хана. По някакъв тайнствен начин тя беше успяла да открие път за бягство от своя затвор, от желязната хватка на Оракула. Може би ще посочи подобен път и за тях... Не, това е невъзможно, поклати глава Улф. В крайна сметка тя не успя да спаси дори себе си...

— Трябва да има някакъв изход, Улф.

— Може би — отвърна той. — Но и двамата видяхме, че бъдещето не ни предлага нищо...

— Но след това сключихме договор, нали? Обещахме си никога повече да не използваме тази дарба. Хората не са създадени, за да виждат бъдещето.

— Изкушението да нарушим договора ще бъде много силно — въздъхна той. — Мислиш ли, че ще можем да му устоим?

— Да — твърдо отвърна тя.

— Разбира се, че ще устоим! — усмихна се той и стисна ръката й.

Усети как структурата на досегашния му живот се разпада като изсъхнала черупка, разбра колко погрешни са човешките възприятия за Вселената. Понятието за време не е нищо повече от една плоска и линейна форма на мислене, несръчен опит за търсене на логика в безкрайния хаос на Вселената, за разбиране на нещо, което в дълбоката си същност е лишено от логика и понятност.

А После разбра, че всичко казано от Хана отговаря на истината. Понятие като „отделен момент“ изобщо не съществува. Всеки „миг от времето“ съдържа в себе си безброй различни слоеве. А те, от своя страна, предлагат милиарди решения, възможности за промяна, различни посоки във Времето и Пространството. На практика всичко това представляваше *разклонения*, а концепцията за ясно очертана пътека е само илюзия. В светлината на всичко това те може би наистина имаха шанс да намерят изход...

— За какво мислиш? — погледна го любопитно Шика.

— За своя дълг.

— По това приличаш на японците — усмихна се тя.

Потънаха в дълбоко мълчание, заплени от прекрасната птича песен. Мракът се сгъстяваше. От време на време пред очите им проблясваше светулка, това правеше тъмнината още по-осезаема.

Улф вдигна глава към обсипаното със звезди небе.

— Независимо от пътя, по който ще поемем, аз трябва да приключа с един последен въпрос... — промълви той. — Една загадка, която чака своето решение...

— Зная — прошепна тя. — И искам да бъда с теб.

— Сигурна ли си?

Тя бавно кимна, а той усети тръпката, която разтърси снагата ѝ.

— Разправих се със собствената си майка! — промълви тя. — Нима нещо друго може да ме уплаши?

Той я притисна до себе си. Останаха така още дълго, заобиколени от тишината на нощта.

Дъждът мобилизира гръмотевичната си армия, тя с грохот напусна морските простори и връхлетя над града. Плътни водни струи заляха покривите и самотните стълбове на уличното осветление, върховете на дърветата отчаяно се заогъваха под напора на могъщата стихия.

Гъста, фосфоресцираща мъгла легна ниско над земята.

Именно горчиво-сладкият аромат на тази мъгла събуди Улф. Миризмата на прясно изкопан гроб го удари в ноздрите и той разбра, че работата му в Япония все още не е приключена.

Къщата тънеше в сънена тишина, но миризмата на мъгла носеше и едно особено чувство, странно и неясно... Сякаш конструкцията от тухли и бетон беше престанала да бъде дом, сякаш някой напускаше завинаги мястото, където е бил роден... За пръв път научи за съществуването на подобно усещане от Белия лък. Преди много, много години... То било свойствено за душите на мъртвите в късия отрязък от време, преди да поемат по вечната Пътека на Смъртта. Или за живите, които скоро ще умрат...

Навлече дрехите си тихо и бързо, после напусна къщата. Преди това се завъртя в антрето и откри ключовете на една от колите, паркирани отвън.

Макар да изпитваше известни затруднения от лявото движение и невъзможността да разчита уличните знаци, той все пак успя да стигне до сърцето на Токио, блестящо и внушително със своите огромни реклами.

Насочваше го „макура но хирума“. Тя го беше изтръгнала от лапите на съня, тя го беше предупредила за опасността...

Асфалтовата настилка, измита до блясък от пороя, отразяваше разноцветните неоновы отблясъци. Къде се крие опасността? От какъв характер е тя? Все още не беше в състояние да определи това, но тя беше в устата му — горчива като отрова...

Някакъв пънк на мощно „Кавасаки“ му пресече пътя, даде газ и мина на червено, от ауспуха излетяха ослепителни искри. Улф си спомни за Сума на блестящо червената „Хонда“, за мъртвешката усмивка на злобното му лице...

Вдигна глава към огромното рекламно пано на отсрещния небостъргач.

ШИАН КОГАКУ: НИЕ СМЕ ВИНАГИ С ВАС.

Дори поройният дъжд беше безсилен пред кървавочервените букви. Настъпи газта и продължи пътя си по широките булеварди на Токио, сред бурята и мрака на нощта...

Каква е опасността?

Опасността е в живота, а не в смъртта.

Паркира колата в близост до рибния пазар Тцуки и слезе.

Върху мокрия бетон лежаха хиляди различни риби, странно фосфоресциращи в полумрака. От тях се издигаше топла пара. За момент миризмата на прясна риба прогони вонята на отворения гроб, но после всичко се върна на мястото си.

Пазарното оживление остана зад гърба му. Виковете и закачките на продавачите се стопиха заедно с аромата на топли закуски, някакъв пияница кротко уринираше край брега. Това беше истинският живот...

А в мрака дебнеше смъртта. Улф ясно я усети, очите му неволно се сведоха към мъглата, увиваща се около глезените му като живо същество. Някакъв непознат звяр — нисък и коварен, протягаше пипалата на психиката си към него. Дали не беше човек? Тъпанчетата

му изтръпнаха от ехото на груба и неовладяна „макура но хирума“, тътенът ѝ приличаше на мощно динамо, скрито дълбоко в земните недра.

Най-сетне се озова срещу лишеното от прозорци складово помещение, някогашен дом на покойния Оракул. Самотната крушка над входа просъскваше от ударите на случайни дъждовни капки, желязната ѝ козирка жалостиво проскъръцваше под напора на вятъра, връхлитащ откъм река Сумида. Разлюляният конус бледа светлина пробягваше по желязната врата отдолу. Върху нея нямаше табелка, нямаше име.

Но Улф знаеше закъде води тя.

Вратата не беше заключена. Когато пристъпи към нея, той видя как вятърът лудо я блъска, а пантите ѝ жалостиво проскъръцват.

Задържа я с ръка и прекрачи прага. Какво друго би могъл да стори? Подчинявайки се на своята „макура но хирума“, той беше стигнал до този склад и знаеше, че трябва да влезе вътре.

Опасността е в живота, а не в смъртта.

Предупреждението на Оракула.

Във въздуха се усещаше миризмата на запуснатост. По гърба му пробягаха тръпки, неволно се запита дали среднощното видение не предричаше собствената му смърт.

Изправи се в основата на асансьорната шахта и вдигна глава. Каквото и да го очакваше в този склад, то се намиреше в лабораторията с останките на Оракула.

Качи се в кабината и натисна бутона. Свистенето на асансьора приличаше на леден вихър сред борова гора — тъжен, пропит с меланхолия звук. Стигнал до най-горния етаж, Улф предпазливо напусна кабината и стъпи на старото, прогнило и скърцащо дюшеме. Помещението с Оракула беше вляво, в дъното на коридора. Той се насочи натам.

Тъмнината стана някак обтекаема и прозрачна, едновременно с това натежала от мътилка с неизвестен произход. Сега вече разбра защо прозрението го беше довело тук: някой правеше опити да съживи Оракула! Спря се във входното антре и проектира снопа на „макура но хирума“ пред себе си.

После влезе в лабораторията. Пред очите му се появи черната грамада на мъртвия звяр, приклепнал сред безмълвните остатъци от

апаратурата на Южи. Във въздуха се долавяше стабилното жужене на електрически агрегат — сякаш рояк мухи нападаха полуразложен труп. Оракула беше отрупан с нагъсто преплетени жици, силициев чипове и оптични кабели от фибростъкло. Лицето му беше тъмно, сърцето — застинало.

Улф усети някакво движение с периферното си зрение, главата му леко помръдна.

После върху му се стовари черният сноп на „макура но хирума“ с огромна сила, тялото му пламна като шепа сухи съчки.

Преддверието на лабораторията се изпълни със, задушлив дим и с противна миризма на изгоряла плът.

Прозрението се появи за частица от секундата, но Улф все пак успя да обхване сянката в ъгъла на помещението, да усети и оцени противника си. С помощта на дарбата си установи, че притежателят на мощната „макура но хирума“ е различен от всичко, с което се беше сблъсквал досега. Той беше много стар, далеч по-възрастен от Достопочтената майка, роден преди векове... Всъщност това беше „тя“... Майката на Джейсън Йошида.

Лежеше напълно неподвижно. Можеше да контролира дишането си напълно, но не и ударите на сърцето си. Беше парализиран от ужас, неочакваният сблъсък с древното безименно зло го изкара от равновесие. Знаеше, че е зло, което само Белия лък би успял да идентифицира. Неволно се запита дали това зло може да усети присъствието му, за разлика от другите притежатели на „макура но хирума“, с които се беше сблъсквал...

Мобилизира психическите си сили, създаде триизмерен образ на Йошида и го изпрати в лабораторията. Скри се точно зад него, внимавайки да не показва нито една част от тялото си. Във въздуха проблесна нещо като волтова дъга — ослепителна и прекрасна в своето многообразие. От сенките се появи фигурата на Евън.

Улф се оказа напълно неподготвен за младостта и красотата ѝ. Смаян, той неволно отслаби контрола си върху проекцията на Йошида и тя бързо започна да избледнява.

Евън се ориентира светкавично, заряза фалшивото изображение на сина си и се концентрира върху Улф.

Място за отстъпление нямаше. Улф събра на топка духовната си мощ, лабораторията се разтреса като при земетресение. Пред

изцъклените му очи бавно изплува фигурата на Белия лък.

— Чаках да ме повикаш, Улф — вдигна ръка за поздрав той. От тялото му се разнасяше миризма на кожа и подправки, лицето му беше загрижено. — Злото е тук и ти трябва да се бориш с него. Но ще имаш нужда и от моята помощ...

— Кажи какво трябва да направя — рече Улф.

— Ела тук, до мен. Мястото, на което стоиш, все още принадлежи на живите. А ти трябва да се спуснеш надълбоко, в царството на Смъртта.

— Но нали ще умра? — учуди се Улф.

— Няма да умреш — поклати глава Белия лък. — Ти си шаман, сам съм те подготвил... Няма да получиш нито драскотина. Имам нужда от помощта ти, за да се освободя от царството на Смъртта. За последната битка, която ми предстои...

Улф решително пристъпи към него. Изведнъж подът под краката му се разтвори и той започна да пропада...

Твърде късно зърна това, което представляваше Евън — идеи и събития, измъкнати от собствената му памет. Твърде късно разбра и погрешната постановка, която би трябвало да му подсказе, че попада в капан — духът на Белия лък би трябвало да се спусне от небето, а не да изскача от земните недра...

Твърде късно отвори очи и ги закова върху красивото лице на Евън. Ръката ѝ вече стискаше гърлото му, могъщият сноп на „макура но хирума“ мачкаше сърцето му.

— Ти уби сина ми — просъска Евън. — Ти разруши призрачната мрежа на властта, която изграждах в продължение на столетия. — Под ноктите ѝ бликна кръв: — Хората вярваха, че Нишитцу е ръководител на „Черният кинжал“, посветените бяха сигурни, че тази роля изпълнява Достопочтената майка — призрачна усмивка разкриви съвършените черти на лицето ѝ: — Трети пък се надяваха на трона да се възкачи Минако Шиан... — Улф усети как в гърдите му потрепват синкави въглени и чакат удобния момент да се възпламенят. Напрегна се до крайност да им попречи, тъй като знаеше, че тялото му моментално ще последва съдбата на овъгленото отражение, което преди малко пусна пред себе си.

— Истината е, че „Черният кинжал“ винаги е имал само един водач и това съм аз! Аз контролирах всичко и всички! Моята „макура

но хирума“ е толкова силна, че още като дете бях в състояние да господствам над околните. Просто защото съм родена с дарбата да събуждам прозрението, когато пожелаея. Организацията „Черният кинжал“ е мое творение, затова няма да ти позволя да я унищожиш.

Синият огън се надигаше. Улф ясно усети това по рязкото повишаване на телесната си температура. В съзнанието му проблеснаха откъслечни картини от миналото: малката Кати гори като факла, тялото на Боби Конър изчезва в пламъци и дим, Хейс Уокър Джонсън и жена му... Аманда в локва от собствената си кръв...

Направи свръхчовешко усилие, отърси се от вцепенението и стовари юмрук в гърдите на Евън. Тялото ѝ политна назад, извитите нокти откъснаха парчета кожа от шията му.

На лицето ѝ се появи бледа усмивка, краката ѝ отново пристъпиха напред.

Натискът във вътрешностите му, охладен само за миг, отново го притисна със смазваща тежест. Улф направи отчаян опит да мобилизира своята „макура но хирума“ и насочи черния сноп в лицето на Евън. Но тя само тръсна глава и продължи атаката си.

Тук грубата сила няма да помогне, прецени светкавично той. Опита да вкара фалшив образ в главата ѝ, но почти изкрещя от хаоса, с който се сблъска там. Във въздуха сякаш зажужаха хиляди насекоми, главата му заплашваше да се пръсне.

Тя отново го докопа, ноктите ѝ потънаха в тялото му, първите синкави пламъчета пробягаха по ръката му. Противна миризма на пърлено го удари в носа...

На прага на смъртта той отново повика духа на дядо си, отчаяно помоли за частица от неговата сила, за последните останки от отдавна изстиналата му „макура но хирума“...

Евън отлетя от него, отстъпи крачка назад, препъна се и почти се строполи върху черния куб на Оракула. Стана, на лицето ѝ се появи тържествуваща усмивка. Несъмнено беше усетила, че съпротивителните сили на Улф се стопяват. Концентрира се за последната атака и решително тръгна напред.

Изведнъж изражението на лицето ѝ се промени. Рязко се спря, очите ѝ се насочиха надолу. Около глезените ѝ се бяха омотали разноцветни кабели, кракът ѝ неволно понечи да се отърси от тях. Блесна ослепителна искра, тялото ѝ буквално литна във въздуха.

Електрическият удар се стовари отгоре ѝ със силата на божествена светкавица. Очите ѝ изскочиха от орбитите си, косата ѝ се разстла във въздуха като гривата на митична Медуза. Тялото ѝ се разтърси от мощната галванична реакция, устата ѝ се раззина в беззвучен вик. После всичко свърши.

Обгорените останки се сгромолясаха върху дъските, помещението се изпълни с остро съскане, което бързо затихна.

Улф се изправи на крака и бавно пристъпи към Оракула. Стори му се, че върху мястото, на което би трябвало да бъде лицето, имаше меко сияние. Дали това беше израз на задоволство? Не, изключено! Оракула е мъртъв, той сам се беше погрижил да прекрати налудничавата му агония...

Но все пак...

Притисна длан до разкъсаната си шия и усети как кървенето бързо започва да спира. Премести поглед върху кабелите, които продължаваха да стискат в примката си овъглените глезени на Евън. Как се бяха озовали там? Кой беше направил възлите? Наведе се да ги разгледа по-добре.

— *Здравей, Улф-сан* — прошепна Оракула.

Улф рязко вдигна глава към матирания екран. Дали видя някакъв израз, или само така му се стори? Дали не дочу въздишка на облекчение?

Време е за сън...

Разноцветните лампички, пръснати по сложната апаратура, примигнаха и бавно угаснаха.

РАЗДЯЛАТА

*Снегът, който двамата с теб
наблюдавахме...*

Падна ли отново тази зима?

Матцуо

Башо

Вашингтон

Всички звуци в болничната стая на частната клиника се създаваха от машини. Същото се отнасяше и за движението. Сложни уреди и апаратура с фантастичен външен вид образуваха тесен кръг около самотното човешко същество, което живееше, или, в зависимост от гледната точка на наблюдателя, просто съществуваше...

Лекарите, наблюдаващи неговото развитие (ако това е правилната дума) посредством батарея от различни монитори, бяха единодушни по въпроса, че съществото е живо. Но други хора го бяха отписали, вероятно защото им липсваше специфичното медицинско образование. Дори сестрите, преминали специален курс по милосърдие, не го третираха като жив човек, а по-скоро като някаква лабораторна субстанция.

Такава беше съдбата на Торнбърг Конрад III: да бъде застрелян за многобройните си грехове, но да не умре... Беше принуден да съществува в този жив ад. Без да се движи, без да говори. Машините изтласкваха кръвта вместо сърцето му, машините вкарваха въздух в дробовете му, машините дозираха хранителните вещества във вените и вадеха екскрементите от тялото му. Единственото, което можеше да върши самостоятелно, беше да мисли. Но това не му носеше облекчение, а дори напротив — усилваше чувството му за обреченост.

Живот ли беше това? Не, не би могъл да го определи така. Вече беше дълбоко убеден, че това е наказание свিশе, че Бог или някаква незнайна сила стоварват отгоре му гнева си. Не заради презрението,

което беше изпитвал към своята първа съпруга — майка на децата му не заради безсърдечното отношение към болката на втората — съвършената Тифани Конрад не и заради сляпата страст към живота, подтикнала го към многобройни мъчения и убийства, нито пък заради прогонването на децата си... Не, това наказание Торнбърг получаваше заради единственото престъпление, което беше склонен да признае: убийството на собствения си син.

Ако беше религиозен, несъмнено би поискал прошка от своя Бог и би се успокоил. Но Христос за него беше просто една нищо неозначаваща, изтъркана от употреба дума. Все още помнеше какво повтаряше баща му: *„Никога няма да позволя на някой поп да ми се бърка в живота и да ми казва какво е добро и лошо. Какво знаят свещениците?“*

От време на време си мислеше, че няма да е зле, ако край леглото му се появи поп. Просто да го успокои, че получава прошка за своето ужасно престъпление. Но това беше невъзможно, тъй като той не се нуждаеше от прошката на Бога, а от тази на Хам... От любимия Хам, когото беше убил със собствените си ръце...

После идваше ред на черното отчаяние. То беше така дълбоко и безнадеждно, че единственото му желание беше да се освободи само за миг от парализата, за да може да разкъса животоподдържащите системи и да умре на спокойствие. Не искаше да диша, не искаше да бъде тук... Знаеше, че заслужава да умре и смъртта скоро ще го прибере. Чуваше какво си говорят лекарите край леглото му. Дори умните машини не биха могли да го поддържат вечно...

Скоро. Но недостатъчно скоро...

Усети как вратата се отваря. Вероятно пак тъпите доктори с още по-тъпите си консулти. Господи, колко ги мразеше! Как не можеше да понася самодоволните им опити да се правят на всезнайковци! А на практика не знаят почти нищо за живота, да не говорим за смъртта — неговата последна утеха.

Господи, как мечтаеше за забвението! След дългата и мъчителна борба за живот вече искаше само едно — да се отърве от ужасните болки, да получи покой...

После усети, че този път не е обект на лекарски консулт, нито пък на набезите на някой от многобройните си юристи, които гонеха като хрътки своя хонорар.

Пресвети Боже, та това е Улф Матсън — пропиця съзнанието му — В компанията на изключително красива японка. На това се надявах! Ето я визитата на ангела на смъртта! Той знае какво съм му сторил и идва да довърши това, което започна Стийви!

— Торнбърг — обади се Улф. — Зная, че ме позна. Отдавна не съм те виждал, но същото едва ли може да се каже и за теб... Ти следеше отблизо моите ходове, въобразяваше си, че дори ги ръководиш... Е, добре. Наистина направих това, което искаше. Проникнах в „Тошин Куро Косай“ и се срещнах с Минако. Помниш я, нали? Как би могъл да я забравиш?

Улф сложи ръце върху раменете на японката:

— Това е Шика, дъщерята на Минако. Родена е девет месеца, след като ние с теб избягахме от Камбоджа. Помниш ли какво се случи там, Торнбърг? Между теб и Минако? Това е твоята дъщеря, Торнбърг... Какво мислиш за нея?

Приведен над леглото, Улф внимателно го наблюдаваше, на лицето му играеше загадъчна усмивка. Смаян от разкритието, Торнбърг не беше в състояние да разсъждава. Нима беше направил дете на онази вещица Минако?! Господи Исусе! Усети как последните остатъци от силите му се свиват на топка, готови за отчаяна защита. Появата на неизвестната дъщеря, способна да наднича в съзнанието му е лекотата, с която човек разглежда улична витрина, беше прекалено много за изтощената му психика. А тя виждаше всичко! Тя знаеше за многобройните му престъпления, в очите ѝ се четеше открито отвращение. *Махни я оттук*, беззвучно се примили той. *За Бога, махни я оттук!*

Улф с нищо не показва, че е получил безмълвното послание.

— Ти ме третираше като опитна мишка, Торнбърг — продължи безжалостно той. — А после направи всичко възможно да ме убиеш. Защо? Аз винаги съм ти носил късмет. Нали вярваше в това по време на камбоджанската ни мисия? Това е последната загадка в голямата игра и аз не мога да я разреша, независимо че минавам за способен детектив... А ти не можеш да ми помогнеш... Смешна работа, а?

Особено на фона на това, което извърших за теб... Защото аз наистина открих тайната, която беше главна цел на твоя живот, Торнбърг. И това непоправимо промени моя... Нещата се оформиха по този начин единствено благодарение на манията ти да победиш

смъртта. Прощавам ти, Торнбърг. Всъщност не толкова ти прощавам, колкото искам да забравя всичко. В Камбоджа ти ми спаси живота и винаги съм ти се чувствал задължен...

Загадъчната му усмивка се разшири:

— Знаеш ли как се нарича на японски силата, която притежаваше Минако? „Макура но хирума“. В превод означава „мрак по пладне“ и изразът е избран изключително точно. Зная го, защото притежавам тази сила. Притежава я и Шика, притежаваш я и ти...

Очите на Улф внимателно следяха изражението на лицето му, очаквайки някаква реакция.

— Да, Торнбърг. Тайната, която цял живот си гонил, е била под носа ти... Вътре в теб. Било е нужно някой да я пробуди и нищо повече. Сега възнамерявам да сторя точно това.

Не, безгласно се примоли Торнбърг.

— Това е единственият начин да ти се отблагодаря за спасението... Там, в камбоджанската джунгла, преди много години...

Не! Ти не ме разбираш! Ако наистина искаш да се отплатиш за това, че съм ти спасил живота, трябва да отнемеш моя!

После разкъса оковите на времето и пространството, всичко се промени. Озова се в дълбоко дефиле, от всички страни го ограждаха непристъпни планински върхове. Земята се разтърси, от върховете се откъртиха огромни скални късове и с грохот се затъркаляха към него. В момента, в който беше сигурен, че ще бъде размазан, той изведнъж се озова във въздуха, високо над дълбокото дефиле. После картината се промени. Планината се стопи в кипяща магма, странен мрак започна да се оформя сред хаоса. Жив и пулсиращ, лепкав и едновременно с това блестящо мазен, той бавно се уви около тялото му. Торнбърг ужасено се втренчи в него. Беше гаден и противен, същевременно странно познат...

— Сега ще се радваш на дълъг живот, Торнбърг — шепнесе Улф. — Никой не знае колко години лежат пред теб... Вероятно няма да бъдеш в състояние да се движиш, но ще живееш без помощта на всичките тези машини... Благодарение на твоята „макура но хирума“.

Не! Не! Ти не можеш да ме оставиш в компанията на това чудовище! Почакай, моля те! Искам да ти кажа нещо!... Искам да умра! Искам да...

— Сбогом, Торнбърг. — Вече бяха до вратата, но загадъчната усмивка на Улф продължаваше да прогаря зениците на Торнбърг, забиваше се дълбоко в мозъка му. Каква беше тази усмивка? На приятел или враг? — Надявам се, че новият живот ще ти хареса.

Издание:

Ерик Лустбадер. Черният кинжал
Част II

Първо издание

Превод: Веселин Лаптев

Редактор: Елисавета Павлова

ИК „Гарант-21“ — София, 1995 г.

ISBN: 954-8009-49-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.